



சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாஜர்த்

(874)

# திரிபந்தாதி

மூலபாடம்

இஃது

இராமானுஜபுரம்

தாண்டவராயபுரத்தியாயரவர்கள்

குமாரர்

சிவலிங்கபுரத்தியாயபென்கின்ற

சிவப்பிரகாசபுரத்தியாயரவர்க

ளாலியற்றியது.

கும்பகோணம்

ஆ-கும்பநாதசெட்டியாரவர்கள்

நக்கன்பாடி.

வெ. ச. மாணிக்கம்பிள்ளை

யவர்க

ளிலவர்களால்

கும்பகோணம்

“லார்ட் ரிப்பன் அச்சாபீசில்”

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சர்வசித்துவ

கடகரவி.

இதன் விலை அனா 2.

MAHAMAHOPADHYAYA,

N: II. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY.

## சிறப்புப்பாயிரம்

திருவாவடுதறையாதீனத்து மகாவித்துவான்  
மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களியற்றிய

கட்டளைக்கலித்துறை.

தேடுமரியயர்க்கெட்டாதிருந்துஞ் சிற்றம்பலத்தே  
யாடுமழகர் தென்னாவுர்ப்பரமரடிக்கணனும்  
பீடும்படைத்த சிவப்பிரகாசப்பெயர்க்கவிஞ்  
ஞடுமந்தாதிகலித்துறை தூறு நவின்னனே.

—0—

கும்பகோணம் புரோவின்சியல் கல்லீஜ்  
தமிழ்ப்புலவர்

திரிசிரபுரம் தியாகராஜசெட்டியாரவர்களியற்றிய

கட்டளைக்கலித்துறை

மாவூர்மழைமுகின் மேலூர்பொன்மாடக்கவின்மலியு  
மாவூரமர்தரு சேலூர்பரமரடியிணையி  
னாவூரனிய செம்பாவூரந்தாதிநவின்னணிந்தான்  
மாவூர்சிவப்பிரகாசனனும் பெயர்வாய்ந்தவனே.

—0—

கும்பகோணம் புரோவின்சியல் கல்லீஜ்  
தமிழ்ப்புலவர்

உத்தமதானபுரம். வெ. சாமிநாதையரவர்களியற்றிய

அறுசீரியாசிரியலிருத்தம்.

குருத்தவளமாடமலிகுடபுரத்து மணிகூடக்கோமானன்பர்  
வருத்தவனற்றமுந்தலற வெடுத்தருளும் பசுபதியின் மலர்த்தாண்டீது  
குருத்தவளக்கலித்துறை தூற்றந்தாதியெனுமலங்கவணிர்தான்பாரிற்  
பிருத்தவளக்கரிப்புலமைச்சிவப்பிரகாசப்பெயர்கொள் சீரியோனே.

பூமானுறையுங்குடபுர மேவிய புண்ணியனந்  
தாமானுறையுமிடத்தான் பசுபதித்தாளிணைக்கி  
ராமானுஜபுரத்தாண்டவராய னினிதளித்த  
கோமான்சிவப்பிரகாசனந்தாதிருயிற்றினனே

கும்பகோணம் வைசியகுலதிலகராகிய ஆறுமுகசெட்டியா

ரவர்கள் குமார்

கும்பநாதசெட்டியாரவர்களா

வியற்றியது.

அம்புலி கண்ணிக்கொன்றை யாடரவழலணிந்து  
வெம்புலி தொழான்றாடு வித்தகன்விமலமோனன்  
கம்புலி விளங்குமுக்கட் காரணன்கரணங்கண்டோ  
னம்புலி ரிகவேறேங்க வழனடியாவூரத்தன்

அன்னவனருளையல்ல தல்லலாசென்றுட்கொண்டோன்  
பன்னகவேந்தென்றுன்ன மதியினைப்படைத்தவல்லோன்  
றன்னகத்தரனைப்போற்றுந் தாண்டவராயபண்டி  
தன்னகங்கரிக்கவந்தோன் றனிச்சிவலிங்கப்பேரோன்.

ஆயவனாழர்மேய வண்ணலைத்துதிப்பானெண்ணி  
பாய்புலிகரிமான்வேங்கை பரவுறுநாகநாகந்  
தோய்சினகரத்தின்வாழஞ் சோதியைத்திகழந்தாதி  
வாய்மையாய்மணமறாத மாலையாய்த்தொடுத்தான்மன்னே.

ஆதியாய்நின்றிலங்கு மாவூர்ப்பசுபதியந்  
தாதியையச்சேற்றியலங்கரித்தான் மேதினியின்  
மாணிக்ககன்பணைசூழ் மாநக்கன்பாடியின்வாழ்  
மாணிக்கவள்ளன்மகிழ்ந்து

மக-ந-ந-பூரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்  
மாணக்கருளொருவராகிய  
காணாக்கால்

அ. சவேரிநாதம்பிள்ளையவர்களியற்றிய

கட்டளைக்கலித்துறை

சீராகடுக்கை முடியான்பசுபதிச்செம்மலுக்கே  
காராதுடவையிராமானுஜபுர்க்காவலன்பூந்  
தாரார்புயன்புகழ்த்தாண்டவராயன்றவமணியா  
நாரார் சிவப்பிரகாசனந்தாதிரவின்றனனே.

பூவூர்புயத்தன் சிவப்பிரகாசப்புலவநின்னு  
லாவூர் வனமணியாவூருமண்ணலுக்காற்றிய தாற்  
பாவூர் புலியுளர்க்கெய்தரிதாகிய பண்ணவாசெந்  
நாவூர் புகழெய்தப்பெற்றானவிலவதினியெவனே.

—1—

இந்தூல்செய்தவா மாணக்கருளொருவரும்  
வேங்கடாசலபிள்ளை குமாருமாகிய

நக்கன்பாடி

மாணிக்கம்பிள்ளையவர்களியற்றியது

சீர்மலிகடற்றுகில் சேரமருங்குடுத்த  
பார்மகண்முகமெனப் பகர்சோனாட்டிற்  
பலவளச்சிறப்பும் பரவும் டான்மையாற்  
றிலகம்போலு மாந்திருவாவூர்ப்  
பசுபதிச்சரப்பொற் பருப்பதாலையத்துட்  
சுசிதருகங்கையுந் துலங்குதிங்களுஞ்  
சங்கவெண்குழையுஞ் சருப்பாபரணமுந்  
துங்கமாக்கோடுந் கொல்புலித்தோலும்  
வைமழுமானு மலைதருமானு  
மெய்யிற்றாங்கி மேதினியிடத்த

பல்லுயிரோம்பும் பசுபதி காதன்  
 வல்லுளியனமெனு மாலயன்காணப்  
 பாததாமரையிற் பகரநு திரிபந்  
 தாதியெனும்பா வணிந்து புனைந்தனன்  
 திருக்கிளருலகஞ் செப்பு பன்னூலின்  
 பொருட்பெருக்கதனிற் புகரற மூழ்கிக்  
 கற்றறிவுடைமையைக் கடைப்பிடித்ததனுட்  
 டெற்றபட்டேறவணா யொப்பநாடிச்  
 சிவபிரானேமுதற் தேவெனத்தெளிந்தே  
 யவனடிக்கென்று மன்புகூரத்தோன்  
 தரளத்தொகுதி தரங்கப் புடைப்பாற்  
 புரளப்பொலியும் பொன்னிமாநதியின்  
 வடாதுபாங்கரின் வானோர் விரும்பும்  
 விடாயைத்தீர வீங்கின நீர்தருந்  
 தெங்கிளஞ்சோலையுஞ் செறிதருமுட்டாட்  
 பங்கேருநுத்தடப் பழனமுஞ் சலாவு  
 மிராமானுஜபுர மென்னுநகரிற்  
 பராவருந்தத்துவப் பண்பொருங்குணர்ந்தோன்  
 சல்வியிற்கடலன் கருணையுறையுளன்  
 செல்வப்பெருக்கன் சிவானந்தவெள்ளத்  
 திண்டயாவரையு மீடேற்றம் புரியுந்  
 தாண்டவராயன் றவத்தவதரித்தோ  
 னெளியேன்றனக்கு மென்போலியர்க்குந்  
 தெளிவுறச்செந்தமிழ் தெருட்டுந்ருவன்  
 சிவனடியருச்சனைச் சிறப்பாதிக்கோப்  
 பவமறத்தெரிக்கும் பண்பனும்பணிசிவப்  
 பிரகாசனென்னு முதற்பெயர்போய்ந்து  
 வருசிவ லிங்கப் புலவநன்மணியே.

—0—

இந்நூல்செய்தவர் மாணக்கருளொருவரும்  
 குருசாமிதேசிகர் குமாரருமாகிய  
 நக்கன்பாடி.

சுப்பையதேசிகரவர்களியற்றிய

அறுகீரடி யாசிரியலிருத்தம்.

பூமேவுமலர்த்தடஞ்சூழ் குடபுரத்துக்கண்ணுதலின் பொற்றாண்மீது  
 நாமேவு கலித்துறையந்தாதிபிறிவோர்மகிழ் நவின்றிட்டானாற்  
 தாமேவு தாண்டவராயப்பனிதனற்றவத்திற் றுலங்கத்தோன்றிப்  
 பாடேவு நலம்படைத்த சிவப்பிரகாசப்பெயர்கொள் பாவலோனே.



உ

**திருவாவூர்ப்பசுபதிச்சரம்.**  
**திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்**  
**திருவாய்மலர்ந்தருளிய**  
**தேவாரப்பதிகம்**  
**திருச்சிற்றம்பலம்.**

புண்ணியர்பூதியர்பூதநாதர்புடைபடுவார்தம்மனத்தார்திங்கட்  
கண்ணியொன்றென்றுகாதலான்கைதொழுதேத்தவிருந்தவூராம்  
விண்ணுயர்மாளிகைமாடவீதிவினாகமழ்சோலைசலாவியெங்கும்  
பண்ணியல்பாடலறாதவாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே க.

முத்தியர்மூப்பினராப்பினுள்ளார் முக்கணர்தக்கன்றன்வேள்விசாடு  
மத்தியொன்றென்றடியோத்துமையனணங்கோடிருந்தவூரார்  
தொத்தியலும்பொழின்மாவெண்டு துதைந்தெங்குந்தாமதுப்பாயக்கோயிற்  
பத்திமைப்பாடலறாதவாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே. உ.

பொங்கிவரும்புனல் சென்னிவைத்தார்போம்வழிவந்திழிவேற்றமாளு  
ரிங்குயர்ஞானத்தர்வானோரோத்துமிறையவொன்றுமிருந்தவூரார்  
தெங்குயர்சோலைசேராலேசாலிதினைக்கும்வினைவயல்சேரும்பொய்கை  
பங்கயமங்கைவிரும்புமாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே. கூ.

தேவியோர்கூறினோறதேறுஞ் செலவினர்நல்குரவெண்ணீர்க்கு  
மாவியரந்தணரல்லநீர்க்கு மப்பனாரங்கேயமர்ந்தவூராம்  
பூவியலும்பொழில்வாசம்வீசப்புரிசுமலார்கவடொற்றிமுற்றப்  
பாவியல்பாடலறாதவாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே. ச.

இந்தணையுஞ்சுடையார்விடையாரிப்பிறப்பெண்ணையுக்கவல்லார்  
வந்தணைந்தின்னிசைபாடுவார்பான்மன்னினர்மன்னியிருந்தவூரார்  
கொந்தணையுஞ்சுமலார்விழவிற் கூட்டமிடையிடையேசேரும்வீதிப்  
பந்தணையும்விரலார்தமாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே. டீ.

குற்றமறுத்தார்குணத்தினுள்ளார் கும்பிடுவார்தமக்கன்புசெய்வா  
னொற்றைவிடையினர் நெற்றிக்கண்ணொருறைபதியாகுஞ்செறிகொண்மாடம்  
சுற்றியவாசலின்மாதர்விழாச்சொற்கவிபாடநிதானநல்கப்  
பற்றியகையினர்வாழுமாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே. சு.

நீறுடையார்நெமொல்வணங்கு நிமிர்சுடையார்நினைவார்தமுள்ளங்  
கூறுடையாருடைக்கோவணத்தார்குவலயமேத்தவிருந்தவூரார்  
தாறுடைவாழையிற்சுழைமந்திதருகனியுண்டுமிண்டிட்டினத்தைப்  
பாறிடப்பாய்ந்துபயிலுமாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே. எ.

வெண்டலைமாலேவிரவிப்பூண்ட மெய்யுடையார்விறலாரர்க்கன்  
வண்டமர்பூழுடிசெற்றுக்கந்தமைந்தரிடம்வனமோங்கியெங்குங்  
கண்டவார்கிந்தைக்கருத்தின்மிக்கார்கதியருளென்றுகையார்கூப்பிப்  
பண்டலர்கெண்டபயிலுமாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே. அ.

மாலுமயனும்வணங்கினேடமற்றவருக்கெரியாகிநீண்ட  
சிலமறிவரிதாகிநின்றசெம்மையினரவாச்சேருமூரங்  
கோலவிழாவினரங்கதேறிக்கொடியிடைமாதர்கண்மைந்தரோடும்  
பாலெனவேமொழிந்தேத்துமாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே.

க

பின்னியதாழ்சடையார்பிதற்றும்பேதையராஞ்சுமண்சாக்கியர்க  
டன்னிபலும்முணாகொள்ளகில்லாச்சைவரிடந்தளவேறுசோலைத்  
துன்னியமாதருமைந்தராமுஞ்சுனையிடைமூழ்கித்தொடர்ந்தசின்சைப்  
பன்னியபாடல்பயிலுமாவூர்ப்பசுபதியீச்சரம்பாடுநாவே.

ய

எண்டிசையாரும்வணங்கியேத்துமெம்பெருமானையழிவ்கொளாவூர்ப்  
பண்டிரியாரசிலந்தொண்டர்போற்றும்பசுபதியீச்சரத்தாதிதன்மேற்  
கண்டல்கண்மிண்டியகானற்காழிக்கவுணியன் ஞானசம்பந்தன் சொன்ன  
கொண்டினிதாவிசைபாடியாடிக்கூடுமெவருடையார்கள்வானே.

யக

சிவமயம்  
திருச்சிறும்பலம்  
திருவாஷுத்திரிபந்தாதி  
காப்பு

மாவாகனத்தன் வெண்டாமணியான் மன்னுவாக்கயன்பூ  
காவாகனத்தங் குவித்து நின்றேத்துங் கடவுளாய  
சேவாகனத்தன் றெனவூர்த்தாதியைச் செப்புதற்கு  
தாவாகனத்தவரர் தந்திமாடுகத்தற் பரனே.

நூல்

திருத்தங்கநாமகன்சேரவெம்மாயஞ்சிதறமல  
வருத்தங்கநா வெணப்புல்லினமாயநம்பாப்துதிக்குங்  
கருத்தங்கநாடவலம்வருங்கோநகர்க்காவலனைக்  
குருத்தங்கநாகச்சிலையோர்கையேந்துங்குழகனையே.

க

கனகந்தராதனமங்கைபங்காமைந்தர்கார்மயில்வா  
கனகந்தராதனம்பெற்பென்பணியம்புமால்கைவிவங்  
கனகந்தராதலந்தேரிடங்கோநகொன்னுமென்ன  
கனகந்தராதருள்வாய்க்தியாய்திருவருளே.

உ

திருமாலையனிந்திரன்றொழுந்தேனுபுத்திடைய  
விருமாலையனிமவான்மங்கைபங்கண்மிளிரிதழி  
மருமாலையனிந்துருடும்பிரானடியார்க்குவரர்  
தருமாலையனிருதாளென்றிலைக்கணினாரமுடிபே.

ந

முடிக்கம்பரவைமுடிப்பாணாதொண்டருண்முண்டகந்தோ  
யடிக்கம்பரவைப்பன்கண்புனைவானாய்ச்சந்தரர்சொற்  
படிக்கம்பரவைமனைக்கேருமாவூர்ப்பரையணாக்  
கொடிக்கம்பரவையணாதீங்கறவெம்முட்கொள்ளுவமே.

ச

கொள்ள ஞ்சிவந்தவரவிர்தமார்வயற்கோபுரனங்  
கள்ள ஞ்சிவந்தவரன்மமுமானத்தன்காலனைக்கண்  
டுள்ள ஞ்சிவந்தவனைப்புரந்தானையொருபொழுதுந்  
தள்ள ஞ்சிவந்தவமாறாதந்தாளென்றுங் கூடுவமே.

டு

கூடுங்கனகசத்தோலுரியாகொஞ்சபாதமெடுத்  
தாடுங்கனகசபாபாவயன்முடி யொன்றரிந்த  
வாடுங்கனகசயசோபுரந்மன்வந்தெனைவா  
தாடுங்கனகசமநெஞ்சப்போதுனத்தாவரமே.

கூ

வாரங்கசங்கைமனையார்வணங்குமலைமகள்சந்  
தரபங்கசங்கையனாக்நார்க்குங்கோபுரச்சங்கரமுப்  
புரபங்கசங்கைப்புனையாடுயின்புரியாளிவனெம்  
மரபங்கசங்கைகொடுவாழச்சேரவரல்கடனே.

எ

கடமாநங்கத்தையாநுர்ப்பிரான்கற்பகாலஞ்சுரர்  
கடமாநங்கத்தனப்பூணுன்றிரிபுரக்கள்ளர்வவி  
கடமாநங்கத்தவநோந்தத்தனைந்தக்கரத்தைதனைக்  
கடமாநங்கத்தருங்கல்விநன்மாதுறக்கண்ணுமினே.

அ

கண்ணப்பனேமத்தகங்கொண்டுமான்றகைசண்டங்களித்  
துண்ணப்பனேமத்தனேபசுலூவொருமருங்கிற்  
பெண்ணப்பனேமத்தாரகலாவெனப்பெட்புற்றுக்ஞ  
சண்ணப்பனேமத்தனேநினசாட்டொழும்பாவதென்றே.

கூ

ஆவமளிக்கனல்வின்மாரனைங்கனைக்கங்கொந்து  
புவமளிக்கனலென்பாள்பொற்றேனுபுரத்தவிதெம்  
பாவமளிக்கனந்தங்கடலேநின்பதத்தடினா  
வாகமளிக்கனகக்கொன்றையீசல்வருந்திருவே.

ய

திருப்பதத்தானையவியமனைச்செற்றதேவைவெள்ளிப்  
பருப்பதத்தானைத்தென்னாநூனைமுற்பகிர்ந்துகவர்  
சருப்பதத்தானைமைநாசமென்றேதத்தருபெயர்பூண்  
பொருப்பதத்தானைத்தொழுவாரடைவொப்போகமுமே.

கக

போதியையோதிமிரமனமேமடவார்புடைபூந்  
தாதியையோதிமஞ்சேகடமன்னதனத்துமைதன்  
பாதியையோதிமஞ்சூழ்பொய்கையாவுர்ப்பசுபதியந்  
தாதியையோதிமடம்போக்கிலாதென்றனையிழுத்தே.

கஉ

என்றனையந்தகன்வந்தடம்போதுபுன்னேழைமன  
முன்றனையந்தகழ்சொற்போனையாதுனவோரருட்கு  
கன்றனையந்தகனைசனையீன்றகங்களகந்தர்ப்  
பன்றனையந்தபநோக்கும்பொற்கோபுரப்பண்ணவனே.

கக

பண்ணார்வாங்கலிவெண்பாவிருத்தம்படித்துமனத்  
தெண்ணார்வணங்கறியாருளிலாப்பசுவேசனெண்ணில்  
கண்ணார்வணங்கரியாயன்றெங்கமலவடிக்க  
கண்ணார்வணங்கம்புளிக்கவேண்டுன்காதனைஞ்சே.

யசு

காதமரும்புநவண்பொன்செயக்காரளிபோ  
காதமரும்புனலாவுநம்மங்கையர்க்கஞர்நீங்  
காதமரும்புனதையாடுமுன்வரல்கட்டுனாத்தார்  
காதமரும்புனமூங்கடந்தெய்தலெக்காலத்திலே.

யடு

காலாதரித்தகைச்சூலத்தினோடுங்கடுகெல்லெமுன்  
மேலாதரித்தபொற்கோபுரக்கோபுரவித்தகற்கு  
மாலாதரித்தவினையோடுதொண்டசெய்யாமயங்கும்  
பாலாதரித்தகையோராருற்றாலழற்பஞ்சனையே.

யசு

பஞ்சவனாகத்துறுகூடுனாழித்தவன்பாதகர்செய்  
வஞ்சவனாகத்துரிப்போர்வையான்மறைவாழ்த்தற்கெட்டா  
விஞ்சவனாகத்துமேலாம்பசுபதிவேதனுண்ட  
நஞ்சவனாகத்துதிப்போர்க்கருளுவனற்றவமே.

யள

தவனந்தினம்படிவார்பொய்கையாழ்ந்தலைவரின்பொற்  
பவனந்தினம்பரவாவெதிர்நின்றமைபங்ககடற்  
புவனந்தினம்பங்கனம்பரவாமுப்புரமெரித்த  
சிவனந்தினம்பவென்புகல்வார்க்கொருதீதிஃயே.

யடி

திலையங்கடத்தினடமாவெதென்கயத்துச்செங்கு  
விலையங்கடத்திப்பணைபாயுமலர்வரதவென்மே  
லிலையங்கடத்திபுழந்தங்கசன்வந்தலரும்பெய்  
திலையங்கடத்திநஞ்சுண்டகண்டாகொன்றைத்தார்ப்பரணே.

யசு

யசு

பரவப்பணியவருள்செய்துநின்பொற்பதத்துவந்து  
விரவப்பணியக்கர்குழ்திருக்கோபுரவித்தகனே  
யரவப்பணியப்படுமுடியாவென்படங்கலுமா  
தரவப்பணியெனப்பூண்பாயிஃதியான்செயுந்தாமுனையே.

உய

உரையையானனத்தும்பவென்றேத்தவுகந்தருள்செய்  
நரையையாதவன்றேய்மதிலாழ்நகர்ப்புனிதர்  
வரையையாருமனன்றாதரத்தின்வளர்த்தசிறு  
பரையையாகரடியேனையாள்வர்பரமவர்க்கே.

உக

கேதனத்தானைவரைந்தானைவெள்ளிக்கிரியெனச்சொ  
லாதனத்தானையடிமுடிதேடென்றனாறிய  
போதனத்தானைவிட்டானைத்தென்கோபுரப்புண்ணியனை  
யேதனத்தானையச்செய்மாதர்த்திரந்தடைந்தாமினிதே.

உஉ

அடைமாதிரங்கரத்தேதவராக்கொளுவானரவூர்  
புடைமாதிரங்கற்பமும்போற்றுமாவூர்ப்புராதனன்பண்  
ணுடைமாதிரங்கண்டிங்கண்முகமாலமுதரமண  
நடைமாதிரங்கலையாடுதெதியுமினநண்ணிலனே.

உரு

நண்ணுமினக்கயற்கண்ணாண்மதிவதனத்தவனென்  
றெண்ணுமினக்கயஞ்சுல்லாசையைப்புரத்தெண்ணலர்க்கு  
துண்ணுமினக்கவிலாதெரித்தாவூர்துதற்கணன்சீர்  
கண்ணுமினக்ககாணுமின்வான்கதியார்பவவோ.

உரு

ஞவாவின்டாரகைகோண்மாரிநிற்பினெனோங்குரும  
னாவின்டாரசனிபோற்கனன்முதைநம்பர்நெடும்  
பாவாவின்டாரயனங்கத்தையேயந்தபசுபதியா  
ராவாவின்டாடியாரடியார்க்குத்தொண்டானபினே.

உரு

பின்னலங்காரச்சடையாபிதிர்வனத்தாமும்பித்தா  
பொன்னலங்காரமுலைபாகவெண்ணைப்புரந்தருள்வாய்  
மன்னலங்காரநினையெனெனினும்வயலெழுசெங்  
கன்னலங்காரகற்றேய்பசுவுநிற்கறைக்கண்டனே.

உரு

கண்டஞ்சமந்தரஞ்சொன்னடைநுண்ணிடைக்கன்னிமயற்  
கண்டஞ்சமந்தரங்கம்போலலமனமேநற்கதிக்  
கண்டஞ்சமந்தரக்காவளர்கோபதிக் கர்த்தனடிக்  
கண்டஞ்சமந்தரவில்லாவெனவுட்கருதுவையே.

உரு

துவையந்தவமகவாங்கடனஞ்சனஞ்சுக்கையத்தி  
ருவையந்தவார்முந்தரம்பூணுரகங்கொடுஞ்சரந்தி  
யுவையந்தவர்கவான்பணியாவூரிடமிடத்துச்  
சுவையந்தவாந்நமமாலாம்பசுபதித்தேசிகர்க்கே.

உரு

சுவளவையனிபமுதத்தானத்தென்னும்பருர்ப்  
புகவளவையம்புகழ்பொழிற்றேனுபுரத்தவெம்பா  
தகவளவையனலிமுன்றியிரமெனத்தபுமா  
சுவளவையம்பருக்குரைமாதின்றுயரகற்றே.

உரு

கற்றுகமம்பரவேநின்னடியர்கணத்திற்கல  
வுற்றுகமம்பரவேனுநென்னேம்பவமோங்குமின்பம்  
பற்றுகமம்பரவோர்ச்சியிலாதெங்ஙனப்பற்றுதல்யாம்  
வற்றுகமம்பரவோர்சடையாவூர்வரன்பதமே.

ருய

பதங்கலிகலம்பகங்கற்றுநொய்ப்பாடிநிதம்  
பதங்கலிகலனெனப்பறந்துளைப்படுமபுலவீர்  
பதங்கலிகலக்கிபக்காமனாவூர்ப்பரமனம்பொற்  
பதங்கலிகலத்துபாடுமின்வான்பதம்பற்றுதற்கே.

ருய

பற்பலவாகமஞ்சூழ்கோபுரன் நவப்பன்னியர்க்குக்  
கற்பலவாகமயலாக்கினன்கொடுங்காலன்றனை  
முற்பலவாகமங்கச்செற்றதாண்முன்னியுற்பவத்தை  
யுற்பலவாகமர்கண்டாவொழியென்றிறைஞ்சளமே

௬௨

இறையிலங்கன்னத்தொகைமன்னும்வான்றடத்திண்டையென்னு  
நறையிலங்கன்னமிமெளிக்கோபுரனைநமோ  
கறையிலங்கன்னலைக்கற்கரிக் கீயையெனக்கரகப்  
பறையிலங்கன்னமிரந்தயின்றானும்பணியின்களே

௬௩

மின்னக்கரவப்பணியாநந்தாதமெய்யன்பொன்று  
முன்னக்கரவப்பணியக்கர்கூழ்ப்பசுஷுவென்றோ  
நன்னக்கரவப்பணியிற்புகாநம்பொன்றிடுககண்  
பன்னக்கரவப்பணியாண்டருள்செய்பரம்பரனே.

௬௪

பரமானந்தாதிருக்கில்லெனெனச் சொல்பஞ்சாயுதனைத்  
திரமானந்தாதிருப்பாயுழியென்றருடேவமலர்க்  
கரமானந்தாதிருக்குக்களமாதர்கருத்திணங்கா  
வரமானந்தாதிருவாஷுமலையொளிர்மாமணியே

௬௫

மணிகாவலரிளஞ்செய்கொளக்கூடன்மருங்கனைந்த  
வணிகாவலரவப்பூணுகுட்புரமன்னவயா  
மணிகாவலரனலையென்பளாகத்தடைந்தவெப்பப்  
தணிகாவலருரையாகுமுனேகொன்றைத்தாரவனே.

௬௬

தாரம்பொனாறையன்கண்டலைதான்றைத்தலத்தணிவான்  
தீரம்பொனாறையன்றிருஞ்செவேடந்தைதேமிதழி  
யாரம்பொனாறையன்வந்தான்மதாவலரம்பென்செயுந்  
தீரம்பொனாறையனந்தங்குமாவூர்ச்சிலம்பிடத்தே.

௬௭

இடப்பாயலைமலமென்னுங்கிழங்கையிராப்பகலு  
நடப்பாயலையநெறியின்பநன்னுவைநாடுநஞ்சே  
படப்பாயலையுவந்தான்றொழுமாவூர்ப்பரமனைநாம்  
விடப்பாயலைமுடித்தானையெப்போதினுமெய்மறந்தே.

௬௮

மறப்பைத்தவிருந்திவன்பாலென்றோதிவைத்தாய்வருபு  
பிறப்பைத்தவிரும்பர்கூழ்திருவாவூர்ப்பெருந்தகையே  
யுறப்பைத்தவிரும்படப்பணியா வெங்களுத்தமனே  
யறப்பைத்தவிரும்புனன்மண்ணைவைவென்பாந்தனனே.

௬௯

தனமாடகமலையன்னவராடமதங்கர்கள்யா  
ழினமாடகந்திருத்திப்பாடவீற்றிருந்திந்தநற்பு  
வனமாடகமையினின்றேமறந்நங்கைவலமெய்துவ  
தனமாடகல்பொய்கைக்கோபதியாயென்றறைகுவோ,

௭௦

குவலையம்பன்னகவார்த்தைசொலாதெனைக்கோதளவங்  
குவலையம்பன்னகமாழலையார்க்குருகாதருள்வா  
குவலையம்பன்னகமாக்கொண்டகோபதிக்குன்றமையா  
குவலையம்பன்னகண்மங்கைபங்காவார்க்கொழும்பன்னனே.

சக

பன்னலம்பாடலப்பங்கயன்பொய்கைபடியிலம்பே  
ருன்னலம்பாடலமாவுடொன்றேத்திலமோதியவ்சொற்  
கன்னலம்பாடலங்கண்ணன்பங்காவென்கிலெங்கடிதா  
மின்னலம்பாடலங்கென்செய்குவாமினியேழைநெஞ்சே.

ச2.

நெஞ்சேயருந்தினைப்போதாயினுநினையாதவர்க்குத்  
தஞ்சேயருந்திவளமல்குவாவியிற்றையவலரோ  
டஞ்சேயருந்தினைத்தாடுங்குடபுரஞ்சகிலை  
நஞ்சேயருந்தினவொன்றுநாச்சொலநாடுவையே.

ச3.

சொலச்சந்தனம்பிறங்கலென்சேய்க்குநின்றேணைசதேங்  
கலச்சந்தனம்பியும்பூவணைப்பெய்துங்காயனலென்  
றிலச்சந்தனம்பியிறத்தியுமாபூரினவவிலா  
விலச்சந்தனம்பிரியாமுனங்கொன்றைவீசிடுமே

ச4

வீசாதவனாகைபுடைத்தாய்விண்ணின்மேலுமளாந்  
தேசாதவனாவனோநூரட்டாய்வண்டிஞ்சென்றடைநது  
மூசாதவனாநுனித்தேனவாவமுடம்பொரநிற்  
பேசாதவனாவிட்டாநூராவாவும்பெறுவதற்கே.

ச5

கேளைக்கிளைத்தனம்பூமனைநீத்துக்கிரிசுரமபோய்க்  
கோளைக்கிளைத்தனமரேயென்மின்குருகாகரத்தி  
நாளைக்கிளைத்தனமுண்டமாகோபதிநண்ணியெமை  
யாளைக்கிளைத்தனகாகதிதாருமென்றாட்படுமே.

ச6

படந்தெரிககுஞ்சிறுகோற்குப்பற்றாதிடைப்பாகவுண்ட  
விடந்தெரிக்குஞ்சித்திரகண்டகோபுவேந்தவென்மே  
னடந்தெரிக்குஞ்சிநமன்சேர்முன்வாநந்தனையட்டுமால்  
கடந்தெரிக்குஞ்சிறுத்தொண்டர்க்கருளியகண்ணுதலே.

ச7

கண்ணலங்காரமடவாயன்றியானைகடிந்துநின்ற  
மண்ணலங்காரப்புயத்தாருக்கன்றிமணமுரசு  
நண்ணலங்காரவருகாரணமென்பகொளுண்மறையோ  
டெண்ணலங்காரம்பயில்கோபுரத்தெம்மிறைதடத்தே.

ச8

தடப்பாலம்பாலமுண்டான்பசுவேசன்சுரமலளோன்  
சடப்பாலம்பாலக்கணவிழித்தான்முகந்தன்வலிமை  
கெடப்பாலம்பாலநன்னிறுக்கையெந்திக்கிளர்மலர்த்தா  
ளடப்பாலம்பாலவான்மனமேநமக்கச்சமின்றே.

ச9

அஞ்சாதவத்தின்கட்டிக்குக்கரியவமலவுண்ட  
நஞ்சாதவத்திரமுள்ளார்தஞ்சேதிரிநாட்டம்வினங்  
குஞ்சாதவத்திரமைந்தாநிலாமணிகூடநிற்குத்  
துஞ்சாதவத்திரம்பஞ்சாயுதனெனச்சொல்வதென்னே.

கூ

என்பரவாமையிலோடணிதின்புயத்தேந்துவலை  
மன்பரவாமையையெபொழிலாவூர்வரநந்து  
யன்பரவாமையிலோன்நற்றையெந்தையெனவரைந்து  
நின்பரவாமையினேற்கருளெங்ஙனநோந்திடுமே.

கூ

நேரானாமாலேத்துடையாழைத்தம்மைநினைக்கிலர்பாற்  
சாரானாமாலையன்காணையாவூர்ச்சையிலணைக்கன்  
ளாரானாமாலையனினிவானேர்கண்டறைந்துமினம்  
வாரானாமாலேப்பதமுன்னிவாடலென்மாவல்லியே.

கூ

வல்லியங்கானகத்துண்டன்பனேதங்கிவைகறைசெ  
லெல்லியங்கானகஞ்சென்றானினித்தனியேகலவம்  
பல்லியங்கானமலகாவூர்ப்பசுபதிபானின்படர்  
சொல்லியங்கானகருணைபெற்றுர்புகிற்றுறிலையே.

கூ

இலைக்கமலத்தடஞ்சூழ்கோபுரவெகினங்கண்டிடாத  
தலைக்கமலத்தகமுமலத்தார்க்கத்ததாபதர்சேர்  
திலைக்கமலத்தவடியென்பொய்மாயச்சிறுமிகண்க  
ளிலைக்கமலத்தகப்பட்டெழலாதருளானந்தமே.

கூ

ஆனகங்கைத்தலையம்பொழிந்தீயவதிர்பசுவு  
ரானகங்கைத்தலைநீக்காதகொண்டவனந்தலைமே  
லானகங்கைத்தலைவன்றிருத்தாள்பரவாதபுன்மை  
யானகங்கைத்தலையாதருள்வான்பரமானந்தமே.

கூ

மேதையரும்பதஞ்சேர்ப்பொல்லாங்குவினோத்தவரை  
வாதையரும்பதத்தாழ்ச்செய்கோபுரவாணவிரும்  
பாதையரும்பதமேதுரைத்தாலும்பரிவுறுமம்  
மாதையரும்பதமாந்தாதுசெய்யில்வரும்வசையே.

கூ

வருவானகங்குழையன்பர்க்கிலங்கைமன்மாப்பிறக்காற்  
பெருவானகங்குறித்தானறினன்வேட்டுபெருருவார்  
தருவானகங்குனித்தாரித்தான்செய்த்தனிரக்கழை  
டருவானகங்குலவுந்தேனுமாபதித்தற்பரனே.

கூ

பரகங்கரங்கைதொண்பொர்வலங்கண்மெனக்  
கிரகங்கரகமெனக்கணந்தாலங்கிட்டார்முனிரு  
வரகங்கரகங்குடிகொண்டகோபுரவானவாஞ்  
சரகங்கரகங்கணவென்றுநாதவொண்கதியே.

கூ

ஆதவனத்தையிலத்தான் றருங்கமலற்கருங்கி  
ராதவனத்தையிலப்புணர்ச்சேய்தந்தையாரமர்ச்செம்  
பாதவனத்தையிலதாங்குபொய்கைப்பசுபுரங்கண்  
டேதவனத்தையறுப்பைநெஞ்சேநல்லழகிதென்றே.

168

தென்னாகரியமுழங்கூர்ச்செற்றேனுபுரத்திற்சென்று  
மன்னாகரியகுழன்மலைவல்லிமருவகலா  
வின்னாகரியன்காணுவாவெனவேண்டுநெஞ்சே  
வின்னாகரியம்பரியதிருவருண்மேவுதற்கே.

169

மேவுந்திருப்பதிகோபுரமாலவிசேடங்கொண்டு  
பாவுந்திருப்பதிகம்பசுவேசன்பதத்திற்றினம்  
பூவுந்திருப்பதிரீர்தாகம்போக்குங்கொல்புண்டரிக  
மாவுந்திருப்பதியன்மாப்பமாலவந்தித்தவென்னே.

170

தித்திக்குங்கண்டனசொல்லிபங்காதெவிட்டாதுசெயும்  
பத்திக்குங்கண்டணவாதருளாயென்றபாழ்மனஞ்சொ  
லத்திக்குங்கண்டனம்வேல்வளையுஞ்சரியார்வயம்பத்  
துத்திக்குங்கண்டனன்மேனியகோபுரச்சந்தரனே.

171

தரங்கஞ்சரிக்குங்கடற்பம்பைவெண்மலித்தண்சவிகைச்  
சரங்கஞ்சரிக்குவிற்கோட்டார்மடந்தைக்குச்சற்றாமன  
திரங்கஞ்சரிக்குலமாதர்தம்பாலையமேற்றவன்றெவ்  
வரங்கஞ்சரிக்குந்தெனவூர்ப்பரன்வந்திருந்தவன்றே.

172

வன்னாகமாகற்பவெண்ணாகமாவழங்குங் கழைப்  
புன்னாகமாகமளவுங்குடபுரப்புண்ணியன்பைப்  
பன்னாகமாகத்தணிபணியான்பவனமொளியேர்  
பொன்னாகமாகக்கொண்டான்பூவடிமுன்னிப்போற்றுநெஞ்சே.

173

நெஞ்சங்களங்கமற்றன்புற்றுன்மேற்கவிநோந்துணைப்ப  
வஞ்சங்களங்கமனையாகவென்கண்வதியுமைய  
நஞ்சங்களங்கறுப்பாகவைத்தோயவைநந்தச்செய்து  
கஞ்சங்களங்கவிழ்க்குங்கோபுரத்தகருத்தருளே.

174

கருவம்புலம்பொழிலாவுருநற்கவின்மலிசெந்  
திருவம்புலமிகத்தெவ்வறப்பாவஞ்சிதையமல  
ரிருவம்புலவுங்குயத்தாருமன்னுவோரிணையா  
வுருவம்புலவர்வசந்தென்னேத்தவறுமுண்மையே.

175

மைக்கந்தரத்தார்மலைவல்லியத்தார்மருவயில்வேற்  
கைக்கந்தரத்தர்கவின்கோபுரத்தர்கரியவன்பூ  
வைக்கந்தரத்தாருளாலவத்தாளிக்கின்முத்தங்  
கைக்கந்தரத்தர்கொள்வனன்பாகவக்கன்னியமே.

176

கன்னிகரும்புவனஞ்சூழங்கோபுரகச்சதனக்  
கன்னிகரும்புயலோதிகண்டேருங்கனத்தகருங்  
கன்னிகரும்புன்னதைநின்பாற்பிணிகாண்டிபச்சார்ங்  
கன்னிகரும்புயனெயெங்குமானதிகம்பரனே.

சு அ

அம்பரவம்பரவுஞ்சடையாளவடிபுலிததோ  
லம்பரவம்பரசங்கைகொண்டாய்பசவூரமர்மா  
வம்பரவம்பரசஞ்சேர்ந்துழல்வநின்னமபொற்சர  
ணம்பரவம்பரமானிணக்கேதொழும்பாக்குதற்கே.

சு க

ஆக்கைவளைகளங் கன்குளிரான் மதன உபொளிக்கா  
ளோக்கைவளைகளங் காநீலமாங்கொடி நுண்ணிடையான்  
பூக்கைவளைகளங் கேருதுவாடும் பொற்பூண்பணிக்குச்  
சேக்கைவளைகளங் கம்மாக்குங்கோபுரச் சிற்பரனே.

சு ம

சிறுகாலரும்ப வரும்திகாயச்சிந் தேங்கதென்றிந்  
குறுகாலரும்பழி கொள்ளாதெனவி யுயங்குசலை  
யறுகாலரும்பன் முகன்கச்சன்றந்தைய ராயவிசை  
யறுகாலரும்பம் கோபுரவாணர்க் கறைமின்களே.

சு க

களத்திரவாதனை யானினையேன்கறைக் கண்டசெல்வா  
களத்திரவாதனை லோல்வந்துகா புரங்காய் நுதற்நீ  
வளத்திரவாதனை நல்குமென்பார்க்கருண் மன்னவந் நக  
வளத்திரவாதனை யாமுன்ருடபுர வாணவின்றே.

சு 2

வாணனடிக்கும் பறைமுன்றிவானிரு மாதவர்கண்  
காணனடிக்கும் பதாற்புயன்பார் மசாலையநஞ்  
சூணனடிக்கும் பருமிற்பாற்றுங் கோபுரோளுங்கவிணற்  
பூணனடிக்கும் பை ததான்குரத்தைப் பொறுக்கவடக்கே.

சு 3

வடவிருக்கந்தண் ணிழலமர்ந்தாய் பொன்மணாச்சரணம்  
படவிருக்கந்தழங் காணப்பசுபதிப் பண்ணவமான்  
மடவிருக்கந்த வளைபகர்ந்தாய் மதிவந்திவனைச்  
சுடவிருக்கந்தருவாய் திசைகண்டநின்றோளானியே

சு 4

அணிவானராவிது வங்கடனஞ்சக் கலநிவந்து  
புணிவானராவி தந்தானவர்மாதர் பலர்தென்கனி  
மணிவானராவி தரணிபென்றேற்குமன் கோபுரன்றீத்  
துணிவானராவி யொளிர்மழுவானெந் துணையென்றுமே

சு 5

என்றுமதிக்குவனந்தி விண்காலிய மானவடி  
வென்று மதிக்குவதெந்நீந் தெணுந்தவத் தோர்களையா  
நன்றுமதிக்குவம் பின்னென்றருள்புரி நம்பனளி  
துன்றுமதிக்குவனமார் குடபுரத் தொல்லனே.

சு 6

ஐயம்புகம்பல வாய்த்துயின்ருர்க்கத்த னுலமுண்டோ  
 னையம்புகம்பசு வேசன்றந்தான் மதனையினியா  
 மையம்புகம்பழிக் கஞ்சாதுநினகை யலங்குமல  
 னையம்புகம்பசு முந்தாமிமால யகல்குவையே.

எவ

சல்லாமலகங்காந்துருகாம லென்கண்ணெதிரி  
 னில்லாமலகங் கண்டாப் சிறுசூர்பணி நேர்ந்தனைகைப்  
 புல்லாமலகங்கனி விட்டுவேம்பைப் பொறுத்தியென்று  
 சொல்லாமலகங்கண் கொள்கோபுரமுத்தித் தொண்டருளே.

எஅ

தொண்டுவனாயிலமர் பசுவேச நின்றாயடக்கே  
 வண்டுவனாயிலத் தாற்கரியாயென் மறுவைமுன்னி  
 ருண்டுவனாயில வாக்குமைபோலொழித் தென்னையன்பா  
 கண்டுவனாயில வாக் கனபனென்றருள் கண்ணுதலே.

எசு

சுண்டகனுவிக் கடமென்றுஞவந்தக காலையினீர்  
 சுண்டகனுவிக் கலா லுனாயாநின் கருணைவெஃகாக்  
 சுண்டகனுவிக் கழுவேனக்கோது கடிந்தனைக்கா  
 சுண்டகனுவிக் கருநுந் குடபுரக காவலனே.

அய

வலவாவகலங் கவர்தனத்தாளநதி வந்தெனுவியர்  
 வலவாவகல லொழியென்றன னென்மனத்திற் கிசை  
 வலவாவகலத் தடந்தேர்நடாத்து வலபரவ  
 வலவாவகலமென் பேகொள்பசுபதி மால்வனாக்நே.

அக

வரைச்சந்தனத்தழைத்தா யமமான்மட மங்கையருக்  
 கரைச்சந்தனத்தணி முன்னுவிதாற்றுக் ளாக்கியுனை  
 யரைச்சந்தனத்திய பாவா, பரவின ளொண்டடத்தி  
 னரைச்சந்தனத்திற் கோபுரன்வாழ்க எனகவனாக்நே.

அஉ

ஏதாரணியனே னீண்டையெனாதனை யாண்டனனான்  
 மீதாரணியவம் போக்குங்குடந்தை வியன்மதுரை  
 சேதாரணியவந் திப்பதிகாஞ்சிதென் றில்லசண்பை  
 வேதாரணியமு மேவுப்பசுபதி வேதியனே.

அங

வேதியருக்கதி பொன்னீகுடபுர வேந்தர்க்குமால்  
 பாதியருக்கலர் கொன்றையைச்சூடும் பரர்க்கிருள்சே  
 ளோதியருக்கலர் சண்ணின்றடியி லொழுகநின்று  
 சாதியருக்கலர் சூட்டினோதுய்யத் தக்கதுவே.

அசு

தக்காரியம்பங்க மாறுக்குநாதத் தவலரும  
 தக்காரியம்பங்க னம்பாருடபுரச் சங்கரமேன்  
 மைக்காரியம்பங்க மாகவந்தாலிவண் மாய்வலென்ற  
 மைக்காரியம்பங்க மேவவந்தாண்டருண் மாசங்கனே.

அஊ

தங்கவருங்கலை கற்கச்செல்வேனென் றலைவரவெறுத்  
தங்கவருங்கலை யொத்தாரினியென் னமலைகண்சர்  
தங்கவருங்கலைக் கையாபசுபதித் தம்பரமா  
தங்கவருங்கலை மெய்யாவென்றேத்துந் தகையலதே.

அக

அலங்காரத்தாமர்திகழ் முலையார்மய லாழ்ந்துமனங்  
கலங்காரத்தாமர் திரிநண்பனே யிக்ககைத்துவிண்பால்  
விலங்காரத்தாமந்தி வீசங்குடபுர வேதவெலும்  
பிலங்காரத்தாமந்திரம் புகலாவெனைப் பேணுவையே.

அ௭

வையங்ககனம்பரந் தகழ்ந்தார்மத மாளவடி  
வையங்ககனம்பரைப் பரமோவென்ற மாமுனிநீள்  
வையங்ககனம்பரித்தருள் கோபதிக் கண்மணியைக்  
வையங்ககனம்படி சுருகார்ந்துங் கருதுவமே.

அ௮

கருந்தனந்தோற்கு மனத்தேன்மலை கடனெழின்மு  
திருந்தனந்தோய்புயத் தாயமலாவென்று தேர்கலவி  
வருந்தனந்தோயந் திளைத்தாடுங்கோபதி மன்னைத்தொழா  
திருந்தனந்தோயமன் வந்தாற்பிழைத்துய்வ தெவ்வணமே.

அ௯

வண்ணந்தரிக்குமயற்கு நற்பேரின்ப வாழ்வளித்த  
தண்ணந்தரிக்குமலர்க்கையன் றந்திடை தாழ்குழல்சொற்  
பண்ணந்தரிக்குமன னமாகோபதிப் பால்வதியார்  
நுண்ணந்தரிக்குமயவம் போற்றுயர்துங்க நோகுவமே.

௧௦

வருந்தாதையாதித்த ரிந்திரன்வாழ வெம்மான்கந்தனைத்  
தருந்தாதையாதித்த னேய்மதில்கோபதித் தானுவிரு  
வருந்தாதையாதித்த வென்னமன்றடிவந் தாள்வர்மெய்யி  
னருந்தாதையாதித்தடித்துயி றோயமு னாதரியே.

௧௧

தரிக்குந்தனங்க னுடையாரிரப்பவர் தம்மைவிடா  
தரிக்குந்தனங்கழிக் குங்கோபதிக்குத் தலைவன்சங்கேந்  
தரிக்குந்தனங்க மளித்தபிரான்கொன்றைத் தண்டொடையா  
தரிக்குந்தனங்கள் பசப்பேகவந்திலன் றாழ்குழலே.

௧௨

தாழாதவனஞ்சடக்குகண்டாதசனத்தைவிண்ணில்  
வாழாதவனஞ்சக்கொன்றாய்குடபுரவாணவினை  
சூழாதவனஞ்சகம்பூசித்தேத்தன்பர்தோயின்பவம்  
பாழாதவனஞ்சலியாதவனென்பராசிலமே.

௧௩

ஆசினகரடமாவுரியாயவ்வியாதனுக்கன்  
றேசினகரமளித்தாய்குடபுரவென்றுனது  
மாசினகரமதில்வலஞ்சூழ்ந்தடிவந்திக்கிலார்  
காசினகரமதிற்சென்றுமென்பயன்காணுவமே.

௧௪

வலஞ்சத்திகைத்துறுபூண்முலைமாதர்மயலிற்சிக்கி  
யலஞ்சத்திகைத்துவருவீர்டுடபுரமண்மிபத்தி  
நலஞ்சத்திகைத்தலனுக்கறியார்க்குநருவெண்டலை  
மிலஞ்சத்திகைத்துகில்சேர்ப்பார்க்குச் செய்பவவேறுமே

சுரு

வேரியம்பாகனசொல்லார்க்குருகிவிமலனிருஞ்  
சேரியம்பாகனகமனனையொன்றுசெப்புவவ்வ  
லாரியம்பாகனயன்றொழுங்கோபதியாலையஞ்சேர்  
நாரியம்பாகனடிக்கன்புசெய்யருணண்ணுகவே,

சுரு

கவலேனமாயுண்முடிவென்றுநெஞ்சிற்சிறியவன்மு  
கவலேனமாயுளின்தாயுங்குடபுரன்காலமறக்  
சவலேனமாயுத்திப்போலநீவந்துனைக்கட்டியே  
கவலேனமாயுதம்பாபொன்றுணைக்கணுங்காய்குவனே,

சுரு

காயத்தவரைப்புரப்பதுவேண்டிக்கரதலத்தா  
றையத்தவரைவளைத்தாய்தென்கோபுரத்தற்புத்தனே  
நேயத்தவரையகலாய்நினைநினையாதகலு  
மாயத்தவரைவீழுமீயின்வீழ்வர்வலியளற்றே

சுரு

வலியவருந்துகயமுரித்தானெழின்மன்னிக்கண்டம்  
பொலியவருந்துவிடத்தான்பசுபதிப்புணனியன  
கலியவருந்துவரைப்போன்மெய்யானருள்கைக்கொண்டிடார்  
மெலியவருந்துதிறம்வாய்ந்தளநெற்கும்வீழ்பவனே,

சுரு

வீழாதவரைவிழைமுழான்பசுபதிவீழ்ந்தவரைத்  
தாழாதவரைநொடியேனுந்தான்புரப்பாண்கனகஞ்  
சூழாதவரைநகைபுடைத்தானென்றுசொல்லுனர்துன்  
பாழாதவரைநிழர்பாலுஞ்சார்வாறிதிருவே,

11

மறைவாழ்கவந்தணரியாகங்கன்வாழ்கமணுவறநாற்  
றுறைவாழ்கமைமுனின்மாரிலம்வாழ்கத்துலங்குவைவேற்  
கிறைவாழ்கவைங்கரன்மாதுமைவாழ்கவின்சைவதவப்  
பொறைவாழ்கவாழ்கப்பசுபதிநாதர்தம்பூங்கழலே,

சுரு

பசுபதிநாதன்றிருவடிசரணம்.

திருவாலுர்த்தாதி

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாநாடுகளில் பங்கேற்றவர்கள்  
உ.வே. சாமிநாதருக்கு உரிமை

உ

7045  
(184)

மதுரைமா நகரத்துக்கு வடகீழ்த்திசையிலுள்ள

ஆனைமலைப்பக்கமிருக்கும்

ஒற்றைக்கடை

விநாயகரந்தாதியும்

இரட்டைமணி மாலையும்

மும்மணிக்கோவையும்

இவற்றின் குறிப்புரைகளும்.

—(0)—

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க வித்துவான்

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரால்

செய்யப்பெற்று



SAHAMANATHAYAR  
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY  
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41

மதுரை

மீனலோசனி அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

1927

உ  
சிவமயம்.

## முகவுரை.

திருக்கயிலாச பதியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கும், உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாருக்கும், கலியுகவரதாாகிய முருகக்கடவுளுக்கும், இராசதானியாகிய மதுரைமாநகரத்துக்கு வடகீழ்ப் பக்கத்திலுள்ள ஆனையையெய்து ஒற்றைக்கடை யென்னுமொரு சிறு கிராமத்தில் எற்றைக்கு மிடையூறில்லாமல் விவசாய விருத்தியை முன்னிட்டு, இற்றைக்குப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் யான்போய் இரண்டு மூன்று வருடமிருக்கும்போது அவ்வுரிலெழுந்தருளியிருக்கும் \*சிவனடியார்க ணேசப் பெருமானாகிய கணேசப்பெருமான் றிருவடிகளில் வைத்த மெய்யன்பு மேலீட்டால் செத்தமிழ்ப்பாவால் ஓர் அந்தாதியும், இரட்டைமணிமாலையும், மும்மணிக்கோவையும் ஆகிய மூன்று பிரபந்தங்கள் பாடித்தோத்திரஞ்செய்து வந்தேன். அதன்மேல் திருநெல்வேலிக்குப் போயிருக்கும்போது “திருநெல்வேலியுறை செல்வர்தாமே” என்று திருஞான சம்பந்தசுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தேவாரம்பெற்ற “அனவரதானாதர் கோயில்” வித்துவானாகச் சிறந்துவிளங்கிய ஸ்ரீ நெல்லையப்பன் கவிராயரவர்களிடத்தில் மேற்படி பிரபந்தங்களைப் படித்துக்காட்டினேன். அவர்கள் கேட்டு, மகிழ்ச்சியுற்று, இப்பிரபந்தங்கள் படிப்பார்க்குப் பரமபத்திவிளைப்பதாயும் ஆரம்பத்திற் பாடத்தொடங்குவோருக்கு மோனை எதுகை முதலிய முறைகளும் சொற்பொருள் விளக்கமும் வழுவாமற்பாடும் வழிகாட்டிகளாகவுமிருத்தலால் இவற்றைப் பரோபகாரங்கருதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துக என்று கட்டளையிட்டதோடு சாற்றக்கவியாக இரண்டு வெண்பாவும் பாடிக்கொடுத்தார்கள். அதைப்பெற்றுக்கொண்டு மீண்டுவந்து நாளிதுவரையும் அச்சிடுதற்கேற்ற இடம் பொருளேவல் வாயாமல் வானா (சும்மா) இருந்துவிட்டேன்.

தற்போது அவையெல்லாம் வாய்த்தமையால் மதுரை மீனலோசனிப் பிரஸ் புரோப்பரைட்டர் மகா-ரா-ஸ்ரீ அ முத்துச்சாமிப் பிள்ளையவர்கள் நூலருமையறிந்த தெய்வபத்தியிற் சிறந்தவர்களாதலால் அவர்களிடங் கொடுத்து விரைந்து பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தினேன். இப்பிரபந்தங்களைப் படித்துப் பார்த்தபெரியார் குற்றங்களைத்தன்னிக் குணங்களைக்கொள்ள வேண்டுமென்று பலமுறை தாழ்மையோடு பிரார்த்திக்கின்றேன். சுபம். சுபம். சுபம்.

மு. ரா. அ.

\* சிவனடியார்கள் ணேசப்பெருமானெனப்பதம் பிரித்துப் பொருள்கொள்க.

## சாற்றுக் கவிகள்.

—0—

திருநெல்வேலி அனவாததானராதர்கோயில் வாயில்வித்துவானாகிய  
புரீமத். நெல்லையப்பன் கவிராஜரவர்கள் இயற்றியவை.

கருணைடொழி யொற்றைக் கடைக்களிற் தாதி  
மருவு மிரட்டைமணி மாலை—பொருவிச்சீர்  
மும்மணிச் கோவையெனு மூன்று முறைவழுவா  
திம்மணிற்சொற் றுனெவனென் னில். (1)

சொல்விளையு மாம துரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தில்  
நல்வினாவா மின்ப நயந்தெரியும்—கல்விப்  
பொருளுளு நேடிப் புலவர்க் களித்த  
\*அருணா சலக்கவிரா யன். (2)

புரீவில்லிபுத்தூர்த்தாலாகா குன்றார் பெரியவிட்டு புரீமாந்.  
குமாரசுவாமி முதலியாரவர்கள் பாடியவை.

மூந்தாதி யானருனொற் றைக்கடைவி நாயகமா மூர்த்தி மீதோர்  
அந்தாதி யிரட்டைமணி மாலைமும் மணிக்கோவை யறைந்தா னேக  
தந்தாதி கம்பாகந் தாவெனவே யத்தெய்வ தங்க ளைத்தி  
னந்தாதி வரடலர்ப்பூ சனைசெயரு னாசலநன் னுவ லோனே. (1)

மென் பா .

அந்நாலோர் மூன்றையுநன் காயந்தறிந்த வானுரோர்கள்  
இந்நூல் களைக்கற்றோர்க் கின்றமிழி—னெந்நூலும்  
பாட வருமருத்தம் பண்ணவரு மெய்ப்பொருளைத்  
தேடவரு மென்பர் தெளிந்து. (2)

---

\*இவர் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நூற்பரிசோதகராயிருந்ததை இப்  
பாடல் குறிப்பி்கிறது.

உ

சிவமயம்.

ஒற்றைக்கடை

விநாயகரந்தாதி.



காப்பு.

அந்தாதி யான பிரபந்த மொன்றுனக் காக்கவொரு  
தந்தாதி யானஞ்செ யென்னுளத் தேயின்பந் தந்தருள்வான்  
பிந்தாதி யான மிசையேறி வாமலர் பெய்பொழில்கள்  
சந்தாதி யானயஞ் சாரொற்றை யாவணர் தன்னிலின்னே.

நூல்.

பூங்கா வனந்தமிழ் போலத் தழையும் புனல்வயலுள்  
நீங்கா வனந்தங்கி வாழுமொற் றைக்கடை நீணகரிற்  
நீங்கா வனந்தம் வரினுந் தவிர்ந்தெஞ் சிறுகுடி சைக்  
காங்கா வனந்த மொருகொம்பி யானை யடிமலரே. (1)

மலரும் பருவ வளமலர் கைக்கொண்டு மன்வைகறை  
யிலரும் பருவதம் போற்றோன்று நின்கழற் கிட்டி றைஞ்சிப்  
பலரும் பருவப் புறுவாழ்வுற் றூர்ப் படியிறைஞ்சேன்  
கலரும் பருவ மனங்கரை யொற்றைக் கடைக்களிதே. (2)

ஒற்றைக் கடைக்களி தேயூழி தோறு முயர்ந்துநிற்கும்  
பொற்றைக் கடைக்களிப் புற்றெய்து மாவீட் புலவர் குழாத்  
தெற்றைக் கடைக்க வெனைநினைப் பாயெளவை யென்பவன்செய்  
பற்றைக் கடைக்கணித் தாங்கட் கொடுவிட்ட பண்ணவனே. (3)

(அந்நிபந்தன) அருள்வான் - அருளும்பொருட்டு. யானம் - ஊர்தி,  
வாகனம். சந்து-சந்தன விரகம். ஆதியால்-முதலியவற்றால். (1) குடிசை-  
சிறுவீடு. (2) வைகறை-விடியற்காலம். கல்-கற்றன்மை. அரும்பு-உண்டாகின்ற.  
(3) பொற்றை-(சயிலாச) மலை. கடை-இடத்து. பற்றை-அன்பை. ஆங்கண்-  
அந்த இடத்து.

பண்ணிய மாந்த ருமைச்செயல் கண்டு பலப்பலசெய்  
துண்ணிய மாந்த ருனக்களித் தாலவர்க் கோங்குசிவ  
புண்ணிய மாந்தரு ணங்கண்டெற் காக்கப் புழைக்கைகொடு  
திண்ணிய மாந்தருச் சூழொற்றை யாவணஞ் சேர்ந்தவனே. (4)

சேரன் பதிகண்டு பொன்பெறச் செய்து திகழ்நம்பியா  
ருரன் பதிகங்கொள் வோன்பெறு மைந்தன்கொம்பொன் றுடையான்  
ஆரன் பதிகந்தன் மேல்வைக் கினுமொற்றை யாவணத்தின்  
மாரன் பதிகணை யால்வருந் தாத வரந்தருமே. (5)

தருமந்த மாதுசத் திக்கேற்பச் செய்வர் தமைப்புரந்து  
வருமந்த மாதுமை கொண்டன் வைசிய மகற்கவைமுன்  
ளருமந்த மாதுல னாய்வந் தவனரு னைங்கரங்கொ  
ளொருமந்த மாதுயர் திர்க்குமொற் றைக்கடைக் குள்ளிருந்தே. (6)

உள்ளங் கரைய வருகேன் சிவசின்ன முண்மையொடு  
கொள்ளங் கரையறிந் தன்புசெ யேன்செய்த குற்றமெலாந்  
தள்ளங் கரையணி புற்றோலர் தந்தமைந் தாதினருள்  
வெள்ளங் கரையழிந் தோரா வணத்தென்கண் மேவுதற்கே. (7)

மேவிக் குடம்பையுள் வாழும்புட் போல வியப்பவனை  
தாவிக்க் குடம்பை புறச்செய் யயனொற்றை யாவணத்தி  
லோவிக் குடம்பையு னேய்தனத் தார்மய லோடச்செயான்  
மாவிக்க் குடம்பையும் வென்றகண் மாதுமை மாமைந்தனே. (8)

ஏவாத மைந்தர் மனைவாழ்வு சுற்ற மெலாமிருந்தும்  
ஆவாத மைந்தவித் தார்வந் தடிதொழு மைங்கரானு  
ரோவா தமைந்த வருள்சாரொற் றைக்கடை யுண்டுநெஞ்சே  
வாவா தமைந்தறு நீங்காம லென்சொல் வழிநிற்கிலே. (9)

(4) பண்ணியம்-பலகாரம். மாந்து-உண்ணுகின்ற. உண்ணிய-உண்ண. தரு  
ணம்-சமயம். புழைக்கை-துதிக்கை. ஒற்றையாவணம்-ஒற்றைக்கடை. இங்ஙனம்  
வருமிடந்தோறங் கொள்க. (5) பதி-பதிக்கின்ற. (6) தமாது-தம்முடைய.  
அருமந்த-அருமருந்தன்ன. மாதுலன்-மாமன். மந்தமா-யானே. (7) அங்கரை-  
திருமேனியுடையவரை. தன்-நீக்கு. புற்றோல்-புலித்தோல். (8) குடம்பை-கூடு.  
ஒலி-நீங்கி. பையுள்-துன்பம். எய்-பொருந்தும். மா-பெரிய. இக்கு-இந்தப்பூமி.  
உடு-உடுக்கப்பட்ட. அம்பு-கடல். (ஆகுபெயர்) (9) ஆவா-ஆச்சரியம்-ஆச்சரியம்.  
ஐந்து-பஞ்சேந்திரியங்களை. வாதம்-வாதவியாதி. மைந்து-குழைந்து. வாத  
வியாதி யெனவே இனம்பற்றிப் பித்தசிலேட்டும் வியாதிபுங்கொள்க.

நீங்கா தவத்தி நெடுங்காலம் போக்கினை நீண்முறம்போ  
லாங்காத வத்தி முகவித் தகனமை யாளற்கிது  
பாங்கா தவத்திறத் தேராய் பிரணவப் பண்பறியாய்  
தேங்காத வத்திக் ழோரா வணத்திலென் தீநெஞ்சமே. (10)

தியவ ருந்தமிற் சேராமற் றள்ளுமென் தீவினைகள்  
காய வருந்தமி யேனென்செய் வேனைங் கரபகிரோ  
யோய வருந்தமிழ் தொப்பாநின் சீரரு ளோங்கியென்பாற்  
பாய வருந்தமி ழோரா வணத்திற்கண் பார்த்தருளே. (11)

பார னவரத முந்தேடித் துண்பப் படப்படைத்தா  
யார னவரத மாம்பாலுண் டான்முன் னவனெ னுமைக்  
கார னவர தன்றானெற் றைக்கடைக் கண்ணருளான்  
ஊர னவர தமியேனெவ் வாநினி யுய்வதுவே. (12)

உய்யானஞ் சங்கர சூர்வயல் சூழ்தரு மொற்றைக்கடை  
யையானஞ் சங்கரங் கொண்டாட்டு வார்க்கரு ளைங்கரன்கார்  
மையானஞ் சங்கர வார்விழி யேர்பெறு மாதர்மயல்  
செய்யானஞ் சங்கரன் சேயவ னேயுயர் தெய்வதமே. (13)

தெய்வதங் காத்தல் செயுமென்றுன் பாத தியானஞ்செய்தே  
னுய்வதங் காத்த முடையாயென் றேகவ லுள்வெதுப்ப  
மெய்வதங் காத்தண் ணாருள்புரி வெம்பிற விப்பினியைச்  
செய்வதங் காத்ததை செய்குழொற் றைக்கடைச் சிந்தூரமே. (14)

சிந்தா குலவில லறமாய வாழ்வினிற் சிக்கியொரு  
தந்தா குலவியல் பெல்லாங்கெட் டேனித் தருணத்தினீ  
யுந்தா குலவி வருவாயொ ராவணத் துள்ளினிமேற்  
பந்தா குலவினங் கொங்கையர் மாமயற் பற்றறவே. (15)

10 முறம்-சுளகு. காத-காதுகளையுடைய. தேம் - வாசனை. கா - சோலை.  
தவ-மிக. (11) அரும்-அருமையாகிய, தமிழ்-தமிழ்க்கல்லியுடைய. (12) பார்-பூமி.  
ஆரல்-கார்த்திகைத்தாய். காரண - மேகத்தையொத்த. ஊர் - செலுத்துகின்ற.  
அன - அன்னவாகனத்தையுடைய. வர - பிரமனை. (13) உய்யானம்-சோலை.  
சங்கரசு-பாஞ்சரசந்ரியம். ஐ-கடவுள். ஆனஞ்சு-பஞ்சகௌலியம். மையால்-விழி  
ஏர் பெறுமெனக் கூட்டுக. கரவு-கன்னம். (14) ஆத்தம்-உண்மை. கவல்-கவலை.  
வதங்கா-வாடாத. வதம்-நாசம். (15) ஆகு - பெருச்சாளி வாகனம். உலம் -  
திரண்ட கற்போலும்.

பற்றக ரக்கரு ணீக்கியை வாட்டும் பரமர்மைந்த  
 னற்றக ரக்கருங் கூந்தலர் கொங்கை நடுங்கொர் கொம்பொன்  
 றுற்றக ரக்கரு ணுதிதி வண்மையுடையவர்கள்  
 பெற்றக ரக்கரு மோரா வணத்துப் பெருந்தகையே. (16)

பெருமபார தந்த முலையுமை மன்றல் பெறவடக்க  
 மரும்பார தந்தவீர்த் தான்முன் கொடியரு வாய்ப்பவந்தோன்  
 விரும்பார தந்தத் தருளாஹெற் றைக்கடை மேயவன்முன்  
 னரும்பார தந்தன் மருப்பால் வரையிறை யாமனமே. (17)

மனமறக் கற்குநன் னூலொன்றுங் கற்றிலன் வஞ்சகமே  
 முனமறக் கற்கு முடியழித் தானுக்கு முன்னவனே  
 சினமறக் கற்கு வழியொற்றை யாவணஞ் சேர்ந்தறியே  
 னினமறக் கற்குன் றெனுமேறென் றேறிமுன் னீன்றவனே. (18)

ஈன்ற வளையும் பிதாவையுந் தெய்வ மெனவறியேன்  
 ஆன்ற வளையுன் முழங்கொற்றை யாவணத் தன்புமிகத்  
 தோன்ற வளையும்பர் போற்றுனைச் சூழ்ந்து தொழேன்வெவ்விடங்  
 கானற வளையுறு பாம்பனை யான்மரு காவருளே. (19)

காவிக் குளமுறு மீனாதி புண்கருங் காகவுரு  
 மேவிக் குளமுனி முன்வந் தருள்புரி வித்தகவிப்  
 பாவிக்க குளமுலை யாவாஹெற் றைக்கடை பார்த்துவந்த  
 நீவிக் குளமு நிறங்கா தெழுமுன நேர்ந்தருளே. (20)

நேர்வந் தனங்கன் மலர்தூவ மாய்த்த நிமலனுமுள்  
 ளார்வந் தனங்கன்ம மாகச்செய் தர்ச்சிக்கு மையன்மகி  
 ளோர்வந் தனங்கன் மனமேயொற் றைக்கடை புற்றவன்றாள்  
 சேர்வந் தனங்கன் மலையாடின் னார்மயற் றியறவே. (21)

(16) கருள்-இருளே. நீக்கியை-போக்கிய சூரியனே. பெற்ற-அடைந்திருக்  
 கின்ற பொருள்களை. கரக்கரும்-ஒளித்தலில்லாத. (17) வடக்கமரும்-வடதிசை  
 யில் பொருந்தும். அதம்-தாழ்மை. கொடி-காக்கை. விரும்பாரது-(தன்னை)  
 விரும்பாதருடைய. அந்தத்து-இறுதிக்காலத்தில். முன் - பண்டைக்காலம்.  
 (18) அமல்-தங்குகின்ற. முன்னவன்-மூத்தவன். மறக்கற்கு-மறத்தலுக்கு. அறக்  
 கற்குன்று-தருமமாகிய கல்மலை. (19) ஆன்ற-உயர்ந்த. வளை-சூழ்கின்ற. அளை-  
 புற்று. (20) காவி-நீலோற்பலம். குளமுனி-குறன்ஊடாகிய அகத்தியமுனிவன்.  
 உலையாவாறு-சலனப்படாதவிதம். விக்குன்-விக்கல். அமுது-பால். (21) ஆர்வம்-  
 அன்பு. தன்-தன்னுடைய. கல்-கற்பாய். கல்-கற்களையுடைய.

தீயங் கணைக்கு முதன்மக னூர்பணி செய்வதுவே  
 ஞாயங் கணைக்குல மெல்லாமொப் பாம்பிழி நங்கையடாப்  
 போயங் கணைக்கும் படிநிரிந் தாயென்ன புத்தியவர்  
 மாயங் கணைக்குமொ ராவணஞ் சேர்ந்துய்ய வாமனமே. (22)

வாமனம் பண்டமை வானன் மருக மகிழ்மலர்த்  
 தாமனம் பண்டரு மியோகியர் காணுநின் றுள்வணங்கற்  
 காமனம் பண்டமி ழாயேனை யுந்தொண்ட னுமெனரீக்  
 காமனம் பண்டா வாவுமொற் றைக்கடை காப்பவனே. (23)

காபா லியமனை யன்றுதைத் தான்வன் கருதலரைத்  
 தீபா லியமனை வில்லாக் கயிலையிற் சேரவரு  
 ளோபா லியமனை வர்க்குமென் றேரம்ப னின்றுரையான்  
 மாபா லியமனை வாழ்வாரொற் றைக்கடை வம்மின்களே (24)

வம்மி னமரங் கணல்வழி யீதென்று வாழைபலாத்  
 தம்மி னமரங் கணன்காரொற் றைக்கடைத் தந்தியைச்சார்  
 தும்மி னமரங் கணன்னபெண் மண்பொன் றொடர்ச்சியெலாஞ்  
 செம்மி னமரங் கணமுநில் லாநிந்தத் தீதறவே. (25)

தீதா னவனைத்துஞ் செய்யும் புகர்முகத் தீயனெனு  
 மாதா னவனை யடர்த்தானன் பர்க்குமுன் வந்தருளே  
 யீதா னவனை யீனயான்தன் சீரடி யேத்தினனைக்  
 காதா னவனைங் கரங்கண்டொற் றைக்கடைக் கட்டொழுமே. (26)

(22) ஐக்கு-சிவிரானுக்கு. நைக்கும்-கெடுக்கும். (23) வாமனம்-குறள்  
 வடிவம். தாமன்-மாலையுடையவன், மன்மதன். அண்டரும்-நெருங்குதலில்  
 லாத. பண்-செய். அண்டர்-தேவர். நீக்காமல் தொண்டனுமென நம்பு எனக்  
 கூட்டுக. (24) தீ-வாட்டுகின்ற. பாவி-மழுவாயுத்தையுடையவன். அமல்-  
 தங்குகின்ற. நைவு-கேடு. பாலியம்-கொடுக்கமாட்டோம். ஏரம்பன்-விநாயகக்  
 கடவுள். மா-செல்வம். பாலியம்-இளமை. மனைவாழ்வு-இல்வாழ்க்கை. (25)  
 நமரங்கள்-நம்மவர்கள். இனம்-கூட்டமாகிய. சார்தும்-சேர்வோம். இனம்-இன்  
 னம். மின்-மின்னல். அமர்-தங்குகின்ற. அம்-அழகிய. இன்னஞ் சார்து  
 மெனக் கூட்டுக. (26) புகர்முகம்-யானைமுகம். தானவன்-அசுரன். தான-  
 கொடையுடைய, அனை-அன்னை, காதான்-மோதமாட்டான்.

கட்டப் படாத மதயானை யொற்றைக் கடைபினில்வர்  
தெட்டப் படாதவர் கின்றே னெனையின் னிசையளிக  
ளொட்டப் படாதம் ராடிற் பயனென்மற் றேருடம்பில்  
விட்டப் படாத மதியார் சிவன்கண்முன் வேமதனே. (27)

மதகரி யேபுனை மாமுனி வன்செய்த் மகத்திலுதித்  
ததகரி வேழி வருமெம்பி ராற்குத் தமையனெனுப்  
பதகரி லென்னையுஞ் சேராதொற் றைக்கடை பற்றுவர்செய்  
சதகரி சும்பொறுத் தாளுநின் றுண்மலர் தந்தருளே. (28)

தந்தத் திணையங்கை வைத்தோ யொருவன் றருந்தசையை  
முந்தத் திணையன்முற் றேன்றால்செவ் வேளை முழுத்தந்தியாய்  
வந்தத் திணையம் ரும்புன மாது மணப்பச்செய்தோ  
யந்தத் திணையவி டாதொற்றை யாவணத் தாளெனையே. (29)

ஆண்டா னடிக்க வழக்கிலே மீன்றுள்ளு மாறுழவர்  
தூண்டா னடிக்கண் வரான்மோதொற் றைக்கடைச் சூழல்விட்டு  
மீண்டா னடிக்கவல் லான்சே யெனுமல் விமலனுநத்  
தீண்டா னடிக்கடி யோதினன் கேண்மடஞ் சேருநஞ்சே. (30)

நெஞ்சே கரந்தை யணிவான் பெறுதந்தி நீண்மலர்த்தா  
ளெஞ்சே கரந்தை வருமாறெற் றைக்கடைக் கேக்குலா  
யஞ்சே கரந்தைப் படுமவழி யீதென் றறிந்துமின்ன  
முஞ்சே கரந்தை யலர்பாதந் தீண்டுதற் கோடுவையே. (31)

(27) எந்தப்பு-என் அளவுகுற்றம். இகழ்கின்ற குற்றமெனினுமாம். அடாது-  
அடிக்கமாட்டாமல். அப்பு-அம்பு, புட்பபாணம். அடாது-கொல்லாது. அப்பு-  
ஒட்டுவாய். (28) முனிவன்-நாரதமுனிவர். தகர்-ஆட்டுவாகனம். பதகர்-பாத  
கர். சதம்-தூறு. கரிசு-குற்றம். "பிழைதூறுஞ் சான்றோர் பொறுப்ப" ரென்  
றார் பிறரும். (29) தசை-மாயிசம். முற்றேன்றால்-முதன்மைந்தனே. அந்தத்  
தில்-முடிவுகாலத்தில். வந்து என்பது செய்தோயென்பதனோடு முடியும். (30)  
ஆனடிக்கண்-இடபத்தின்காலிடத்து. வரால் - வரால்மீன்கள். சூழல் - இட  
த்தை. மீண்டால்-திரும்பினால். (31) கரந்தை-ஒருசெடி. சேகரம்-தலை. தைவ  
ரும்-தடவும். அஞ்சு-பஞ்சேந்திரியங்கள். அரந்தை-துன்பம். சே-சிவந்தகரம்-  
கைகள்.

ஒடிப் படிக்க நிகர்மாதர் வாயெச்சி லுண்டவர்கள்  
கூடிப் படிக்க லெனமிதிக் கக்கிடை கொள்விரிந்தக்  
கேடிப் படிக்கண் ணறுமாறெற் றைக்கடை கிட்டிநின்று  
பாடிப் படிக்கவர் தாற்செயு மேரம்பன் பாதங்களே. (32)

பாத கரவித்தை மேவாவொற் றைக்கடைப் பண்ணவனை  
மாத கரவித்தை யிற்பூசிப் பேன்மும் மலவலி  
யேத கரவித்தைப் புன்புல னைக்கெ டெழுத்தெனைத்தும்  
போத கரவித்தைப் போலவ னேதெப் பொருள்கட்குமே. (33)

பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணர்ந்து புலனழிந்து  
மருளல்ல மாந்து முதுகுரங் காயினன் மாயையெனு  
மிருளல்ல லோவ வருள்வாயொற் றைக்கடை யோம்பனே  
குருளல் லரிவையர் மின்னெனும் பூரியர் கூட்டறற்கே. (34)

பூரக ரேசக கும்பகஞ் செய்து பொறியடக்குஞ்  
சீரக ரேசவி யாமற் றியானிக்குந் தெய்வமறைப்  
பாரக ரேசற வாழுமொற் றைக்கடைப் பற்றலர்க்காய்  
வீரக ரேசனென் விக்கினர் தீர்க்கும் விளாயகனே. (35)

வினைக்கொடு மைக்குண் மெலிவேனெற் றைக்கடை மேவியநின்  
றனைக்கொடு மைய றணிப்பான்வர் தேன்மிகத் தண்ணளிசெய்  
துனைக்கொடு திக்கை யுறவா றினியுற் றுழியுதவி  
யெனைக்கொ டுதிக்கை யிறையே யிதுபெரி தில்லைநிற்கே. (36)

(32) அவர்கள்-அம்மாதர்கள். கிடைகொள்வீர்-கீழேகிடப்பீர்கள். இப்படி-  
இந்தப்படி. கேடறுமாறு பாதங்கள் செய்யுமெனக் கூட்டுக. (33) அலித்தை-  
அஞ்ஞானம். தகரலித்தை-இருதய தாமரை. தகர்-உடைப்பாய். அலித்து-  
வேலித்து. கெடு-கெடுப்பாய். போது-தோன்றுகின்ற. அகரலித்தை-அகர்  
மாகிய விதையை. ஏது-காரணம். நீ-மனமாகிய நீ. (34) மருள்-மயங்குகின்ற.  
அல்லம்-இஞ்சி. மாந்து-தின்ற. முதுகுரங்கு-கிழக்குங்கு. ஆயினன்-போன்  
றேன். அல்லல்-துன்பம். குருள் - கூந்தல். எனும்-என்று சொல்லித்திரியும்.  
பூரியர்-கீழோர். கூட்டு-உறவு. (35) பூரகம்-சுவாசத்தையுள்ளே வாங்கல். ரேச  
கம்-சுவாசத்தை வெளியே விடுதல். கும்பகம்-சுவாசத்தைச் சமப்படுத்தி யடக்  
கல். அகர்-மனமுடையவர். மறைப்பாரகர்-வேதத்தைப் படிப்பிக்கும் பிராம  
ணர். ஏசற-நிர்த்தைகெட. பற்றலர்-பகைவரை. காய்-உருத்துகின்ற. கரேசன்-  
கையையுடைய ஈசன். (36) கொடு-கொண்டு. உதிக்கை-யிறத்தல். உற்றுழி-  
உற்றஇடத்து. கொள்-கொள்வாய். இப்பாடற்பொருள் - "தந்ததுன்மனைக்  
கொண்டதென்மனை" என்னுந் திருப்பாசரங்குத்து.

இல்லாரை யாவரு மெள்ளுவ ரென்னற் கெனையிலக்கா  
நல்லாரை யாவருத் தாரேனு நின்னரு ணன்குடையேன்  
வல்லாரை யாவண நீர்வளம் பூமி வளநிறையுங்  
கல்லாரை யாவணஞ் சாரொற்றை யாவணக் கைம்மலையே. (37)

கையஞ் சுடனொர்கொம் புற்றேயொற் றைக்கடை காப்பவனே  
மெய்யஞ் சுடல்கொடு வீணே திரிவம் விரைசெய்மல  
ரையஞ் சுடர்திரண் டன்னநின் மேனியி லர்ச்சித் துநின்  
றுய்யஞ் சுடச்சுட லைக்குக்கொண் டேகுமுன் னுற்றருளே. (38)

உற்றாரை யோட விரட்டுவன் வஞ்சிப்ப னுன்மலர்த்தா  
ணற்றாரை யோடம் பிறவிக் கடற்கென நாடுகிலேன்  
சுற்றாரை யோடம ரொற்றைக் கடைக்கட் டுயர்தவிர்ப்பார்  
மற்றாரை யோட விருங்கர னீன்றருண் மாதங்கமே. (39)

மாதங்கத் தாண யுடுத்த பிராணைநன் மாமனெனு  
நீதங்கத் தாண யுலாவுமொற் றைக்கடை நின்மலனே  
நீதங்கத் தாண யுரித்தான் முதற்பெறுஞ் சிந்தூமே  
யாதங்கத் தாண யுராவார் நின்னடிக் கன்பிலரே. (40)

அன்புரு வச்சிறப் பெய்தேனை யானொற்றை யாவணத்தி  
லின்புரு வச்சித்தி புத்தியை வேட்டவ வியமுனி  
யென்புரு வச்சிர மாக்கிதன் னேவலி னேமலர்கள்  
பின்புரு வச்சிலை கோட்டியை வீட்டும் பிரான்மைந்தனே. (41)

(37) இலக்கா-அடையாளமாக. நல்லார்-நல்லோர். வல்லாரை - நீர்மிக்க இடத்துண்டாகும் ஒரு பச்சிலை. ஆவணம்-உண்டாகும்விதம். கல்லாரை-சல்மதில். ஆவணம் - புரப்பூச நகர்த்திரத்தை. சார்-சேர்கின்ற. (38) ஒருகை-துதிக்கை. அஞ்சு-பயப்படுகின்ற. மலரை - பூக்களை. உய்யம் - பிழைக்கமாட்டோம். (39) தாரை-நேரோடுதலுடைய. ஆரை-மதில். ஐ-அழகிய. ஒடு-பிரமசபாலம். அவிரும்-விளங்கும். (40) தாண-உஸ்திரம். தான்-அசை. நீது-நீமை யுடைய. அங்கத்து-சரீரத்து. ஆதங்கத்தால்-துன்பத்தால். ரையுநர்-கெடுபவர். (41) இன்-இனிய. வேட்டவ-விடாகஞ் செய்தவனே. முனி-தனிசிருஷி. உரு-நிறம். வச்சிரம்-வச்சிராயுதம். ஆக்கி-ஆக்கிய இந்திரன்; ஏ-ஏவுகின்ற. பின்பு-பிற்பக்கம். கோட்டியை-வளைத்த மன்மதனை.

பிரானந்த னந்தழை யககாக மான பெரிபவசெய்  
வரானந் தனந்த மலையுமொற் றைக்கடை வாழ்வெய்யுயும்  
பரானந் தனந்தவ வேட்குமென் னெஞ்செனும் பாவியுன்ரா  
விரானந்த னந்தவெங் குந்திரி வாலிதந் கென்செய்வனே. (42)

என்னகந் தைத்துணி வுக்கி டெனச்செல்வ ரேயிகழ்ந்து  
சொன்னகந் தைத் துணி யுஞ்சோறுங் கிட்டிலன் னுங்கன்முக.  
வன்னகந் தைத்துணி லாமுயி ருண்ணு மருப்பமலை  
யன்னகந் தைத்துணிக் கின்றவொற் றைக்கடை யாரத்தியே. (43)

அத்தி வளவுணன் மார்பிடங் கீண்டுகொம பங்கையிற்கொள்  
சத்தி வளவுப்ப லையொற்றை யாவணஞ் சார்ந்துபெற்ற  
சொத்தி வளவுமபற் றுமற் கடன்பட்டுத் தூய்மனமி  
கத்தி வளவுறு கண்ணடைந் தேலிதைக் கண்டருளே. (44)

கண்டிக் கவாவுங் கனிமோ தகஞ்சர்க் கரையுனது  
பண்டிக் கவாவுட ளீவே னவற்றைப்பல் பண்டங்களு  
டண்டிக் கவாவுட கொடுபசி தீரந்தபின் னுவதல்லல  
துண்டிக்க வாவுபர் வாமொற்றை யாவனத் துத்துமபியே. (45)

தும்பிக்கை யாயன் புடையார்க்கு நீயரு டோன்றலென்ற  
நம்பிக்கை யாயநை நானுங்கொண் டுன்னை நயந்தனனே  
டம்பிக்கை யாய மிடவேந்தி முன்சென்ற வையன்கண் னால்  
வெம்பிக்கை யாயம ரோகடை யிற்கை விடாதருளே. (46)

(42) பிரான்-எப்பொருட்டுமிறைவனே. நந்தனம்-(இந்திரனுடைய) நந் தனவனம். வரால்-வரால்மீன். நந்து-சங்கு. பரானம்-அந்நியர்சோறு. தவ-மிசு. நந்தல்-கேடு. நந்த-மிக. (43) துங்கல்முக-யானைமுகத்தையுடைய. உல்-உலிய. நகம்-மலைபோன்ற அசுரனை. உன்நிலாம் - அவ னுள்ளிடத்து விளங்கும்- மருப்ப-கொம்பையுடையவனே. கந்தை - கட்டுத்தறியை. அத்தி-யானையாகிய விநாயகர். (44) அத்தி-யானை முகமுடைய. உன்-வலிய. அவுணன்-அசுரன். கீண்ட-கிழித்த. சத்தி-உலிமை. வளம்-வளத்தையுடைய. திவன-மெலிய. உறு கண்-துன்பம். (45) கண்டு-கற்கண்டு. அவாவும்-விரும்பும். பண்டிக்கு-உயிற் றுக்கு. அண்டி-நெருங்கி. கவா-கல்வி. அல்லல்-துன்பத்தை. (46) தும்பிக்கை- துதிக்கை. தோன்றல்-கடவுள். ஒடு-பிரமகபாலத்தை. பிக்கை-பிசை. ஆயம். (தாருகாவணத்து) மாதர் கூட்டம். வெம்பு-வாடுகின்ற. இக்கு-கரும்பு வில்லு டைய. ஐ-தலைவனது. ஆய்-தாய்; இலக்குமி. விடாது-நீக்காமல்.

விடப்பட வாகமை யல்குன்மின் னூரீன்ப வேட்கைத்துன்பம்  
படப்பட வாக மெளிவார்தன் றுள்வெம் பவக்கடற்குத்  
திடப்பட வாக நினையா ரெனினுந்தற் சேர்ந்தவர்தங்  
கடப்பட வாக னெதிர்வரு மொற்றைக் கடையிடத்தே. (47)

கடைக்காலங் காணுமொற் றைக்கடை மேவைங் கராகடுஞ்சுற்  
படைக்கால காலன் குமரா விளமைப் பருவக்குறு  
நடைக்கா லமையும் விநாயக நங்கையர் நன்னுதலுக்  
கடைக்கால மன்ன விழிக்குடைந் தேனையு மேன்றுகொள்ளே. (48)

என்றானர் தந்தமிழ்க் கின்னு மிரங்கிலை யெம்பெருமான்  
றேன்றானர் தந்தரு செய்குழொற் றைக்கடை துன்றுநினைப்  
போன்றானர் தந்தனை யெய்தநின் றுட்குட் புகுவதென்றே  
வான்றானர் தந்தம ரர்க்கருள் வள்ளன்முன் வந்தவனே. (49)

வந்தித்திக் கும்பணி செய்யுஞ்சொன் மாதர் மயக்கவழி  
யந்தித்திக் கும்படுத் தந்தோகெட் டேனுந்தை யங்கையினின்  
றுந்தித்திக் கும்பழ னென்றன்று வாங்கு முயர்ந்தவவெண்  
டந்தித்திக் கும்பரும் போற்றுமொ ராவணத் தார்க்கிறையே. (50)

தாரணி யாவையும் பெற்றாறு மாசை தணியன்குறள்  
பேரணி யாவைத்து ளானருள் பிள்ளைப் பிரானெனுநின்  
னேரணி யாவையி னில்லேனை பில்லவர் நீள்கவித்தார்  
மாரணி யாவைய னேநல்கொற் றைக்கடை வாழ்முதலே. (51)

(47) வாசு-அழகு. வேட்கை-ஆசை. படப்பட-உண்டாக உண்டாக. சேர்ந்தவர்கள்-அடைந்தவருடைய. தப்பு-குற்றத்தை. அட-கெடுக்க. ஆகன்-பெருச்சாளி வாகனத்தையுடைய கடவுள். (48) கடைக்காலம்-யுகாந்தகாலம். சூற்படை-சூலாயுதம். குறு-சிறிய. ஆலம்-விடம். (49) நந்தம்-நம்முடைய. தோன்றல்-புத்திரனே. நந்து-சங்கு. போன்று-ஒத்து. அமரர்க்கு தேவர் எட்கு. (50) வந்தித்து-வணங்கி. பணி-தொண்டு. அந்தித்து-பொருந்தி. இக் கும்பு-இந்தக் கூட்டத்தை. உந்தை-உன்பிதா. எண்-எட்டு. தந்தி-யானைகளை யுடைய. திக்கு உம்பரும்-திக்குப்பாலகராகிய தேவர்களும். (51) தணியன்-தணியமாட்டேன். குறள்-பூதங்களை. அணியா-படையாக. அணி-அண்ணி; ரெருங்கி ஆவையின்-அந்த இடத்தில். மார்-மார்பு. முதல்-முதற்பொருள்.

வாமுவை யானனந் தன்போற்கற் றாலும் வணங்கிலரை  
வேமுவை யானவன் றன்னடி கட்கன்பு மேவித்துயர்  
போமுவை யானனந் தந்தோஞ் செயினும் பொறுக்குநல்லோர்  
சூமுவை யானன வேமல்கொற் றைக்கடை தோய்கொஞ்சமே. (52)

தோயச் சுகந்தரு நின்னடி பாடுநர் சூழவினிற்  
போயச் சுகந்தமிழ் கற்குமொற் றைக்கடை புக்கவினக்  
கீயச் சுகந்த மல்கொய்தி டாம விருக்குமிந்த  
நாயச் சுகந்தச் சமயத் தருள்செய்வி நாயகனே. (53)

நாயக்காவ தன்புண் டஃதெனக் கில்லை நறுமலர்கள்  
தூய்க்கா வதன்கிளை நீளொற்றை யாவணச் சூழல்விட்டுப்  
போய்க்கா வதமபல சுற்றிற் பயன்புகழ் புண்ணியஞ்சீர்  
வாய்க்கா வதனநன் மாதங்க மாகிய மாவள்ளலே. (54)

மாவள்ளி யோகை யுடன்ற லுண்டு வளஞ்செய்புனத்  
தேவள்ளி யோடு கலந்தான் றுணைவ வெவர்க்குமின்  
மீவள்ளி யோயுனை யேழுற்று நம்பிவந் தேன்முனிவர்  
மீவள்ளி யோகஞ் செயுமொற்றை யாவண வித்தகனே. (55)

வித்துரு மந்தனை நேரித ழாரொனை வீட்டுதற்கோர்  
சத்துரு மந்தன வர்மயக் கங்கெடு தற்குன்மறை  
பத்துரு மந்த மதியாற் செபித்திலன் பார்த்தருண்மி  
கத்துரு மந்தடஞ் சூழோர் கடையின்முக் கட்கரியே. (56)

கட்கா தலமரு ளீயுங் கயிறெனக் கண்டவரு  
மட்கா தலமரு வாரேலெந் தாயுயர் வண்மையினை  
விட்கா தலமரு விப்பெறு மோர்கடை மேயின்றாள்  
பெட்கா தலமரு கின்றேனிற் குற்றமென் பேசுவதே. (57)

(52) ஐ-அழகிய. துயர்-துன்பத்தை. போழ்-பின்பாய. அவை-(மேற் சொல்லிய) அடிகள். தோம்-குற்றம். அவையால்-சபையால். களவே-தெளிவே. (53) சூழல்-இடம். அச்சமம்-அந்தக்களிகள். அச்ச-சீரம். உரு-கெடுகின்ற. (54) தாய்-தாவி. அது-புகழிப்பொருள்விருதி. கிளை-உளார். சூழல்-இடம். காவதம்-காதம். வாய்க்கா-கிடைக்கா. வதனம்-முகம். (55) ஒகை-மகிழ்ச்சி. ஈ-அருளுகின்ற. மீ-மேலான. வன்-உளமுடைய (56) வித்துருமம்-பவனம். சத்துரு-பகையாகிய. மந்தன்-சனியன். மறை-(பிரணவமாகிய) மந்திரம் துருமம்-சோலை. தடம்-வாவி. (57) 'கட்காது-கட்செவி; பாம்பு. அல-இல்லை. மருள்-மயக்கம். மட்காதல்-மண்ணாசை. விட்கா-கற்பகம். பெட்காது-விரும்பாது. அலமருகின்றேனில்-சுழலுகின்ற என்னிடத்தில். முதலடி வேற்றுப் பொருளைப்படி; அஃதாவது பிரவஞ்சைத்தை மெய்யென மயங்காது பொய் பெனக்கண்ட ஞானிகள் என்பதாம்.

பேசுக வாரிய னாயுதி நாயகன் பெட்புறுசீர்  
 நீசுக வாரி யமிழ்வாபொற் றைக்கடை நீணகரில்  
 மாசுக வாரியல் கொங்கைமின் னூர்தம் வசஞ்செயவார்  
 ஆசுக வாரி யமர்கண் மயக்க மறுநெஞ்சமே. (58)

அறங்கரை யாமத்தி னுலுனை யேயர்ச்சி யாதவராம்  
 மறங்கரை யாமத்தி மர்க்கெய்தி லாநின் மலடியை  
 புறங்கரை யாமத் தினுமற வேன்பொன் னெளிசெயுஞாண்  
 பிறங்கரை யாமத்தி யேபொற்றை யாவணப் பேரரசே. (59)

பேராசை யத்தம்பெண் மண்மேல்வைத் தேன்றொண்டர் பேசுபுகழ்த்  
 தாராசை யத்தனை யும்மெனை யேவந்து சார்ந்துகின்று  
 தீராசை யத்தமிழ் சாலொற்றை யாவணத் தேநிற்பெருமா  
 ஓராசை யத்தரு ணங்கண்டு தீர்த்த ந னோர்கொம்பனே. (60)

கொம்பொன் றலங்க வெநிர்வரு வாயெனிற் கும்பிட்டுநல்  
 வம்பொன் றலங்க லணிலேம் பம்படர் வந்தெதிர்த்தா  
 லும்பொன் றலங்கய மேயொற்றை யாவணத் துள்ளையன்றி  
 யம்பொன் றலங்கணிற் கா னாவு மெணனி லமைபுமுற்றே (61)

ஐயா கவலை யறுமொற்றை யாவணத் தன்பனைத்தும்  
 பொய்யா கவலையும் புன்சிறி யேற்குமுன் பொன்னிறமே  
 செய்யா கவலைமுன் வீசிய செம்மலின் சேயெனூரீ  
 புய்யா கவலை யுணக்கொடுப் பேனதை நூர்ந்தருளே. (62)

(58) ஆரியன்-குரு. வாரி-கடலுள். அமிழ்யாய்-மூழ்குவாய். மாசு-குற்  
 றம். உசு-கெட. ஆசுக ஆரி-பாணத்தினடிகு. நீ அச்சகவாரியமழ்வா  
 யெனக் கூட்டுக. (59) அறம்-சருமசாத்திரம். கரை-சொல்லுகின்ற. ஆமம்-  
 பச்சரிசி. மறம்-பாவம். கரையா-குறையாத (தாற்பரியம்.) ஞாண்-கயிறு.  
 அரை-இடை. ஆம்-ஆகின்ற. (60) சை அத்தனையும்-இகழ்ச்சியவ்வளவும். தீரா-  
 நீங்கமாட்டா. சையம்-பொதிகைமலையின். சால்-மிகுந்த. ஆசை-குற்றத்தை.  
 அத்தருணம்-திருஞ்சமயம். (61) வம்பு-வாசனை. ஒன்று-பொருந்துகின்ற  
 கயமே-யானைமுகக் கடவுளே. உள்ளே-இடத்தை. பொன்றலம்-பொன்னுல  
 கத்தை. (62) பொய்யாக-பொய்யாய்ப்போக. செய்ஆக-செய்கின்ற திருமேனி  
 யுடையாய். சேய்-மகன். உய்-செலுத்துகின்ற. ஆகு-பெருச்சாளி வாகனம்,  
 அவலை-சிறுநண்டுகளை.

ஊர்ந்து வருமிள வேறுடை யானை யொருவலஞ்செய்  
தீர்ந்து வருமினை யில்கனி யேற்றவ வென்றுன்பெலாஞ்  
சேர்ந்து வருமிழு நஞ்சென வாட்டுமித் தீக்கொடுமை  
யோர்ந்து வருமித் தொறுப்பாயொற் றைக்கடை யுள்ளெழுந்தே.

உள்ள றலைப்பட வாளை குறித்தெழு மொற்றைக்கடை  
வெள்ள றலைப்படர் செஞ்சடை மேற்கொள் விமலனருள்  
வள்ள றலைப்பட வைநின் னடிமும் மலவலியைப்  
பிள்ள றலைப்பட ராவிதம் நிற்குப் பெரித்தன்றே. (64)

பெரிய வரையர மாதர வாமம் பிகைபெற்றருள்  
அரிய வரையர மாதர மேவொற்றை யாவணத்தார்க்  
குரிய வரையர மாதரன் மாமரு கோர்மையெழில்  
தெரிய வரையர மாதர மென்னுங்கட் சேயிழையே. (65)

சேவித்த கையறுப் பாரிலை யான்பிற தெய்வங்களைப்  
பாவித்த கையனென் றெள்ளா தருண்முக்கட் பண்ணவனே  
வாவித் தகையம ரோரா வணத்துன் மருப்பினைவிட்  
டேவித் தகையக் கயமுக னிற்பெரி தென்னியே. (66)

எம்பாவ மத்தனை யுந்தீரொற் றைக்கடை யேத்திலந்துன்  
பம்பாவ மத்தனை யுந்ததி போன்று பரமரங்கை  
யம்பாவ மத்த மடங்கச்செய் தாற்கரு னைங்கரனே  
வம்பாவ மத்த னெனுமீயென் முன்னர் வராவிடிலே. (67)

(63) ஈர்த்துவரும்-குளிர்ந்த பவளமும். உவர்-கடல். வருமித்துவயிரங்  
கொண்டு. (64) உள்ளல் - உள்ளானென்னும் பறவை. தலைப்பட - (வந்து)  
கலக்க. வாளை-வாளையின். அறலை-கங்கையை. படர்-விரிந்த. வள்ளல்-உள்  
ளற்றன்மையுடையனே. பிள்-பிள். அறு-முறி. அலைப்பு-துன்பம். அலைப்பு  
அடராவிதம் பிள்ளறு எனக்கூட்டுக. அடரா-நெருங்கா. (65) வரை-மலை.  
அரமாதர்-தெய்வப்பெண்கள். அவாம்-விரும்பும். அரியவர்-அருமையாயுள்ளார்.  
ஐயர்-அம்-அழகிய. ஆதாம்-அன்பு. அரையா-தலைவர். அ-அந்த. மாதரன்-  
இலக்குமியைத் தரித்த விஷ்ணு. மருகோர்-மருமகனாயுள்ளவர். வரை-எழுது  
கின்ற. சரம்-ஒப்பு இச்செய்யுள் மகடு முன்னிலை. (66) சேவித்த-கும்பிட்ட.  
கையன்-கீழோன். தகை-அழகு. தகை-தடுகயமுகனில்-கயமுகாசுரனைப் பார்த்  
திலும். (67) ஈவ-வியாபிக்க. அளையும்-கலக்கும். ஆடம்-அம்பரூத்தாணி;கடல்.  
அததம்-கையில். வம்பு-வீண், ஆம்-ஆவோம். ததிபோன்று வம்பாவமெனக்  
கூட்டுக. ததி-தயிர்,

வரவிம்மி தந்தனை யாற்றுந் தமிழ்கற்று வாஞ்சைமிகுந்  
 திரவிம்மி தந்தறி யார்பாற்செய் வேனின் னிடத்தெய்தியீ  
 பரவிம்மி தந்தரு மோர்கடை யாயென்று பாடினேன்  
 கரகம் மிதந்தபுத் திச்செய லேகக் கடைக்கணியே. (68)

கடைக்கணி யாய நிறைதரு மொற்றைக் கடையுறுமென்  
 னடைக்கணி யாயங் கருதேல் விநாயக நங்கைவள்ளி  
 யிடைக்கணி யாயவ னண்ணு வெனுமெந்தை யேயன்பர்சொற்  
 ரெடைக்கணி யாயர் குழலினு மாம தூத்ததென்றே. (69)

தூகங் கவிக்கருள் வார்வாமொற் றைக்கடைத் தும்பிமுனி  
 கரகங் கவிழ்க்குங் கருங்காக மென்னைக் கடுங்கொடுந்தீ  
 நரகங் கவிக்குமுன் னேவந் தருள்செயு நானினிமே  
 லூரகங் கவிக்கொ டவளையைப் போலுள் னுடைந்திலனே. (70)

உடையாளை யாவ ரொர்இயிருப் பாரஃ தோர்வையொற்றைக்  
 கடையாளை யானை மேயா யெனையுட் கலக்குமலத்  
 தடையாளை யாதுனைச் சாரவைப் பாய்கையிற் றுங்குசங்கப்  
 படையாளை யாண்டு மிவர்வானும் பூசிக்கும் பாதத்தனே (71)

பாதங் களைகண் டமியேனுக் காக்கவுட் பற்றுபசு  
 போதங் களைகண்ட மீதேபை தோன்றுமுன் போயுறியி  
 லேதங் களைகண்ட போதே கவர்பவ னின்மருகா  
 திதங் களைகண்ட கர்திரொற் றைக்கடைச் சின்மயனே. (72)

(68) வரம்-விசேடமாகிய. விம்மிதம்-ஆச்சரியம்; அஃதாவது எலும்பைப் பெண்ணுக்குதல் முதலியவை. வாஞ்சை-ஆசை. இரவு-யாசித்தல். பர-மேலானவனே. விம்மு-பெருக்கின்ற. இ-இத்த. மிதந்தபுத்தி-மந்தப்புத்தி. இரவுசெய் வேனெனக்கூட்டு. (69) ஆயம்-ஆதாயம். நடைக்கண்-ஒழுக்கத்தினிடத்தில். இடை-இடத்து. கணி-வேங்கைமரம். சொல்தொடை-சொற்றெடுத்தலுடைய. கணி-கண்ணி; மாலை. ஆயர்-இடையாது. குழலினு- (வேயங்) குழலோசையைப்பார்க்கிலும். இக்கவி, கடைதலைவிற்பூட்டுப்பொருள்கோள். (70) கவிக்கு-புலவனுக்கு. நரகு நரகம். உரகம்-பாம்பு. கவிக்கொன்-கல்விகொண்ட. (71) ஓர்இ-நீங்கி. ஓர்வை-உணர்வாய் ஆனனம்-முகம். நையாது-கெடாமல். படை-ஆயுதம். ஆனை-இடபவாகனத்தை. யாண்டும்-எவ்விடத்தும். இவர்வானும்-ஏறுகின்ற சிவபிரானும். சங்கம்-விஷ்ணு பஞ்சாயுதத்தினொன்று. (72) களைகண்-ஆதாரம். பசுபோதம்-சிவபோதம். களை-நீக்கு. கண்டம்-சமுத்த. ஐ-கோழை. அனை-தயிர். அனை-கலக்கின்ற. கண்டகர்-பாலிகள். தீர்-நீங்கியு. களைகணைக் கவெனக் கூட்டு.

சின்மைய னுகத் திகழ்நின்னொ ராவணத் தின்மடவார்  
பன்மைய னுக மகியை விழுங்கிற் பாடி.மகிழ்  
நன்மைய னுகற்ற தெற்றுக்கண் னூலிந் நலவரின்முன்னர்  
வன்மைய னுகமை யென்முன் கெடலொப்ப மாயுமின்றே. (73)

மாயா மலகன்ம மத்தனை யுங்கெட மன்னுமங்கை  
யேயா மலக மெனநினைக் கண்டில னேரம்பனை  
காயா மலக மிசைவந் திருந்து கருணைசெயீ  
யாயா மலகறு மன்புக்கென் பாரொற்றை யாவணத்தே. (74)

ஆவணம் பற்பல வாமொற்றை யாவணத் தாம்பன்முகத்  
தேவணம் பற்ப முறுசெமமை யாமது தேர்த்தர்ச்சிக்கப்  
பூவணம் பற்பமென் நெண்ணற்க வென்னுரை புன்மனமே  
சாவணம் பற்பகை யாம்வினை நீசெயத் தக்கதன்றே (75)

தக்க மடமையு ளாயா தலிற்பெண்க டாஞ்செய்மயற்  
றுக்க மடமைந் தனையினி யாவது சொல்வதுகே  
ளக்க மடமை யலரு டுலாமொற்றை யாவணத்தின்  
பக்க மடமைந் திருவொரு கொம்பன்கண் பார்த்திடுமே (76)

பாரத் துவாவிளங் கொங்கைய ராடப் படுமணமார்  
தீரத்து வாவி நிறையொற்றை யாவணஞ் சேர்ந்துவயி  
றூர்த்து வாவிரு வென்றோ ரதிதிக்கு மன்னமிடா  
ரோத்து வாவினு முய்யார் கயமுகத் துத்தமனே. (77)

(73) பன்மையல்-பலமயக்கமாகிய. அல்-அல்லாத. நா-நாக்கு நவை-குற்  
றம். வன்மை-வலியகரிய. அல்-இருள். நாகு-இளமை. அமைஎல் - அமைந்த  
சூரியன். நவைமாயுமெனக் கூட்டுக. (74) ஏய்-பொருத்திய. ஆமலகம்-நெல்  
லிக்கனி. காயாமல்-கோபியாமல் ஆயாம்-தாயாகும். அலகு-எண். (75) ஆவ  
ணம்-கடைவீதி. ஆம்பல்-யானை. தே-கடவுள். வணம்-வண்ணம்; நிறம். பற்  
பம்-தாமரை. செம்மை-சிவப்பு. பூ-மலரை. அன்-அள்ளுவாய். அற்பம்-  
இலேசு. சாவு - மரணம். அண் - பொருத்துகின்ற. அம்பற்பகை-பழிச்சொல்  
லாகிய விரோதம். என்னுரையற்பமென்றெண்ணற்க, நம்பு எனக்கூட்டுக. (76)  
உளாய்-உடையாய். அட - நெருங்க. மைத்தனை-குழைந்தாய். கமடம்-ஆமை,  
ஐ-அழகிய. அலர்-நீர். அடு-அடுப்பாய். அமைந்திரு-அடங்கியிருப்பாய்.(மனமே)  
(77) துவா-இரண்டு. ஆட-மூழ்குதலால். படும்-உண்டாகும். தீரத்து-கரை  
வையுடையது. து-உண். அத்துவா-வழி.

உத்தம னத்தி யுரித்தானும் பூசிக்கு மும்பலென்றா  
முத்த மனத்தி னிறத்திரு மேனிய னன்பர்தொழுஞ்  
சித்த முனத்திமிர் தீர்ப்பான்செய் மேதி செருத்தலின்மீர்  
துத்த மனத்திரட் கூட்டுமொ ராவணத் துத்தெய்வமே. (78)

துத்தங் கருமை சுரந்தில போன்மனை தோறுஞ்செல்வர்  
தத்தங் கருமை யெருமை சொரியுந் தகவுநிறை  
யத்தங் கருமை பெருமை மலியொற்றை யாவணத்தார்  
சித்தங் கருமை யொருபாகர் முன்பெற்ற சீர்மைந்தரே. (79)

சீரிய மன்றற் குழற்புத்தி யோடுந் சித்தியெனும்  
பாரிய மன்ற மிசைநடஞ் செய்தருள் பாதத்திறற்  
காரிய மன்றனை யன்றுதைத் தார்பெற்ற கண்மணியே  
பேரிய மன்ற முழங்கோர் கடையிற் பெருந்தகையே. (80)

பெரும்பா கலங்கறைத் தாளங்கு சங்கையிற் பெற்றிவர்ந்து  
வரும்பா கலங்களி றேயொற்றை யாவண மாகவிஞர்  
தரும்பா கலங்க லறக்கொளு நின்னெஞ்சென் றன்மட்டில்வல்  
லிரும்பா கலங்கவிழ் நாய்கெனப் பாரின் நிரங்குவனே. (81)

இரங்காயஞ் சக்கர மாற்கீவன் ளாலுயர்ந் தின்னல்செய்முப்  
புரங்காயஞ் சக்கரன் மைந்தாவொற் றைக்கடைப் பூங்கொம்புதீர்  
குரங்காயஞ் சக்கர ளம்போற் சுடுந்துயர் கொண்டிரந்  
தரங்காயஞ் சக்கர மாணர்க்கு மின்னென்று தாழ்ந்தனனே. (82)

(78) என்றுழ்-சூரியன். திமிர்-விறைப்பு. மேதி-எருமைகள். செருத் தல்-பால்மடு. துத்தம்-பால். (79) துத்தம்-பால். கருமை-கூல்கொண்ட மேகம். தகவு-குணம். சித்துஅங்கர்-ஞானமே திருமேனியாகவுடையவர். துத்தம் எருமை சொரியுமெனக்கூட்டுக. (80) மன்றல்-வாசனை. பாரிய-மனைவியையுடையாய். பேரியம்-பேரிய வாய்ச்சியம். (81) பாகலம்-யானை நோய். கறைத்தான்-உரலடி. இவர்ந்து-ஏறி. பாரு-பாகன். அல்-இல்லாத. கலங்கல்-வருத்தம். மட்டில் - அளவில். கலம் - கப்பல். நாய்கன் - வணிகன்; செட்டி. (82) காய்-சுகுகின்ற. தீர்-நீங்கிய. கரன்ம்-விடம். நிரந்தரம்-எப் பொழுதும். சக்கு-கண். தாழ்ந்தனன்-தாழ்வுடைந்தேன். காயமின்னென்று எனக்கூட்டுக.

தாழைப் பசிய வளநாட்டி லெம்மிநை தந்தநதித்  
கீழைப் பசியனைத் துந்தோயந்தன் னுண்டி கிட்டச்செயு  
முழைப் பசியக மேயொற்றை யாவனத் துற்றுச்சும்மா  
பீழைப் பசியற வுண்டிருந் தாலென் பெறுவதுவே. (83)

பெறுகம்பு லாம்வய லொற்றைக் கடைபெய் பிரானுக்குப்பச்  
சறுகம்பு லாம்ப்தணிந் தாழ்பே ரெனுப்பதி னுறினிலுஞ்  
சிறுகம்பு லாதுனுஞ் சேரிப் பரத்தையர் திட்டியென்று  
மறுகம்பு லாச மொபாய ரொத்து வருந்திலேமே. (84)

வரும்போ தகந்தனி லுண்மையுரைக்கு மருப்பொன்றுடைப்  
பெரும்போ தகந்தவ ருநென்ற நீயெய் பிரான்பெறவோந்  
தரும்போத கந்தன்முன் னுமந்தக் தந்திமுன் சார்ந்திடிற்ப  
கரும்போத கந்தன் பொழில்சுழொற் றைக்கடைக் கண்மனமே. (85)

கண்கண்ட முற்றெய்வ மொற்றைக் கடையெங் கானவன்றான்  
உண்கண் டமுதினு மிக்கனி தாடென் றுவரிசலா  
மண்கண் டமுமற்றைக் கண்டமுஞ் சொல்லு வதைமனத்து  
ளெண்கண்ட முட்டிய துன்பமெ லாம்வந் திசைபிணுமே. (86)

இசைவாக மங்கல மேயுமொற் றைக்கடை யில்லுயர்வே  
தசைவாக மங்கலந் தாயே னுண்பெனைச் சாப்பொழுதி  
லசைவாக மங்கலந் கண்ணு ர வெய்துமுன் னுருவெரிந்  
மிசைவாக மங்கலந் போற்றித் தானுக்கு மேற்றெய்வமே. (87)

(83) தாழை-தென்னை. நாட்டில்-சோழநாட்டில். இறை - விநாயகர். நதிக்கீழ் - காவிரியினிடத்து. ஐப்பசியனைத்தும் - ஐப்பசிமாதமுழுதும். பசி-துதிப்பாய். பீழை-துன்பம். (84) பெறுகம்பு-ஈனும்பருவத்தையுடைய சங்கு. பேறு-பயன். சிறுகம்-குறையமாட்டோம். திட்டி-கண். மறுகு-சுழலுகின்ற. உலாசம்-உல்லாசம், சந்தோஷம். பதினாறு-புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லூழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளைமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள். (85) போதகம்-யானைக்கன்று, பிரான்-சிவ பெருமான். ஓம்-பிரணவப்பொருளை. போத-ஞானத்தையுடைய. தரு-பொருந்திய. (86) முற்றெய்வம்-முதற்றெய்வம். கண்டு-கற்கண்டு. சுலாம்-சூழும். எண்கு-எண்ணுவேன். இது தன்மைவினை முற்று. (87) மங்கலம்-சப்ச்செய்கை. உனை-எனை-தலைவனையும் தன்னையும். அசைவு-சலனம். ஆகம்-சரீரம். அங்கு-அவ்விடத்து. வெரிந்-முதுகு. சம்-சங்கையை. அம்-அழகிய. கலன்-ஆபரணம்.

மேம்பட்ட மத்திகை போலவொற் றைக்கடை மேயவெண்பா  
ஆம்பட்ட மத்தி முகத்தணி வாணுக்கென் றுன்மிடியாம்  
பாம்பட்ட மத்திற் சனிபோற் பகைக்கப் படினுந்தி  
காம்பட்ட மத்திற் கலங்காமை மானக் கலங்கிலேனே. (88)

கலங்கல மாக்கண்க ணீர்சோர மும்மலக் கட்டுப்பட்டு  
விலங்கல மாக்களில் வீண்பத ராமெமை வேண்டினிள்ளே  
டலங்கல மாக்கரி தேனுமெம் முள்ளத்தி லன்பெனலா  
மிலங்கல மாக்கடைக் கண்பாரொற் றைக்கடை யேரம்பனே. (89)

ஏரம்ப சூரத் தரியலற் காய்ந்த விறைமுண்ணூல்  
சீரம்ப சூரத்தர் மைந்தா கயமுகற் செற்றகொம்பாங்  
கூரம்ப சூரத் தனையுமி லோர்கடைக் குஞ்சரமே  
யாரம்ப சூரத் தனமாயிற் றுன்பணி யாற்றுவதே. (90)

ஆற்றடங் காவெள்ள மோவா மதுரை யதன்வடகீழ்  
பாற்றடங் காமலி யோரா வணத்தென் பழவினையாற்  
கூற்றடங் கார்துணை நின்னையல் லாதக் கொடியன்வருங்  
காற்றடங் கார்மழை போன்மதஞ் சோர்துதிக் கையிறையே. (91)

கையடை யாகவந் தேனரு ளந்திய காலங்கண்டத்  
தையடை யாலறி வோயுமுன் னேயொற்றை யாவணத்திற்  
பையடை யாரசு சள்ளுமென் னுள்ளும் பழவினைத்தி  
மையடை யாருள்ளு நீங்கா விராயக வாசனமே. (92)

(88) மத்திகை-மாலை. பட்டம்-நெற்றிப்பட்டம். ததி-தயிர். காம்புஅட்ட-  
காம்பைக்கெடுத்த. மத்தின்-மத்தால். (89) விலங்கலம்-விலகமாட்டோம்.  
மாக்களில்-மனிதருக்குள். அலங்கு-வினங்குகின்ற. அலம்-அமைவு. இலம்-வீட்  
டில். கல-கலப்பாய். மா-ஒரு சிற்றளவு. (90) சூரத்தரியலன்-சூரனாகிய பகை  
வனை. சீர்-சிற்றப்புப்பொருந்திய. அம்-அழகிய. பசு-ஏறு. இடபவாகனம். ஊர்-  
செலுத்துகின்ற. கூர்அம்ப-கூரிய பாணத்தையுடையவனே. பணி-தொண்டு.  
ஆற்றுவது-செய்வது. (91) ஒவா-நீங்காத. கூற்று-யமன். அடு-கொல்லுகின்ற.  
தடு-தடுப்பாயாக. (92) கையடை-அடைக்கலம். அந்தியகாலம்-மாணகாலம்.  
கண்டத்தை-சமுத்தை. அடு-அடுக்கின்ற. ஐயால்-கோழையால். பையடை-  
பசிய இனசன்.

வாரண வாசி நகர்க்கங்கை தோய்ந்தென் வனநரியைச்  
சீரண வாசி யியற்றிக் கொடுவரு செம்மற்குமுற்  
காரணவாசி ரியனாமொற் றைக்கடை காண்பவர்க்குப்  
பூரண வாசி புகல்வோ னுளுள்பெறப் போந்திலரே. (93)

போந்தா ரகவல் லறச்செயுஞ் செஞ்சுடர் போலுநிற்குத்  
தேந்தா ரகவன் முதலிய பாவெனத் தேர்ந்தவைசெய்  
யேந்தா ரகவர சேயய னீன்ற விருசுதைக  
ளாந்தா ரகவ லுறுதொற்றை யாவணத் தாளெமையே. (94)

ஆளா வதுமெய்ந் தினக்கேயொற் றைக்கடை யாரரசின்  
மீளா வதுல விமலா வலம்புரி மென்மலர்த்தார்த்  
தோளா வதுவைசெய் சித்தியும் புத்தியுந் தொண்டுசெயுந்  
தாளா வதுசெய யானும்வந் தேனென் றனக்கருளே. (95)

தனதானி யாதிகள் வேண்டினின் சீர்த்தியைச் சாற்றுதனீங்  
கினதானி யாயமி லாரையும் பாடி யிரங்குமன்பர்  
மனதானி யாகிய வள்ளாலொற் றைக்கடை மாதங்கமே  
யெனதானி யாரம்ப காலம்வந் தாட்செப்வ தென்னுளதே. (96)

என்னந் தரங்க மிசையாதொற் றைக்கடை யெய்துதற்கு  
முன்னந் தரங்க மிசைவான் வணங்கு முதல்வவனே  
மன்னந் தரங்க மிசைநிற்கு மாற்கருள் மாவள்ளலென்  
றன்னந் தரங்க மிசைவாக மந்தந் தவன்பொருளே. (97)

(93) வாரணவாசி-காசி. வனநரி-காட்டுநரி. சீரண-சிறப்புப்பொருந்த. ஆசிரியன்-குரு. ஆசிரியன்-மங்கலவாழ்த்து. (94) போந்தார்-வந்தவர்கள். அகஅல்-உள்ளிருள், ஆணவமலம். அகவ-அகவல் முதலிய பாவாகிய அப்பாடல்களை. செய்யேம்-பாடமாட்டோம். தாரகம்-பிரணவமந்திரம். சுதைகள்-புத்திரிகள். தார-மனைவிகளையுடையாய். கவல்-கவலை. (95) ஆன்-அடிமை. அரசின்-அரசு மரத்தினின்றும். அதுலம்-ஒப்பில்லாத. வலம்புரி-நந்தியாவர்த்தம். அது-அத் தொண்டு, அடிமை. (96) தால்-நாக்கு. மனதானி-மனமாகிய தானத்தை யுடையவன். ஆனி-அழிவு. (97) அந்தரங்கம்-மனம். தரங்கம்-சமுத்திரத்தை. மிசைவான்-(உழுத்தனவாக்கி) உண்ட அகத்தியர். வனே-சக்கராயுதத்தை. மல்-நடனம், அது விஷ்ணுகூத்து. நந்து-மிரு. அரங்கமிசை-சபையின்மேல். வன்-எல்-வன்னலே. அந்தரம்-நீமையை. கமி-பொறுத்தருள். பொருள்-புத்திரன்.

தந்தத் தனதன வென்றளி பாடுந் தடம்பொழில்சூ  
 முந்தத் தனதன னையார் பயிலொற்றை யாவணத்தில்  
 முந்தத் தனதனந் தானந்த நல்கு முழுமதநீ  
 ருந்தத் தனதன யங்காணில் யாவ ரொருவுவரே. (98)

ஒருவிதத் துங்கடைத் தேரூயொற் றைக்கடை யூர்க்குட்செலுந்  
 தெருவிதத் துற்சனர் சேர்க்கைவிட் டேனென்றிற் சென்றிலைவெள்  
 ளருவிதத் துன்னத யானை மலைபி னயனிற்றினு  
 மருவிதத் தும்பி முகன்மன மேயருள் வானருளே. (99)

அருளத் தனையொப்பி லாதானெற் றைக்கடை பையன்றிரண்  
 றெருளத் தனைமுக முற்றவன் பெற்றவன் யோகஞ்செய்ப  
 வருளத் தனையனை யானு யுரைவன் மல் லுமிரு  
 பொருளத் தனையுந் தருமவன் றாமரைப் பூங்கழலே. (100)

முற்றிற்று.

வேண்டுகோள்.

மன்னுமொற் றைக்கடை வாய்க்கா ளரச மரத்தடியிற்  
 மன்னுமொற் றைக்கொர்ப னுத்தேவ வென்னுட் பெரமறப்  
 பன்னுமொற் றைத்திரி பந்தாதி மலைபைப் பார்த்தகணியாய்  
 மின்னுமொற் றைப்பொன் மணிமலை யின்விலை மிக்கதிதே

(98) தனதன்-குபேரன். முந்த-முற்பட்டுவர. அனந்தானந்தம் - அன  
 வில்லாத ஆனந்தம். உந்து-உலுத்துகின்ற. அத்தன்-துதிக்கையுடையவன்.  
 அதன்-அதனுடைய. அதாவது-அனந்தா நந்தநல்குதல். (99) அத் துற்சனர்-  
 அந்தக்கெட்ட சனங்கள். உன்னதம்-உயர்ச்சி. அயல்-பக்கத்தில். இதத்தும்பி  
 முகன்-நன்மையுடைய யானைமுக விநாயகர். (100) அருள-கருணைசெய்தற்கு.  
 அத்தன்-(துதிக்கையுடையவன், உளத்து-மனத்தினிடத்து. அனை-அன்னை,  
 தாய். அனையானாய் - ஒப்பவனாய். ஒருபொருள் - கலவிப்பொருள், செல்வப்  
 பொருள். (வேண்டுகோள்) மின்னும்-மின்னலும். ஒற்று-பொருத்துகின்ற.  
 ஐ-அழிய. ஒற்றைமாலையெனக்கூட்டுக.

உ  
சிவமயம்.

## ஒற்றைக்கடை விநாயகர் இரட்டைமணி மாலை.

வெண்பாவும் கலித்துறையும்.

காப்பு.

ஓரா வணமுற் றயரறிவி னோருமுளத்  
தோரா வணமுற் றுணர்ச்சியொடு—சீராம்  
இரட்டை யமைந்ததனுக் கேற்பவே ரப்பற்  
இரட்டைமணி மாலைசெய்வே வியான்.

நூல்.

பூங்கமல மேலயனும் போற்றுந்தன் பொன்னடியை  
யாங்கமல னொமாற்றை யாவணத்தா—னீங்கரிய  
கொம்பிருக்குங் கையான் கொடுக்குமேற் கூடுமே  
நம்பிருக்கு மெய்தா நலம்.

(1)

நலங்கற் றவர்தங் கருத்தினிற் காண்பவ னண்ணுபந்த  
விலங்கற் றவருளத் தேயுறை யேரம்பன் மெய்பறிவு  
கலங்கற்றம் பார்த்தெமன் 'வாராதொற் றைக்கடைக் கட்டவிர்த்தென்  
னலங்கற் றமிழ்புனை வானவ னேநமக் காந்துணையே.

(2)

ஆம்பழனஞ் சென்றெ லமையொற்றை யாவணத்தின்  
மாம்பழனஞ் செங்கைவைத்த வள்ளலே—தேம்பழன  
னாகுமுன் னாகுமுன் னங்கமுங்கண் டாற்கணத்து  
ளோகுமென் றுன்ப மெலாம்.

(3)

(காப்பு) ஓராவணம்-ஒற்றைக்கடை. இரட்டையமைந்ததனு - தேவசீர  
மும், யிருகசீரமும். (1) ஒற்றையாவணத்தான்-ஒற்றைக்கடையையுடையவன்.  
(2) அற்றம்-சோர்வு. அலங்கல்-மாலை. (3) பழன்-பழம் அழன்-பிணம். ஆரும்-  
பெருச்சாளி வாசனமும், அங்கமும்-திருமேனியும்.

எல்லாரு மண்ணிற் பிறந்திறந் திட்டன ரிவ்விரண்டும்  
அல்லாரு மாபதி யன்றியில் லென்றறிந் தாரதனால்  
நல்லா ருளங்கொ ளவனரு மைப்பிள்ளை நா லுகவி  
வல்லா ருலாமொற்றை யாவணஞ் சேர்முக்கண் மாதங்கமே. (4)

மாதம்பத் தோடிசண்டு வாய்த்த மழகளிறே  
மாதம்பத் தோடிசண்டு மன்கருவுட்—போத  
லறமுறக்கா தாயொற்றை யாவணத்தாக் கென்னை  
யறமுறக்கா தாய்ரீயே யாம். (5)

ஆம்போதி லாமென் றடங்கா தவாக்கொண் டலைந்துடலந்  
தேம்போதி சற்றுமி லாதேனை மாதர்தஞ் சிற்றிடையுட்  
பாம்போதி னந்தினம் பற்றுமித் துன்பப் படமுடியா  
தோம்போதி யாயினி யேனுமொற் றைக்கடை யோர்கொம்பனே. (6)

ஓராயி ரந்துன்ப முற்றவற்றை யோவுநெறி  
ரீரா யிரந்துபடு நெல்லொத்தீர்—பாராயு  
மொற்றைக் கடைவீர முற்றகொம்பொன் றுள்ளான்ரு  
னெற்றைக் கடைவீ ரினி. (7)

இன்னா தனமுற்று முற்றேன் மனத்தையு மெண்ணில்விலைப்  
பொன்னா தனமெனப் போந்திருந் தான்வண்டர் பூம்பொழிலுட்  
டன்னா தனவென்று பாடுமொற் றைக்கடைத் தாழ்துதிக்கை  
மன்னா தனவன் கருணைபை பென்னென்று வாழ்த்துவனே. (8)

(4) இல்-இல்லை. நாலுகவி-ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம். (5) தம்  
பத்தோன்-துண்போன்ற தோன்கன். அற-கெட. முறக்காதாய்-சுளகுபோன்ற  
காவையுடையவனே. கா-காப்பாய். அறஎன்னை ஆக்குணக் கூட்டுக. ஆக்கு-  
செய். பன்னிரண்டுமாதம் கருவென்றது பிதாவயிற்றிலுள்ள இரண்டுமாத  
முஞ் சேர்த்தென்க. (6) தேம்பு-வாடுகின்ற. ஓதி-ஞானம். ஒம் - பிரணவப்  
பொருள். (7) ஓவுநெறி-நீங்குமார்க்கம். ஆயிர்-ஆராயமாட்டிர். (8) இன்னா  
தன-இன்பழில்லாதவைகள், மன்-நிலைபெற்ற.

வாழ்வனைத்து மெய்யென்றே மாந்து மயற்கடற்குள்  
வீழ்வனைத்துன் பத்தினின்று மீட்டியின்னும்தாழ்வயிற்றி  
னாங்கருவெய் தாதொற்றை யாவணத்து னைங்கரன்றா  
ளோங்கருளே செய்யுநெஞ்சே யோர். (9)

நெஞ்சந் தியங்க வழல்வேனை யாட்கொள நீயிச்சம  
யஞ்சந்தி யங்கவு ளாடிபொப் பாகிய வங்கனையார்  
தஞ்சந் தியங்கவுஞ் சம்மதித் தா னுந்தை தானதையோர்  
மஞ்சந் தியங்க வுயரொற்றை யாவண மாதங்கமே. (10)

மாகமுகங் காவளார்த்து வானவர்முன் மாதருநே  
ராகமுகங் காட்டுமொற்றை யாவணத்து—ளேக  
மருப்பங்கை யன்பதத்தை வாழ்த்துவரே வாழ்வார்  
மருப்பங்கை யன்படையா மல். (11)

மல்லலம் பாரா சிந்திரன் மாலயன் வாழ்வுறியும்  
அல்லலம் பாரம் பகமாத ரின்ப மடுக்கினுராம்  
புல்லலம் பாரதந் தீட்டுநின் றுளன்றிப் பூசுரில்  
லில்லலம் பாரணஞ் சாலொற்றை யாவணத் தேரம்பனே. (12)

ஏரம்பன் றங்கரங்க ணைந்திழையார்க் கென்னுநெஞ்சே  
யேரம்பன் றங்கரசை யேவலஞ்செய் --தோரம்  
அடுக்கநினைப் பாயேலோ ராவணத்து ளாரோ  
டடுக்கநினைப் பார்ப்பா னவன். (13)

அவன வளது வெனுமொற்றை யாவணத் தைங்கரனிப்  
புவன வளவுசெய் காலான் மருகன் பொழில்வளமிக்  
கவன வளவன்றன் னுடுதண் காவிரி காணவிட்டோன்  
ள்வன் வள்வ ரிவைய ரிருவர்க் கிறையவனே. (14)

(9) வீழ்வனை-வீழுகின்ற என்னை. பாழ்-வீணகிய. (10) சந்தி-சந்திப் பாய். கவுள்-கன்னம். ஆடி-கண்ணாடி. சந்து-துது. மஞ்ச-அழகிய. அந்தி-செவ்வானம்போன்ற. அங்க - திருமேனியையுடையாய். (11) தரு - கற்பக வீருக்யம். மரு-வாசனை. (12) மல்லல்-வளர்த்தங்கிய. அல்லல்-துன்பத்தை யுடைய. ஆர்-ஓத்த. இல்லில்-வீட்டில். அலம்பு-முழங்குகின்ற. சால்-மிருத்த. (13) அம்பன்று - பாணமல்ல. கரம்-விடம். அரசை-அரசமரத்தை. அடுக்க-அடுக்கிவைக்க, சேர்த்தவைக்க. (14) வனம் - அழகு. வளவன் - சோழன். எவனம்-எவ்வனம், வாலிபம். இருவர் - சித்தி புத்தி பென்னும் பிரமாவின் புத்திரிகள்.

24 ஒற்றைக்கடை விநாயகர் இரட்டைமணி மாலை.

இறையளவு கண்டபொழு தேத்திலே ரம்பன்  
கறையளவு கண்டனுயர் கற்கள்—உறையவங்கை  
யாற்றாக்கி வைப்பொற்றை யாவணத்தை யண்மிவருங்  
கூற்றுக் கிடரிலையெற் கு. (15)

இடரா சனன முதலிது காறு மெனைவருத்தப்  
படரா சனந்த மியற்று வனையெப் படியருள்வாய்  
நடராச னன்புறு மைந்தாவொற் றைக்கடை நாடுசெம்பொன்  
அடரா சனமென வீற்றிருந் தாண்முக்க ணைங்கரணே. (16)

முக்கட்டு நால்வாய்த்து முன்றொழுவார் மும்மலத்தின்  
இக்கட்டு நீக்கு மியற்றுசீர்—திக்கெட்டும்  
ஓராவ ணங்குடி கொண் டெள்ளுறையு மும்பொலா  
மோரா வணங்கு மொளி. (17)

ஒளிக்கும் பரம வுலோபரைப் பாடி யுளமுலைந்தேன்  
கிளிக்கும் பரேந மிசைபாடுஞ் சோலை கிளர்பொதியத்  
தளிக்கும்ப மாமுனி சிந்திக்கும் பாதத்தண் ணல்பழனத்  
துளிக்கும்ப ஞர்புகு மோரா வணத்தி லுவாவாசே. (18)

அரசடியா ராம்பலொற்றை யாவணத்தி லன்பிற்  
பரசடியா ராம்பற் பலருள்—விரகதலா  
லாணவமாங் காரல் லகலுமல் தன்றிப்  
பூணவமாங் காரமொடு போம். (19)

போமாலை யங்கரும் பொத்திரொற் றைக்கடைப் போதகத்துக்  
காமாலை யங்கண்டு கைதொழுஞ் சூலைவெப் பாதிபித்தங்  
காமாலை யங்கமு றுவாழ் வடுக்குங் கமமுமலர்ப்  
பூமாலை யங்கன் பொடுபுனை வீரதன் பூங்கழற்கே. (20)

முற்றிற்று.

(15) கறை-விடம். அளவு-கலந்த. உயர்கல்-சயிலாசமலை. அண்மி - நெருங்கி. ஊக்கு - செலுத்துகின்ற. (16) இடரா-துன்பமோ. வருத்த-வருத்தஞ் செய்தால். படர்-விரிந்த. ஆசு-குற்றம். அடர்-நெருங்கிய. (17) இயற்று-இயலா யுடையது. ஓராவணம்-ஒற்றைக்கடை. ஒளி-பிரகாசப்பொருள். (18) பொதியத்தனி-பொதிகைமையாகிய கோயில். பழனத்துள்-வயலினுள். உவா-யாணை. (19) காரல் - சரிய இருள். பூண்-பொருந்துகின்ற. அவம்-வீண் செயல். (ஆகு பெயர்) (20) போம்-செல்லுங்கள். தொழும்-வணங்குங்கள். அங்கம்-சரிமம்.

உ

சிவமயம்.

# ஒற்றைக்கடை விநாயகர் மும்மணிக்கோவை.

காப்பு.

காப்பாசங் கையகலக் கற்றார்கள் கண்டுதொழு  
மாப்பாசங் கையகங்கொள் வள்ளலுன்றான்—பூப்பார்செய்  
யண்மும் மணிக்கோவைப் பாமொர்க்கடை யார்நினக்குப்  
பண்மும் மணிக்கோவைப் பா.

நூல்.

ஆசிரியப்பா.

பூவரு மயன்முத லேவருந் தொழுநீ  
யென்று ளாயோ அன்றுளேன் யானும்  
ஆயினு மனந்தந் தாயி னுதாம்  
புக்குழன் றிருந்துபூ மிக்குள்வந் துதித்துப்  
பொன்பெண் மண்ணி லன்பெண் ணிலவா  
வைத்துனை மறந்து பித்துறு வேணையிவ்  
வொன்றினுந் தோயா நன்றிய லுன்னை  
நிகரு மென்று பகருவர் தாமே  
மேருவு மணுவு நேரு மென்னச்  
செப்புதந் கஞ்சாத் தப்புறு மறிகிலார்  
அவர்தம் வார்த்தை யெவரே மதிப்பர்  
அடிமை நானென் குடிமுழு தென்றும்  
ஆண்டா னீயே வேண்டா வென்னத்

(காப்பு) காப்பு-காவலாம். மா-பெரிய. வள்ளல்-வள்ளலே. (அண்மை  
விளி) பூப்பு-(மலர்கள்) பூத்தல். செய்-வயலில். அண்மும்-நெருங்கும். அணி-  
அழகிய. கோ-நீருக்கு. வைப்பாம்-இருப்பிடமாம். ஆர்-பொருத்திய. கோவைப்  
பாக்காப்பு நானெனச் கூட்டுக.

தள்ளினும் போகே னுள்ளிய லுண்மையி  
 திப்பிறப் பன்றி யெப்பிறப் புறினுநின்  
 ரெண்டே செய்வது கொண்டது நடைபெறற்  
 கேற்ற தாகச் சாற்றரும் பொருள்கள்  
 இன்றியமை யாதன வன்றிமற் றென்றை  
 வேட்கை மிகுதியிற் கேட்கை யுற்றே  
 நென்னினு மதனை நின்னியற் கேற்ப  
 ஒல்லையி லுதவுவா யில்லை பென்னாய்  
 ஆதலி னின்சீ ரோத லாவதோ  
 எண்ணிலா நகர்தன் னுண்ணிலா வண்ட  
 மோங்குநின் மேனியிற் றாங்குதல் போலு  
 முட்புறக் கனிகள் பெட்புற நாலு  
 பக்கமு நாலு மிக்க பலாவுந்  
 தொக்க மாவூர் தக்க கதலியும்  
 இலாங்கலி யும்விண் குலார்தரு வீரைந்  
 தென்ன வானவர் முன்னர் வளரும்  
 பாண்டிநன் னாட்டிடை வேண்டிய தளிக்கும்  
 பிறையணி வேணி யிறையவ னரசு  
 புரியு மதுரா புரியதன் வடகீழ்  
 ஒற்றைக் கடையின் மற்றைக் கடையில்  
 காட்சியை நோக்கும் மாட்சிமை தேக்கும்  
 யோகிய ருளம்போ லாகிய வரசடி  
 நீழலி லுறையும் வேழ முகன்கொள்  
 தலைமை மேவிய நிலையுறு தேவே.

(1)

வேண்பா:

தேவருந் தாவரநிற் சேவை செயாரேலிங்  
 கேவருந் தாவரமீ யேரம்பா—பூவருந்தே  
 னாறுபண்ணை யுட்பாயோ ராவணத்தி லன்புசிறி  
 னூறுபண்ணை யுன்கொள்ளு வோய்.

(2)

(1) நாலும்-தொங்கும். இலாங்கலி-தென்னை. கடையில் காட்சி-முடி  
 யில்லாத் தோற்றப்பொருள், அநீதாவது பரம்பொருள். (2) தாவரம்-அசைம்  
 (ஆசியமரம்)ஆம். பண்ணை-வயல். பண்பாட்டு.

கலித்துறை.

உவாமுகந் தோன்ற வுலாமொற்றை யாவணத் துன்னையெந்நெஞ்  
சுவாமுகந் தோறு மருச்சிப் பதற்கஃ தன்றியொன்றுந்  
துவாமுகந் தோர்ந்தணு வாயினு மீயரு பேத்தவர்மெய்த்  
தவாமுகந் தோர்கல சங்கொளில் வாரிதி தாழ்வகின்றே.

(3)

ஆசிரியப்பா.

வாரி சூழுஞ் சீரி தாகிய  
மண்ணி லுயர்ந்த விண்ணி லமர்ந்த  
தேவர்மும் பத்து மூவ ருள்ளுஞ்  
சீர்த்தி மிக்கமும் மூர்த்திக ளுள்ளும்  
உயர்வோ னென்ப தயர்வில் விநாயகப்  
பெயரே காட்டுங் கயமா வதனம்  
உடையா யொற்றைக் கடையா கியநன்  
நகரில் வாழு நிகரி லாகின்  
னடிமலர் பரவும் படிவரு தொண்டர்  
நின்னிற் பெரியரென் றென்னின் மதித்துப்  
பூசனை புரிந்து பாசனை செய்வன்  
இதனா லென்மேற் கதநீ கொள்ளல்  
எந்தை யாகிய சுந்தர மூர்த்தி  
நாயனா ரன்று தூய வாரூர்க்  
கோயி லின்முதல் வாயி லுட்புகும்  
போதவ னுற்ற தீதறு தேவா  
சிரிய மண்டபத் துரிய ராகிக்  
கருத்தொண் டெய்தாத் திருத்தொண் டெய்தும்  
இணையி லன்பர் துணைமல ரடிதொழா  
தகல்வது கண்டப் புகரி லன்பர்  
இவனு மிவனையா ளவனு நமக்குப்  
புறம்பெனு மடிமைத் திறந்தெநிற் தோங்கு  
தேநூர் வீதி யானா ரருஞ்சம்

(3) உவா-யானை. அவாம்-விரும்பும். துவாம்-உண்ணமாட்டோம். மெய்த்  
தவா-மெய்க்கப்பட்டவனே. முகந்து-மொண்டு. (4) கதம்-கோபம். தொண்டு-  
வாயிற்.

MAHAMAHOPADHYAYA  
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

மதித்தவர் தம்மைத் துதித்தகல் வாயென்  
 மெம்பிரா னென்னுமத் தம்பிரான் றேழர்க்  
 கருளின ரன்றி மருளில்வ் வன்பரைச்  
 சிறிதுஞ் சினந்தில ரறிதி நீயவர்  
 மைந்த னாதவீற் றந்தை யறிவு  
 கொள்ளுதல் கடனும் விள்ளுங் காலே.

(4)

வேண்பா.

காலங் கடக்கவன் கன்மங் கடவேனின்  
 காலங் கடக்கக் கலந்தக்காற்—சீலமார்  
 ஆங்கொற்றை யாவிரட்டை யாநரமோ ராவணத்தின்  
 பாங்கொற்றை யாவேரம் பா.

(5)

கலித்துறை.

பாப்பாடு வார்பல நூலினுட் டேடும் பழம்பொருளெற்  
 காப்பாடுவாமுகம் பெற்றோளெற் றைக்கடைக் கண்ணுறைவோன்  
 சேப்பாடு வாகன மாகக்கொண் டோனெனுஞ் செந்திலுற்று  
 மாப்பாடு வார்கட லின்கட்செய் தோன்முனம் வந்தவனே.

(6)

ஆசிரியப்பா.

வந்தனை செய்வார் சிந்தனை முடிதற்  
 கூறு தவிர்க்கு மாறு திருவுரு  
 வெடுத்த வள்ளா லடுத்த தன்குறை  
 யெள்ளத் தனையு முள்ளத் தெண்ணு  
 தண்டர் முனிவர் கொண்ட துயரங்  
 கண்டுள மிரங்கிப் பண்டுதன் மருப்பாஞ்  
 சாங்க மொன்றையு பாங்க மாக்கி  
 நின்முகங் கொண்ட வன்முனை யடங்க

(4) தம்பிரான்றேழர்-சந்தரமூர்த்திநாயனார். அவ்வன்பர்-தேவாசிரியமண்டபத்திலிருக்கும் அந்தத் திருக்கூட்டத்தார். (5) கால்-திருவடி. கால்-காமிருவரும். ஒற்று-பொருத்தும். (6) காப்பாடு-காப்பாற்றுகின்ற. உவா - யானை. சேப்பு-சுவப்பு. செந்தில்-திருச்செந்தூர். மா-(சூரனாகிய) மாமரம். பாடு-அழிதல். (7) சாங்கம்-சரீரத்தோடு கூடிய அங்கம். உபாங்கம்-சரீரத்துக்கு வேறு யுள்ள அங்கம். நின்முகங்கொண்டவன்-கயமுகாசரன்.

நெஞ்சினைக் கீண்ட வெஞ்சினத் தண்ணை  
 லீதலால் யாரு மோத லாம்படி  
 பூபா ரந்திர் மாபா ரதமம்  
 மருப்பி னாற்பொற் பொருப்பி லெழுதிய  
 அத்தமு மியானை மத்தக முங்கொள்  
 பிரணவப் பொருணின் சரணவற் புதமலர்  
 அரணெனப் பணிபுமென் மரணதுக் கப்பெரும்  
 பகையா மிதையா குகையா நின்று  
 வீட்டிச் சனனக் கூட்டில் விடாம  
 லீட்டிய வினையெலா மோட்டி நின்கை  
 யேட்டி லொருபுறந் தீட்டி வைத்தல்  
 செய்தடி யேனை யுப்தர வருள்வாய்  
 இடைசிறு கியநற் கடைசியர் குழுமிக்  
 கையெனக் களைந்து விளைவபற் கரையிற்  
 சிந்தா நின்ற செந்தா மரையைக்  
 கனலெனக் கருதி யினமுறு மலவன்  
 வாடை பொருமற் பேடை யோடு  
 பற்பல சேர்ந்து பொற்புற லூர்ந்து  
 நெருங்கும் பழன மருங்கு சூழும்  
 பலவளஞ் சால நிலவிய வொற்றைக்  
 கடையில் வைகன் புடைய நீயே.

(7)

வேண்பா.

நீயே கதந்தவிரா நெஞ்சினையே லீங்கரிய  
 மீயே கதந்த விராயகனே—தாயேபோ  
 லாதரிப்பா ராரொற்றை யாவணத்தி லந்தோயான்  
 மாதரிப்பார் மேலென்செய் வன்.

(8)

(7) அத்தம் - கை. மத்தகம்-தலை. ஆகு-பெருச்சாளிவாகனம். உகை யாநின்று-செலுத்தி. அலவன்-நண்டு. (8) கதம்-கோபம். நெஞ்சினை-மன முடையாய். மீ-மேலான. மாதர்-அழகு. மேல்-இடத்தில்.

கலித்துறை.

வன்றொண்டை வாய்ப்பிந் காற்றேன் பலக வலையுறலா [ன்னை  
 லொன்றொண்டை வாண்முகத் தோற்குமுன் னோய்மள்ள ருன்றுதெ  
 நின்றொண்டை வாழிடஞ் சென்றோங்கொற் றைக்கடை நின்மலனை  
 யென்றொண்டை வாய்விக்கல் மேலெழச் சாம்பொழு தென்னெய்துமே

ஆசிரியப்பா.

எய்தவர் தம்மை வைதவின்றி  
 யம்பினை நோவார் தப்பிழை போலென்  
 வினையை நோவா தனையே யனைய  
 நினைநோ மென்பிழை யுனையே யன்றிப்  
 பொறுத்தென் குறையை யறுத்திடு வார்யார்  
 குடும்ப மென்னப் படுப்பெருங் கடலுள்  
 மக்க ளாகிய மிக்க திரைகள்  
 மோத மோத ஏத மெய்தி  
 நிச்சலும் பிணிபா மச்சங் கொடிய  
 காம மென்னு நாடு வரவொடு  
 கடிக்க நெஞ்சந் துடிக்க வாடி  
 யச்ச மெய் துமந் தச்சம யத்தில்  
 வறுமை பென்னப் பெறுமொரு முதலை  
 விழுங்க வந்த தழுங்க நொந்தே  
 னெதைச்சுகித் தாலு மிதைச்சுகித் திடுதற்  
 கொண்ணு மோலித் தெண்ணு வாயலை  
 யாவ தாடுக போவது போகுக  
 ஈவதே பெருமைபென் றேவரு முணர்வாரி  
 தறிந்த வள்ளால் முறிந்த கொம்பும்  
 ஐந்து காழுஞ் சிந்து மதநீர்  
 தன்னமும் குறைபாக் கன்னமு முறியா  
 மருப்பமர் முகமும் விருப்புறு தமிழ்புகு

(9) ஒன்று-சேர்ந்த. ஐ-ஐந்து. மன்னர்-உழவர். ஒண்-ஒளிபொருந்திய  
 னை-பூசகனத்திரம். (10) நாமம்-அச்சம். தன்னமும்-சிறிதும்.

மிடனுஞ் செனியுங் குடநேர் வயிறும்  
ஆற்றல் சாலு நாற்றடந் தோளு  
மணநுகர் கையுமிக் கணமெநிர் தோன்றநின்  
பரிசனஞ் சூழத் தரிசனந் தந்தருள்  
நன்றே யாமிஓ தொன்றே போதும்  
வேத முடியிலு நாத முடியிலுஞ்  
சிறந்த தென்றே யறந்த வாத  
ஒற்றைக் கடையின் முற்றத் திருவுளம்  
பற்ற வரசோ பெற்ற வரசே.

(10)

வெண்பா.

அரசமரத் தோன்றன் னடியவரை யாள்வோன்  
புரச மரத்தோன்றல் போல—விரசுமல  
மானவரி லொன்றா தரித்தொற்றை யாவணத்தில்  
வானவரி லொன்றாக்கு வான்.

(11)

கலித்துறை.

வானவ ரங்க ணிறவாம னஞ்சுண்ட வன்மகனா  
ஞான வரங்கணி யாரொற்றை யாவண நாயகன்வேல்  
மான வரங்க ணிகர்மட வார்க்குள மாழ்கிலருக்  
கான வரங்க ணிமிடத்தி லேகந் தருளுவனெ.

(12)

ஆசிரியப்பா.

அருட்கட லென்னும் பொருட்கட வாணம்  
பேருத தத்தொடு மேரு நிகர்ப்ப  
இங்கெழுந் தருளித் தங்குத லாலலி  
தருந்து மாறு விருந்துசெய் தற்குத்  
தக்க வுணவுகள் தொக்க பலபல  
வுள்ள வாயினுந் தள்ளரி தாமுத்

(10) மணநுகர்கை-துதிக்கை. பரிசனம்-ஏவல் செய்பவர். நாதம்-சிவதத்துவம். தவாத-கெடாத. (11) புரசமரத்தோன்றல்-தரிபுரயுத்தஞ்செய்த சிவபிரான். அரில்-குற்றம். ஒன்றாது-பொருந்தாது. அரித்து-கெடுத்து. (12) அங்கண்-அந்த இடத்து. ஞானஅரங்கு-அறிவுடையார் சபை. அணி-அழகு. மானவரம்-வீரத்தையுடைய அரம். மாழ்கிலருக்கு-மயங்காதவருக்கு. (13) பொருள்-பொருளாகிய. கடம்-மதம்.

கனியினு மினிய நனிசுவை யுடையது  
கரும்பே யென்று பெரும்பே ஶன்பொடு  
தாமே யறிந்தோ பூமேற் பன்னிரு  
விரலுயர் மதுரைக் கரச னாகிய  
வழிவழி யடிமைச் செழியன் காண  
நல்லா ரென்னு மெல்லாம் வல்ல  
சித்தரா மநாதி முத்தர்கல் லாணைக்  
கூட்டிய கரும்பிற் நாட்டி லுண்டேற்  
றகவுறு மிதற்கென மிகவிளை வித்திடு  
மிணைசிறி தும்மில் பணைக ணுன்கு  
புடைசூழ மொற்றைக் கடைவா மெந்தா  
யைந்தவித் துயர்ந்த சிந்தையிற் றெளிந்த  
வேதியர் வானவ ராதி யனைவரும்  
வீடு வேண்டிக் கூடும் பிறவி  
சிறிதும் வேண்டில ரறிவரி தாமது  
பேரின் பென்றே நேர்நின் றேநீ  
மருளற மொழியினும் பொருளல வெற்குக்  
கோடி கோடி நீடிய பிறவி  
பெய்தி னாலு மெய்திக ழிதுவே  
யொப்பிலா னந்தந் திப்பிய மாநின்  
றிருவடித் தாமரை மருவடித் தொண்டி  
னன்புறு பூசனை யின்புற வியற்றுந்  
தொண்டர்தந் தொண்டர் கண்டக மகிழ  
அடிமை செய்யும் படிநினை வுறிலே.

(13)

வேண்பா.

நின்னருமைத் தாயநன் னீர்மை நினையீன்ற  
நன்னருமைத் தாயறிவ னானறியே—என்ன  
தொருகுறையென் னுதா ளொருகடையு ளார்தம்  
மருகுறையென் னுதாவந் தாங்கு.

(14)

[13] தகவுதருதி, திப்பியம்-நன்மை. அடித்தொண்டு-பழமைத்தொண்டு.  
[14] நீர்மை-குணம். நன்னர்-அழகுடைய. என்னுது-என்று சொல்லாமல். ஒரு  
கடை-ஒற்றைக்கடை யென்னுமார். அருகு-பச்சத்தில். என்-என்னுடைய.

கலித்துறை.

வந்தி யரிவை தரும்பிட் டருந்கல்வன் மண்வெட்டல்செய்  
புந்தி யரிவை யெதிர்காண் பவர்க்கருள் பூரணர்சேய்த்  
தந்தி யரிவைகு லோகாதி வாழ்வு தருமதனை  
யந்தி யரிவை யரந்தையெல் லாமொற்றை யாவணத்தே. (15)

ஆசிரியப்பா.

ஆக்க ளமுதமுங் காக்கள் மலரும்  
மாக்க ளடிமையு நாக்கள் பாடலும்  
நல்வர வாகிய செல்வ மிக்கார்  
விருப்பணி யாழிய திருப்பணி பலவும்  
பெரியரி ஓயர்ந்த பெரிய நினக்கே  
யாக்குபு மகிழுந் தேக்கு புகழ்நன்  
கிடையறு வொற்றைக் கடைஈறு திற்றைக்  
கென்னையு மாட்டுொள் பொன்னினேர் சடையாய்  
திருக்கயி லாயந் துருக்களி லொன்று  
வெழுதிய பிரணவ விழுமிப வடிவந்  
தாங்கிய வத்தியின் பாங்கினை நின்று  
காணுபு கசிந்துட் பூணு மன்பினவ்  
வத்திக ளாகிச் சத்தியுஞ் சிவமு  
மொன்று யின்ப நன்று துகர்ந்து  
பெற்றதற் கேற்ப வுற்ற யானைத்  
திருமுக மும்பண் றெவினுக் கேற்பத்  
தெய்வ ஆகமுஞ் சைவ மகிமை  
யறிந்தில ரெல்லாம் பிறிந்தில ராகிக்

(15) வந்தி அரிவை-வந்தியாகிய பெண். புந்தியர்-பேரறிவுடையவர். இவை யென்பது பிட்டருந்தல், மண்வெட்டுரலாகிய திருவிளையாடல்களை. சேய்த்தந்தி-பிள்ளையாகிய யானைமுக விராயகர். அரி-விஷ்ணு. வைகு-தங்கு கின்ற. அதனை-அந்த விராயகரை. அந்தி-அடுப்பாய்.(மனமே)அரிவை-அரிந்து தள்ளுவாய். அரந்தை-துன்பம். (16) அமுதம்-பால். மாக்கள்-மனிதர்கள். அணி-ஆபரணம். கடை-கடையினிடத்து. தேக்கு-கிறைந்த. விழுமிய-மிறந்த. அத்தி-யானை. ஆசம்-திருமேனி.

கண்டக மகிழக் கொண்ட செம்மால்  
 ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்றென்  
 ரெருத்தி சொன்ன தருத்தியி னுணர்ந்துநின்  
 கோயின் முன்னர் வாயிலின் வந்து  
 கூடு வார்சிலர் நாடு வார்சிலர்  
 ஆடு வார்சிலர் பாடு வார்சிலர்  
 பூசிப் பார்சிலர் நேசிப் பார்சிலர்  
 யாசிப் பார்சிலர் பேசிப் பார்வீழ்ந்  
 தெழுவார் சிலர்நேர் தொழுவார் சிலர்கை  
 கட்டுவார் சிலர்தலைக் குட்டு வார்சிலர்  
 துதிப்பார் சிலருள் மதிப்பார் சிலர்மல  
 ரெடுப்பார் சிலரது தொடுப்பார் சிலர்துயர்  
 விள்வார் சிலருள் கொள்வார் சிலர்மறை  
 புகல்வார் சிலர்வினை யகல்வார் சிலரதான்  
 றின்னமெத் தனையோ பன்னருஞ் செயல்கள்  
 செயற்கரி யனவா வியற்று வாவற்று  
 ளொன்று மில்லே னென்று நின்னருட்  
 சூரிய னாகுவன் விரியுமிந் நிலத்தே.

(16)

வேண்பா.

நிலமுந் தனமுமே நேடுவார் நீடு  
 நலமுந் தனலங்க ணல்வாய்—தலமாய்ப்பூங்  
 காவணங்க ணாற்றிசையுங் காப்போற் கமழொற்றை  
 யாவணங்க ணாற்றினங்கா ணர்.

(17)

(17) நேடுவார்-தேடுவார். உந்து-செலுத்துகின்ற. அணல்-அக்கினி  
 யுடைய. அம்-அழகிய. கண்-நெற்றிக்கண்ணுடைய. நால்வாய் - யானை  
 யாகிய விநாயகர்; விநாயகருக்கு நெற்றிக்கண்ணுண்டென்பது விநாயக புரா  
 ணத்துட் காணலாம். காவணங்க-பந்தர்கள். கா-பூஞ்சோலை; கணல்-கண்  
 ணல்.

கலித்துறை.

ஆரியங் காணி யெனக்குடி கொள்ளொற்றை யாவணத்திற்  
கூரியங் காணி நிறத்தடித் தாலுமொர் கொம்பன்றெண்டே  
காரியங் காணினக் கென்னெஞ்சு மேயிக் கருத்துமுற்றத்  
தேரியங் காணிற் சிறந்தானென் நெற்சொலச் செய்யினியே. (18)

ஆசிரியப்பா.

செய்க்குமுட நடுவண் மொய்க்குமா நெடுவெண்  
சங்குந் தாமரை பெங்கும் பெடையொடு  
தங்கு மெகினமும் பொங்கு நிலவொளி  
பரப்பி மேன்மேல் நிரப்பி யிரவிற்  
கங்கு லகற்றி மங்குல் மிகுத்த  
விசும்புற வளரும் பசும்பயிர் வெண்பயி  
ராயுறச் செய்சிர் மீயுய ரொற்றைக்  
கடையில் விரிபா சடைநிறை யரசின்  
வீற்றிருந் தன்பர் பாற்றிருந் துங்கவி  
கேட்டருள் செய்யு நாட்ட மெய்துந்  
தும்பி மாமுகத் தெம்பி ரானே  
பொருவி லாநின் றிருவு ளஞ்சிறி  
திரங்கி பென்மனக் குரங்கி லமர்ந்தெனை  
யாட்கொள வேண்டும் வேட்கை மிக்கேன்  
ஆகு வினிலிஃ தேகும் விரைவினில்  
ஐய மில்லைப் பைய வொருமுறை  
யூர்ந்து மெய்ம்மை தேர்ந்து கொள்க  
கண்டார் கவிமேற் கொண்டா ரிவரென  
நகைப்ப ரென்று திகைப்புற லுந்தை

- (18) ஆரி-அழகு. அம்-அழகிய. கூர்-கூர்மை. இயங்கு-சஞ்சரிக்கின்ற  
நிறத்து-மாப்பில். தேரி-தெளிந்து. ஆணில் - புருடர்களுக்குள். எற்சொல-  
எண்ணச்சொல. முதலடி-ஆரியம், சம்ஸ்கிருத பாஷை யென்னலுமாம்.  
(19) குழுஉ-கூட்டம். நடுவண்-நடு இடம். எகினம்-அன்னம். கங்குல்-  
இருள். மங்குல்-மேகம். மீ-மேல். அடை-இலை. ஆகுவினில்-பெருச்சாளிவாக  
னத்தைப் பார்க்கிலும். இஃது - இம் மனக்குரங்கு. கவி - குரங்கு. உறல்-  
உருதே. உந்தை-உன்பிதா.

மாமன் மைத்துனன் காம ரிளையோன்  
 மாடும் பருந்துங் கூடு மன்னமும்  
 பயிலுந் தோகை மயிலு மாகிய  
 விலங்கும் பறவையு மிலங்க வேறுவ  
 ரிவரு மற்றே தவறி விவர்குல  
 இயற்கை யாகிய செயற்க ருஞ்சீர்  
 நடக்கையென் றவர்வா யடக்கு வேணே.

(19)

வேண்பா.

அடக்கரிய துன்பத் தழுந்தாதா றெக்குங்  
 கடக்கரிய தும்பிமுகக் கையாய்—திடக்கருணை  
 யன்பாலொற் றைக்கடையி லாற்றிலந்தத் தையுடனே  
 யென்பாலொற் றைக்கடையில் லில்.

(20)

கலித்துறை.

இற்கட னாற்பற்றுக் கோடொன்று மின்றி யிழந்தமன  
 மற்கட னான்மதி மாழாந்த வென்றுயர் மாற்றுதற்கு  
 நிற்கட னான்கு விதத்துண்டொற் றைக்கடை நித்தமணிக்  
 கற்கட னாதன்பின் விறிறே னருளுமுக் கட்கடலே.

(21)

ஆசிரியப்பா.

கடலே யணைய கலைகள் பலவும்  
 உடலேய் உயிருக் குறுதி பயக்கும்  
 நுண்ணிய மெப்ப்பொருள் நோக்கு வதற்குக்  
 கண்ணிவை யென்னக் கற்றோர் கருத்திற்  
 காணு நின்னையக் கற்றார் முன்னர்  
 நாணுநீஇ நிற்க நவையறு நூல்கள்

(19) அற்றே-அப்படியே. (20) அழுந்தாது-மூழ்காமல். கடம்-மதம். ஆற்றில்-செய்தால். அந்தத்து-முடிவுகாலத்தில். ஐ-இருமல். ஒற்று-பொருத்து கின்ற. ஐக்கு-கோணுக்கு. அடையில் - சேருமிடம். இல் - இல்லை. அழுத் தாமல் கருணையாற்றில் என முடிக்க. (21) பற்றுக்கோடு - ஆதாரம். மற் கடன் - குரங்கையுடையேன். மாழாந்த - மயங்கிய. அடல்-வலி. நான்கு விதத்து-பலவிதத்தம். நித்த-நித்தியப்பொருளாயுள்ளவனே. மணிக்கற்கள்- நவரத்ரமாகிய கற்களை. தனது-தன்னுடைய. (22) உடலேய் - உடலிற் பொருத்திய. நாணுநீஇ-வெட்கமுற்று. நவை-குற்றம்.

காணி யளவுங் கல்லாக் கடையேன்  
 பேணிக் காணப் பெறுவ தெவ்வா  
 றறவு கோல்ட் ணெர்வு கயிற்றின்  
 முறுக வாங்கி முற்றக் கடையின்  
 முன்னிற் பானென மொழியும் வேதந்  
 தன்னை நம்பியந் தப்படி செப்பச்  
 சத்தி யில்லேன் றானது நிற்க  
 பத்தி வலையிற் படுவோ னென்று  
 முத்தி யடைந்த முதல்வர் மொழிந்த  
 அத்திற முணர்ந்தஃ தணுவு மாற்றேன்  
 மகப்பே ருதிய வழங்கு நீயும்  
 அகப்படு வாயலை பையகோ வைய  
 கோநினைப் பாருளங் கோயிலாக் கொள்வனென்  
 றேநினை தனைப்பா டிறைவாட்சொல் வழிநின்  
 ருயினு நினையே னுதவி னென்மனங்  
 கோயி லாகக் கொண்டரு ளாயினிச்  
 செய்வ தென்னெனத் திகைக்குஞ் சமயத்  
 துய்வழி யாக வொன்று தோன்றிற்  
 றஃதே முடிபென வடங்கி னேனஃ  
 தெஃதே யென்னி லிசைப்பன் கேண்மதி  
 யவனரு ளாலே யவன்றான் வணங்கியென்  
 றுவமை யிலாம லுரைதிரு வாசகம்  
 ஆத லாலே யதுதிறம் பாம  
 லேதமி யேனை யிணக்கி வணங்கச்  
 செய்த னின்கடன் செய்யா யென்னில்  
 மைதவி ருன்னை வணங்காக் குற்றம்  
 என்பா லில்லை யில்லை யில்லை  
 யன்பா லரசடி யமர்ந்தோ ராவணத்  
 தருண்மழை பொழியு மைங்கர நால்வாய்

(22) உறவு-பத்தி. உணர்வு-ஞானம். முறுக-பலமாக. வாங்கி-இழுத்து.  
 சிவபெருமானே.

பொருளின் முக்கண் புகரி விருதா  
 ளொருகொம் பெய்து முயரிய தெய்வப்  
 பெருமனின் றிருவுளப் பெற்றி யாதே. (22)  
 வெண்பா.

பெற்ற தமையப் பெறுதெம் பிரானருள்சே  
 யுற்ற தமையனெனு மோர்கடையீர்—மற்றனைத்தும்  
 வாஞ்சித் தமிழ்க்குமருள் வாரி வறப்ப நூந்தா  
 ளீஞ்சித் தமிழ்க்குமரு ளீர். (23)  
 கலித்துறை.

ஈரப் பணையச் சுரிமுடி வெண்சங்க மேந்தியுவ  
 ரூரப் பணையச் சுதன் போலொற் றைக்கடை யுண்மெயன்பு  
 சாரப் பணையச் சுழற்சியில் லாநிலை தங்கவைப்ப  
 கூரப் பணையச் சுவத்தோ டிறுமொரு கொம்பிறையே. (24)  
 ஆசிரியப்பா.

இறைக்குநீ ருறு மென்ப திந்தத்  
 தறைக்கு ஞண்மைத் தன்மை யாதலி  
 னடிமைசெய் யடியே னடித்தடித் துறினு  
 முடிவிலா நின்னருள் முழுதுந் தராயேல்  
 அணுவணு வாக வாயினு மருள்வாய்  
 கணுவெலாந் தரளங் கால்செங் கருப்பி  
 னுனியி லிருந்து நுங்கிச் சென்றடி  
 யினிலுய ரின்சுவை யெய்தல் போலக்  
 கொண்டு கொண்டுட் குழைந்துபே ரின்பம்  
 அண்டு வேனதற் காக விங்கே  
 பொன்குலா நின்னடி புக்க சீரே

(22) பெற்றி-தன்மை. (23) அமையப்பெருது-காணமாட்டாமல், செய்-முருகக்கடவுள். வாஞ்சித்து-இச்சித்து. அமிழ்க்கும்-தாழ்த்தும். மருள் வாரி-மயக்கமாகிய கடல். ஈஞ்சு-ஈந்து. (24) பணை - வயல். அப்பு - சமுத்திரம். (ஆகுபெயர்) அணை - சேர்ந்த. போல்-ஒத்த. பண்-செய். ஐயச்சுழற்சி-சந்தேசச்சுற்று. வை-வைப்பாய். அம்-அழகு. கூர-மிக. பணை-பருத்த; அச்-சுவம்-அரசுமாம். (25) தரளம்-முத்து. கால்-சொரிகின்ற. நுங்கி-உண்டு.

நன்கு பாடி நாட்கழிக் கின்றேன்  
 வேட்டவர்க் கெல்லா மேலு மேலுங்  
 கேட்ட வரங்களுட் கிளர்ச்சியிற் றருவா  
 யென்பதும் பிறர்வா யிசைப்பக் கேட்டேன்  
 அன்ப திருந்தா லவையெலா மெற்றுக்  
 குரைக்க வேண்டுமெஃ தொன்றே சாலும்  
 நிரைக்கு மாமணி நீணெடு மாட  
 மொருங்குசூழ் மதுரையி லொண்மலர் நிறையத்  
 தரும்பெரு மகத்துவந் தங்கு கடம்பி  
 னிருந்தா செய்தின னென்றை யின்து  
 திருந்த நமக்குச் சேரு மென்பதற்  
 கிம்மியு மைய மில்லை யென்றால்  
 நம்மி னெண்ணிலா நாட்சென் றாலும்  
 ஈறிலா னவனும் எய்தலெவ் வாறெனத்  
 தேறியோ வேறு தேடுவ தேநல்  
 லறமெனக் கிட்டா தாயின் வெட்டென  
 மறவெனும் பழமொழி வாய்மைக் கொப்ப  
 அயர்த்ததை விட்டதற் கடுத்த பக்கற்  
 துயர்த்து புகழ்சா லொற்றைக் கடையி  
 னரச மரத்தினை யண்மிநீ வந்துபே  
 ரரசா யிருந்த தாருந் துதிக்கைத்  
 துதிக்கை தாங்கிய தோன்ற லென்மன்  
 மதிக்கை யெல்லாம் வழங்கு வாயே.

(25)

வேண்பா.

வாயார் வாழ்த்தியுள்கி வந்திக்க மாட்டாரை  
 நோயா வாழ்த்தியுள நோவிக்கு—மீயாரை  
 யண்டவிட மாட்டாவோ ராவணத்தி லன்பருளங்  
 கொண்டவிடர் நீக்குமைங்கைக் கோ.

(26)

(25) வேட்டவர்க்கு—விரும்பியவர்க்கு, எற்றுக்கு—எதற்கு, சாலும்—  
 போதும், நம்மின்—நம்மைப்போல, ஈறிலான்—நாசமிஷ்லாதவன், அயர்த்து—  
 மறந்து, அண்மி—நெருங்கி, துதிக்கை—துதித்தலையுடைய, (26) உன்மி—  
 நினைத்து, ஆர—உண்ண, ஆழ்த்தி—நாழ்த்தி, நோவிக்கு—நோவைச்செய்யும்.

## ஒற்றைக்கடை விநாயகர்

கலித்துறை.

காவை யெழுதித் தருதுந்தை பாரதங் கொண்டகதைப்  
காவை யெழுநிகர் கொம்பா லெழுதியும் பன்முகபூங்  
காவை யெழுவளஞ் சூழுமொற் றைக்கடைக் கண் ணுறைநீ  
காவை யெழுதரங் கேட்டாய்ந் துரைப்பர்க் கெதுபெரிதே.

(21)

ஆசிரியப்பா.

பெரியதிற் பெரிதெனப் பேசு தற்குஞ்  
சிறியதிற் சிறிதெனச் செப்பு தற்கு  
மொருசான் நென்ன வுப்ப லுருவு  
மருவு நெல்லின் வால்நுனி போலுங்  
கருவுறு மணுக்களுட் கருதுதுண் ணியவணு  
வுருவுங் கொண்ட வொருபெருந் தகையே  
இடம்பொரு ளேவ வில்லார் நெஞ்சந்  
திடப்பட நின்னெதிர் சேவை செய்தா  
லுடன்பட லுற்றுத் வொருபெருங் கருணைத்  
தடங்கட லேயென் றமிழ்முன் கேட்க  
விரும்பியொற் றைக்கடை மேய விநாயக  
அரும்பு முதனான் காம்பொருள் போலு  
நாற்பொரு ளறியே னல்ல நல்ல  
நூற்பொருள் சிறிதும் துணுகி யாயேன்  
வயது சென்றது வாய்ப்பல் வீழ்ந்த  
தயர்வு பெரிய தாய துடலெலாம்  
நரைவந் திட்டது நாணங் கொள்ளத்  
திரையு மினிமேற் சிறிது சிறிதா  
வருநோய் பலவும் வந்து வந்து

(27) கோவை: திருச்சிறம்பலக் கோவையார். தரும்-கொடுப்பன்.  
பாவை-பாட்டை. (சுலோகத்தை) எழு-தான். உம்பன்-முகையாண-முகவிராய  
களை. ஐ - அழகு. எழு-ஒங்குகின்ற. கவை-கொடுப்பாய். எழுதரம்-எழுமுறை.  
(28) சாந்து - சாட்சி. உம்பல்-யாண. கரு - கருப்பம். அணுக்கன் -  
துணைகன். நான்கு-அரும்பு, மலர், காய், கனி. நாற்பொருள் - சரியை,  
நிரியை, யோகம், ஞானம். அயர்வு-சோர்வு.

பொருமவை தீரவுட் புகுத்து மருந்தா  
 விரும்புங் கோழையு மெழுமீம் மட்டோ  
 கருவிக ளோயுங் கரணமுந் தேயுங்  
 காடு வாவெனுங் கண்டார் நகைக்க  
 வீடு போவெனு மெள்ள மெள்ள  
 அறிவு மயங்கும் அருகிருப் பார்கள்  
 மறிவிலாத் துன்ப வாட்டங் கண்டுள்  
 ளலுத்துப் பேசி யதிரக சியமா  
 வலுத்தவா ணுனிது மாயா விரைவில்  
 மண்ணிலோ பொன்னிலோ வாஞ்சை யிவருக்  
 குண்ணினை வறுதற் குரைத்தல் விரண்டும்  
 வாயி லூற்று மாயு முயிரெனப்  
 பாயும் நானும் பற்றிக் கிடக்கும்  
 அந்த வேளையுன் னடிமற வாமற்  
 சிந்தனை செய்யுந் திறனுறு தாதலி  
 னிர்த வேளையே யிவையெலா மெய்துமுன்  
 நெந்தையே திருவுள மிரங்கினிற் றந்தை  
 தாயொடு தம்பி தன்னை நின்னைப்  
 பூவொடு நீர்கொடு பூசை யாசை  
 மிகுத்துச் செயச்செய் வித்துப் பின்னெனைப்  
 புகுத்துக நின்றாட் பூந்தா மரைக்கே.

(28)

வேண்பா.

பூந்தா மரைத்தாதார் பொன்மலரே போலுமிகச்  
 சேந்தா மரைத்தாளெஞ் சென்னிமிசை — மாந்தா  
 ஒருகடைய வாங்களிறே யூன்றினும்போ துய்மென்  
 னருகடைய வாராயன் பால்.

(29)

கலித்துறை.

அன்பா லடிமை திறம்பா வொருவ னளித்ததசை  
 யின்பா லடிசி வினுநனி யுண்டவ ரீரிருவர்  
 முன்பா லடியி லமர்ந்தார் மகவென முன்னுதித்தீர்  
 என்பா லடிகளின் பூந்தா ளொராவணத் தென்றெடதுமே.

(30)

முற்றிற்று.



(28) மாயா-இறவாது;முற்றிற்றுதிதொக்கது. (29) சேந்து-சிவந்து.  
 அரைத்தான்-பாதித்திருவடி. மாந்தா-செடாத. அவாம்-விரும்பும். வாராய்-  
 வந்தருள்வாய். (30) நனி-மிக. ஈரிருவர்-சனகாதி முனிவர் நால்வர். முன்  
 னுதித்தீர்-முதற்றேன்றிய விராயகரே. அடிகளின்-சவாமிகளது.

உ  
பிழையுந் திருத்தமும்.

---

| பக்கம். | வரி. | பிழை     | திருத்தம் |
|---------|------|----------|-----------|
| 7       | 24   | உடைப்பாய | உடைப்ப    |
| 15      | 21   | ரோ       | மே        |
| 18      | 5    | கலங்கிலை | கலங்க     |

---

# கச்சி இதழகல் அந்தாதி

இ த  
சைநாப்பேட்டை, 'தியலாஜிகல் காலேஜ்'  
தமிழ்ப் பண்டிதர்  
திருமாகறல்-ப-தி. கார்த்திகேய முதலியாரால்  
இயற்றப்பட்டு

“இராமாயணஸாரம்”, “இராஜராஜேஸ்வரி”  
முதலியவற்றின் தூலாசிரியர்  
செய்யூர் - முத்தைய முதலியார், பீ. ஏ.  
இயற்றிய உரையுடன்

சென்னை:  
'டிவைன்' அச்சுக்கூடத்திற்  
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

## மு க வு ரை.



**நீராழியுற்ற**

இந்நிலவுலகில் செல்வங்கள் பலவும் சிறந்து விளங்குவது தொண்டைமா நாடு. அந்நாட்டுக்குத் திலகமென ஒளிர்வது எம்மிறைவன் ஒருமாவிற்பெருமான் உறையும் கச்சியம்பதி. இப்பதியே புண்ணிய தலங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்ததென இறைவனாலேயே இயம்பப் பெற்றது.

“புண்ணியமெய்த் திருக்காஞ்சி யெவற்றினுமேம் படுபுரிடா மவ்வூர் தன்னை யெண்ணினுங்கேட் பினுமசொலினும் வணங்கினும்பே ரின்பலீ டெவர்க்கு லக்கும்”

என்றபடி இந்தத் தலத்தை மனத்தால் நினைக்கினும் நம் முடைய பாபம் நசிக்கும் எனில் இதன்சிறப்பை வேறு என்னென்று சொல்லுதல் கூடும்?

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த இப்பதியில் பத்தர்க்கெளியராய் விளங்கும் பரமசிவத்தின்மீது அளவில்லாத பத்தி யுடையராவர் இந்நூலின் ஆசிரியர்; இவர் நற்குணத்திலும் நற்செய்கையிலும் மிகச் சிறந்தவர்; தமிழ்மீதும், தமிழ்பிமானிகள் மீதும் ஆர்வம் மிகுந்தவர்; எனக்குத் தமிழின் அருமை பெருமைகளை விளங்கக் கூறி, அதிலுள்ள வற்றுகுத சுவையை நான் என்றென்றும் சுவைத்து ஆரந்திக்குமாறு முதன்முதலில் சுவை காட்டியவரும் இவரே.

இவர் சிவபெருமானிடத்துத் தமக்குள்ள அன்பின் மிகுதியால், இக் “கச்சி இதழகல் அந்தாதி”யை இயற்றுவாராயினர். அந்தாதி யாவது ஒரு செய்யு ளிறுதியிள்ள எழுத்து, அசை, சீர் அல்லது அடி அடுத்த செய்யுளின் ஆதியாக வரத்தொடுப்பது. “இதழ் அகல்” என்றால் மேலிதழும் கீழிதழும் ஒன்றோடொன்று சேராமல் அகன்றே நிற்பது. அதாவது, இச்செய்யுள்களை உச்சரிக்கும்போது உதடுகள் ஒன்றுபடாமல் அகன்றே நிற்கும். இதனை வடநூலார் “நிரோட்டகம்” என்பர்.

இந் நூலாசிரியர் கிஞ்சிபுரத்தில் தம்முடைய ஆசிரியர் வ. கணபதிபிள்ளையவர்களினிடம் தொல்காப்பிய முதலியன பாடங்கேட்டகாலத்தில் இயற்றிய இதனை இப்போது ஆங்குள்ள அன்பர் பலர்வேண்டிககொண்டபடி அச்சிட்டு வெளியிடுவாராயினர்; ஆனால், செய்யுள்களை மட்டில் வெளியிடுவது பண்டிதர்க்கே யன்றி ஏனையோர்க்கும் பயன் படாதாகலின், உரையுடன் வெளியிடல் நலமென்று என்னிடம் குறிப்பித்தமையால், யான் இப்போது இதற்கு உரை யெழுத லானேன். போதிய அவகாச மின்மையால் உரை விரிவில் எழுதப்படவில்லை யாயினும், இப்போது எழுதப்பட்டிருக்கும் பதவுரை, குறிப்புரை, கருத்துரைகளினின்றும் எவருட பொருள எளிதில் அறிந்துகொள்ளக் கூடுமென்று நம்புகின்றேன்.

யான் மேற்கொண்ட தொழிலுக்கிடையே கிடைத்த அவகாசத்திலும் அவசரத்திலும் இது எழுதப்பட்ட தாதலின், இதற் பிறழ்வுகள் உளவேல், அவற்றைத் திருத்தி யமைத்துக் கொள்ளுமாறு செந்தமிழ்ச் செல்வர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

சென்னை,  
21 - 3 - 1907 }

செய்யூர் - முத்தைய முதலியார்.



உ

சிவமயம்.

கச்சி இதழ்கள் அடந்தாதி.

---

காப்பு.

வெண்பா.

கங்கைகனிந் தின்றதனிக காதலனை யைங்கரனை  
நங்கை சிரநிழீஇ நன்றேத்திச்—சங்கையறக்  
கச்சியந தாதி கழறிநலங் கண்டக்கா  
விசசை யிடர்க ளிலை.

(க)

திங்க ளணிசடையான் சேயடிகட் கந்தாதி  
நங்களங் கேக நயந்தியற்றச்—சிங்கநிகர்  
கந்தனை யிற்றைக கனிந்திறைஞ்சி நன்னெஞ்சே  
சிந்தனை செய்தே தெளி.

(உ)

---

கச்சி இதழகல் அந்தாதி.



நூல்.

கட்டளைக்கலித்துறை

கங்கா தரனந்த காரி சடையன் கயிலையன்  
கங்கா தரனந்த நந்தன நாதன் கழனியின் நன்  
கங்கா தரனந்தற் கீர்ங்கதி தந்தனன் காசினிய  
கங்கா தரனந்த ரங்கெடக் கச்சியிற் கண்டனனே. (க)

பதம்.

பொருள்.

|                   |                              |
|-------------------|------------------------------|
| கங்காதரன்         | கங்கையைத் தரித்தவனும்        |
| அந்தகாரி          | அந்தகா ரூரனை வென்றவனும்      |
| சடையன்            | சடையுடையோனும்                |
| கயிலையன்          | வெள்ளிமலை யுடையோனும்         |
| அகம்              | பாவங்களை                     |
| காது              | போக்குகின்ற                  |
| அரன்              | அரனென்னும் பெயரோனும்         |
| நந்தநந்தனன்       | திருமாலுக்கு                 |
| நாதன்             | இறையோனும்                    |
| கழனியின்          | கழனிகளின்                    |
| தண்கங்கு          | தண்ணிய வரம்பிடத்து           |
| ஆதரன்             | விருப்பமுள்ளோனாகிய           |
| நந்தற்கு          | திருநாளைப் போவாருக்கு        |
| நர்ங்கதி          | குளிரந்த வீட்டுலகத்தை        |
| தந்தனன்           | கொடுத்தோனுமாகிய சிவபெருமான்  |
| காசினியகம்        | இப்பூமியிடத்து               |
| காதரல்            | நம்மைக் காத்தலைச் செய்க.     |
| நம் தரங் கெட      | நமது அச்சம் நீங்க            |
| கச்சியிற் கண்டனன் | அன்னவனைக் கச்சியிற் கண்டேன். |

கருத்து:—கங்கையைத் தரித்தவனும், அந்தகாரூரனை வென்றவனும், ஜடாதாரியும், வெள்ளிமலை யுடையவனும், அரனென்னும் பெயரோனும், திருமாலுக்கு இறையோனும், திருநாளைப் போவாருக்கு வீட்டுலகத்தைத் தந்தவனுமாகிய சிவபெருமானே நான் கச்சிப்பீதியிற் கண்டேன். அன்னவன் நம்மைக் காத்தருள்க.

கண்ணலங் காரி யழைக்க நடந்தே கனிசெய்கரை  
கண்ணலங் காரி யெனச்சாற்றி நெஞ்சங் கரைந்தனநிற்  
கண்ணலங் காரி யயற்கரி தாங்கதி காணலெற்றங்  
கண்ணலங் காரியர் சங்கஞ்சேர் கச்சிக் கணிதீயே. (உ)

பதம்.

கண்ணலங்காரி  
அழைக்க  
நடந்து  
கனிசெய்  
கரை  
கள்ளலம்  
காரி நலம்  
எனச்சாற்றி  
நெஞ்சம் கரைந்தனம்  
நிற்கண்ணலம்  
காரி  
அயற்கு  
அரிதாம்  
கதி  
காணல் ஏற்று  
அங்கண்  
அலங்கு  
ஆரியர்  
சங்கம் சேர்  
கச்சிக் கணிதீயே

பொருள்.

கண்ணலங்காரமுள்ள ஒரு மாதா  
கூப்பிட  
போய்  
கனிதீலச் செய்கின்ற  
(உனது) மொழி  
தேனலம்பயப்பதாகும்  
கிளிநலம் பயப்பதாகும்  
என்று சொல்லி  
மனமுருகினேன்;  
நின்னையெண்ணிலோம்,  
இந்திரனுக்கும்  
பிரமனுக்கும்  
கிடைத்தற்கரிதாகிய  
மோட்சம்  
காணுதலெப்படி?  
அவ்விடத்து  
விளங்குகின்ற  
பெரியாரது  
கூட்டம் சேர்கின்ற  
கச்சியின்கட்பெருந்தீயே

தூற்பு:—ஒரு தொடருள் இறுதி நின்ற பெயர்க்கு மாத்திரம் உருபு விரிந்து நின்று மற்றைப் பெயர்களில் உருபு தொக்கு வருதலுமுண்டு.

கருத்து:—இந்திராதி தேவரீளங்கும் கச்சிப்பதியில் வீற்றிருக்கும் எம்மிறையே! அலங்கார முள்ள ஒரு பெண்ணைப் பின் சென்று “ஆ! உன் மொழி தேன்மொழியோ? கிளிமொழியோ” என்று மனமுருகினேனெயொழிய, உன்னை ஒரு கணமேனும் நினைத்திலேன். என்செய்கேன்? இப்படிப்பட்ட எனக்கு இந்திரன் பிரமன் முதலியவர்க்கும் கிடைத்தற்கரிய மோட்சம் எங்ஙனம்கிடைக்கும்?

அ

கச்சி இதழ்கல் அந்தாதி.

கனகங்கை யாரலங் கச்சியி னேசர் கனியிரதக்

கனகங்கை யாரலங் கார நகிலக் கதிர்க்கழ்தண்

கனகங்கை யாரலங் காணு திறைஞ்சியக் காதலர்சீர்

கனகங்கை யாரலங் காணரி தேர்கிளர் காதலியே.

(௩)

பதம்.

பொருள்.

கனகம்

பொன்னுல்

கை

அலங்கரிக்கும்

ஆரல்

மதில் சூழ்ந்த

அம் கச்சியில்

அழகிய காஞ்சியில்

நேசர்

அன்புடையாரும்,

கனியிரதம்

கனிகளைப்பெய்யு மாவடியில் வாழும்

கன கங்கையார்

மேன்மைபொருந்திய கங்காதரருமாகிய சிவ

பெருமான்

அலங்கார நகிலம்

அலங்காரமுள்ள கொங்கையாகிய

கதிர் திகழ் தண் கல் நகம்

ஒளிவிளங்குந் தண்ணியமலையின்கண்

கையார்

வெறுப்படையார். (ஆகலின்)

அலம் காணுது

துன்பத்தை நோக்காமல்

இறைஞ்சி

வணங்கி

அக்காதலர் சீர் கல்

அந்நாயகரது சீர்மையைக்கற்க;

நகம்

நகுதல் செய்யாம்;

கை

சிறுமைதரும்

ஆரலம்

பகை

காணரிது

காணுதல் கூடாது;

வர் கிளர் காதலியே

அழகால் விளங்குகின்ற காதலியே.

கருத்து:—பேரழகுவாய்ந்த பெண்ணே! அழகிய காஞ்சியில் அன்புடையவராய் மாமரத்தடியில் விளங்குஞ் சிவபெருமான் உன் மீது வெறுப்படையார். ஆகையால் அந்நாயகரை வணங்கி அவருடைய சீர்மையைக் கற்க.

காதலனந்தராஞ் சேரிண்டைக் கைதையங் கச்சியிகல்  
 காதலனந்தர னேத்தநல் லந்தணன் கண்டிறைஞ்சக்  
 காதலனந்தர னின்றிசு சாற்றக் கழிநலனா  
 காதலனந்தர னாகநன் னெஞ்சங் கலந்தினிதே.

(ச)

பதம்.

காதல்

அனம்

தரம்

சேர்

இண்டை

கைதை

இகல்காது

அலன்

நந்து

அரன்

ஏத்த

நல் அந்தணன்

கண்டு இறைஞ்ச

காதலன்

அந்தரன்

நின்று ஆசிராற்ற

கழிநலன்

ஆகாது அலல்

நல் நெஞ்சம்

இனிது கலந்து

நம் தரன் ஆக

பொருள்.

அன்புடனே

அன்னப்பறவைகள்

கூட்டமாக

சேர்கின்ற

தாமரைமலர்களையுடைய

வயல்கூழ்ந்த

அழகிய கச்சியானது

பகைவரைக் கொல்லும்

கலப்பை யுடையோனும்

சுகமிக்ரு

இறையோனுமாகிய திருமால்

துதிக்கவும்,

நல்லபிரமன்

கற்பகச சோலையும்நல்லிடமுமுள்ள

சுவர்க்கேந்திரன்

நின்று வாழ்த்தெடுப்பவும்,

மிக இன்பநதருவதாகும்;

துன்பமுண்டாகாது;

நல்நெஞ்சத்திள்

இனிதேகலந்து

அது நமக்கு வசப்பட்டதாக.

கருத்து:—வளமைமிக்க கச்சிப்பதியானது, திருமால் துதிக்க  
 வும், பிரமன்கண்டு வணங்கவும், சுவர்க்கேந்திரன் நின்று வாழ்த்  
 தெடுப்பவும், மேலான இன்டந்தருவதாகும். நாமும் அப்பதியை  
 நினைந்து நற்கதியடைவோமாக.

கலகங்க ணந்தத் திகழ்கச்சிச் சங்கரன் க6  
 கலகங்க ணந்தச் சிறகலர் கேகயங் கண்டெனினி  
 கலகங்க ணந்த கராதில நெஞ்சே கனிந்திங்ஙனே  
 கலகங்க ணந்தரித் தந்தணர் சேர்ந்ததைக் கண்ணிரன்மே. (௫)

| பதம்.          | பொருள்.                   |
|----------------|---------------------------|
| கலகங்கள்       | தீமைகள்                   |
| நந்த           | கெட                       |
| திகழ்கச்சி     | விளங்குகின்ற கச்சியின்கண் |
| சங்கரன்        | சிவபெருமானது              |
| கன்னி          | அழிவினமையாகிய             |
| நந்திக்கல்லகம் | நந்திமலையினிடத்து         |
| கண்ணந்த        | கண்கள்வளர                 |
| சிறகு          | தோகைகளை                   |
| அலர்           | விரிக்கின்ற               |
| கேகயம்         | மயில்களை                  |
|                | கண்டேன் எனில்             |
| இகல் அகம்      | பகைக்கின்ற பாவங்கள்       |
| கணம்           | கணப்போதில்                |
| தகராதில        | கெடுவனவாம். (ஆகலின்)      |
| நெஞ்சே         | மனமே                      |
| கனிந்து        | மகிழ்ந்து                 |
| இங்ஙனே கல      | இவ்விடத்திற் கலக்க.       |
| அந்தணர்        | முனிவர்கள்                |
| கங்கணம்தரித்து | விரதஞ்செய்துகொண்டு        |
| சேர்ந்ததை      | சேர்ந்திருந்ததை           |
|                | பெரிதெண்ணி                |

கருத்து:—கச்சிப்பதியில் சிவபெருமானது நந்திமலையில் உள்ள மயிற் கூட்டங்களைக் கண்டமாத்திரத்திலேயே நாம்செய்த பாவங் களெல்லாம் அறவே ஒழிந்துவிடும். ஆகையால், மனமே! முனிவர் கள் விரதஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்படியான அப்பதியில் நீ எப் போதும் கலந்தீ நபபாயாக.

கண்டிகை யானலஞ் செய்கின்ற செங்கைக் கனதனத்தார்  
கண்டிகை யான கரத்திற் சிறந்தநங் கச்சியையே  
கண்டிகை யானஞ் செறிநந் தனங்காண் கரிலிங்ஙனங்  
கண்டிகை யான கலைநிதங் கற்க கரியநெஞ்சே.

(க)

பதம்.

கண்டிகையான்  
நலம்செய்கின்ற  
செம்மை  
கனதனத்தார்

கண்டிகையான்

கரத்திற்சிறந்த

நம் கச்சியையே

கண்டு இகை

யானம்செறி.

நந்தனம்

காண்

கரில்

இங்ஙனம் கண்டி.

கையான

கலை

நிதம் கற்க

கரிய நெஞ்சே

பொருள்.

கடகத்தினால்

அழகுசெய்கின்ற

சிவந்தகையும்

கனமாகிய கொங்கையு முடைய

மாதரது

கண்ணிற்கு மயங்காதவனாகிய

சிவபெருமானது

எல்லாநகரங்களினுமேம்பட்ட

நமது காஞ்சியையே

கண்டு கொடுப்பாயாக.

தேன் செறியும்

பூங்காவனம்

காண்பாயாக.

குற்றங்களை

இங்கே நீக்குவாயாக.

ஒழுக்கமாகிய

தூல்களை

தினமுக்கற்பாயாக.

கரிய மனமே

கருத்து:—குற்றங்கள் நிறைந்த மனமே! சிவந்த கையும், சிறந்த கொங்கையுமுடைய மாதரது கண்வலைக்கு மயங்காதவனாகிய சிவ பெருமானே, புண்ணிய தலங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்த கச்சிப் பதியில் நீகண்டு, ஒழுக்கதூலை ஒதி, உன்னிடத்திலுள்ள குற்றங்களை ஒழிப்பாயாக.

கரியா னனந்தழை யாரின்ற நாயகன் கந்தனயன்  
 கரியா னனந்த சயன னிறைஞ்செழிற் கச்சியிற்சங்  
 கரியா னனந்த நிதிதந் தணங்கின் கனதனச்சி  
 கரியா னனந்த ரடைந்தேற் கினிய கதிதரவே.

(௭)

பதம்.

கரி ஆனனம்

தழையாரின்ற

நாயகன்

கந்தன்

அயன்

கரியான்

அனந்தசயனன்

இறைஞ்சு

எழில் கச்சியில்

சங்கரியான்

அந்தம்

நிதிதந்து

அணங்கின்

கனதன்

சிகரியான்

அனந்தரடைந்தேற்கு

இனியகதி

தரல்

பொருள்.

யானை முகத்தினால்

தழைந்துகொண்டிருக்கின்ற

விநாயகனும்

முருகனும்

பிரமனும்

இந்திரனும்

திருமாலும்

வணங்குகின்ற

அழகிய காஞ்சியின்கண்

மங்கைபாகனான சிவபெருமானே!

அளவின்மையாகிய

பொருள் கொடுத்து

பெண்ணினது

கனத்த கொங்கையாகிய

மலையினால்

மயக்கமடைந்தேனுக்கு

இனியவீட்டுலகத்தை

தருக.

திறிப்பு:—சங்கரியான் அண்மைசுட்டிய விளநிலக்கிளவி. இனி,  
 அகதி=நரகம், தரல்=தரற்க எனலுமாம்.

கருத்து:—விநாயகன், முருகன், பிரமன், இந்திரன், திருமால்  
 முதலியோர் வணங்கும் கச்சிப்பதியிலுள்ள மங்கைபாகனான சிவ  
 பெருமானே! நான் ஒரு பெண்ணுக்குப் பெரும பொருள் கொடு  
 த்து, அவளுடைய கொங்கையாகிய மலையால் மோதுண்டு மயக்க  
 மடைந்தேன். எனக்கு நரகத்தைத் தராமல் பேரின்பந் தந்  
 தருளல் வேண்டும்.

தரனந் தியாகத் தழுகின னுரணத் தந்தைசசி  
தரனந் தியாகத் திகழா னென்கள் சரசனற்சீ  
தரனந் தியாக நிதஞ்செயங் கச்சியிற் சார்ந்தநிரந்  
தரனந் தியாக நசையனஞ் சிந்தையிற் றங்கினனே.

(அ)

பதம்.

தரன்

அந்தி

ஆகத்தழுகின்

ஆரணம்

தந்தை

சசிதரன்

நந்தியாக

திகழரன்

என்கள் சரசன்

நற்சீதரன்

நந்து

யாகம்

நிதம்

செய்

அங்கச்சியில்

சார்ந்தநிரந்தரன்

நம்

தியாகநசையன்

நம்சிந்தையில்

தங்கினன்

போருள்.

சிவந்த

அத்திக்காலம்போல

உடம்பிலழகுடையானும்,

வேதங்களுக்கு

தந்தையும்,

பிறை சூடியும்,

நந்திசனாக

விளங்குகின்ற அரனும்,

என்களுக்கு இனியனும்,

நல்ல திருமால்

வளர்கின்ற

யாகங்களை

நாள்தோறும்

செய்கின்ற

அழகிய கச்சியின்கண்

சார்ந்த நிரந்தரனும்

நமக்கு

கொடுத்தற்கு விருப்பமுள்ளவனு

மாகிய சிவபெருமான்

நம்மனத்தில்

தங்கியிருக்கின்றனன்.

கருத்து:—திருமாலினால் யாகங்கள் செய்யப்படும் கச்சிப்பதியி  
லுள்ள சிவபெருமான் நம் மனத்தில் தங்கியிருக்கின்றனன். அச்  
சிவபெருமான் மிக வடிவுடைய சுந்தரன்; அவனே வேதங்களுக்குத்  
தந்தை; அவனே பிறைசூடி; அவனே நந்திசனாக விளங்கும் அரன்;  
அவனே நமக்கு இனியன்; அவனே எவர்க்கும் விருப்பியதைக்  
கொடுக்கும் விருப்புடையவன்.

MAHAMAHOPADHYAYA  
IR U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY  
MADRAS 11

தங்கத் திகைத்தனத் தார்நகை காட்டித் தயங்கியெதிர்  
தங்கத் திகைத்தனங் கேகயந் தேனெனத் தாங்கினநித்  
தங்கத் திகைத்தனங் கையில னீயெனச் சாற்றிலர்சித்  
தங்கத் திகைத்தன னல்லெனன் கச்சியிற் சந்தனனே. (கூ)

பதம்.

பொருள்.

|                 |                              |
|-----------------|------------------------------|
| தங்கம்          | தங்கம்போலும்                 |
| திகை            | தேமலையுடைய                   |
| தனத்தார்        | கொங்கையையுடைய மாதர்கள்       |
| நகைகாட்டி       | முறுவல்செய்து                |
| தயங்கி          | வினங்கி                      |
| எதிர்தங்க       | எதிரில் நிற்க                |
| திகைத்தனம்      | மயங்கினோம்;                  |
| கேகயம்          | மயிலே                        |
| தேன்            | தேனே                         |
| என              | என்றுரைத்து                  |
| சித்தம்         | தினமும்                      |
| தாங்கினம்       | காத்தோம்;                    |
| கையிலன்         | கையிலொன்று மிலேன் (ஆதலால்)   |
| கத்திகைத் தனம்  | பூமாலை வாங்கித்தந்த பொருளை   |
| ஈ என            | ஈயென்றுகேட்க                 |
| சாற்றிலர்       | ஒன்றும் பேசிலர்;             |
| சித்தம்         | அவர் மனம்                    |
| கத்தி           | கத்திபோலும் கொடிது;          |
| கைத்தனன் அல்லன் | (இன்னும்) வெறுத்தேன் அல்லன். |
| என்             | இஃது என்ன காரணம்?            |
| கச்சியில்       | காஞ்சியின்கண்                |
| சந்தனனே         | நல்லபொன்போலுஞ்சிவபெருமானே.   |

கருத்து:—தங்கம் போலும் தேமல் நிறைந்த மாதொருத்தி புன்னகை புரிந்து என்னெதிரில் நிற்க, அவளைக்கண்டு மயங்கினேன்; ‘மயிலே’ என்றேன்; ‘தேனே’ என்றேன்; அவளை அனுதினமும் காத்தேன்; உள்ளபொருளெலாம் ஒழியவும், ‘கையிலொன்றுமில்லை; பூமாலை வாங்கித்தந்த பொருளையாவது கொடு’ என்று கேட்டேன். அவளோ வாய்திறந்திலன்! ஆ! ஆ!! அவள் மனம் மிகக் கொடிது. இவையெல்லாம் அறிந்தும், இன்னும் நான் அவளை வெறுத்திலனே! கச்சிப்பதியிலுள்ள சிவபெருமானே! இது என்ன காரணம்?

சந்தனஞ் சந்தனஞ் சென்னெறி சென்றன சாலச்சர  
சந்தனஞ் சந்தனம் தீட்டிக் கனிந்தகஞ் சாரச்சரா  
சந்தனஞ் சந்தனம் தாரா தலல்ல சர்க்கரைக  
சந்தனஞ் சந்தனக் காகா தெழிற்கச்சிச் சங்கரனே. (க0)

பதம்.

சந்து

அனம்

சந்தனம்

சென்னெறிசென்றன

தனம்

சாலச்சரசம்

சந்தனத்தீட்டி

அகம்கனிந்து

சார

சராசந்தன்

அஞ்சம்

தனம்

தாராதல .

நல்லசர்க்கரை

கசந்து

தனக்கு

அல்கஞ்சம் ஆகாது

எழில்

கச்சிச்சங்கரனே

போருள்.

துது போன

அன்னப்புள்

தேர்

சென்ற நெறியே சென்றன ;

கொங்கை

மிக இனிமையானது ;

சந்தனம் பூசி

மனமகிழ்ந்து

புணர

சராசந்தனது

அமிசம்போலுயிர் தளிர்ப்பதாகும்;

செல்வமும்

தருவதாகும்;

இனிய சர்க்கரை

கசப்புற்று

நாயகிக்கு

இருள்போற்கரிய நஞ்சமாகாது.

அழகு வாய்ந்த

கச்சியின்கட் சிவபெருமானே. ;

\* கருத்து:—கச்சியின்கட் சிவபெருமானே! நினக்குத் துதுவிட்ட அன்னப்புள் நின் தேர் சென்ற சுவட்டு நெறியே சென்றன, தலை வியின் கொங்கை மிக இனிது. அதன் கண்ணே சந்தனம் பூசி மகிழ்ந்து புணர வாடியஉயிர் தளிர்க்கும்; செல்வமுமுண்டாம்; தலை வியும் விருப்பு வைத்திருக்கின்றனள்.

(இது பாங்கி தலைவனைக் கண்ணுற்றுத் தலைவியைப் புனைந் துரைத்தல்.)

சங்கரி யந்தரி கச்சியி னங்கையர்த் தாங்களிக்கட்  
சங்கரி யந்தரி யென்னக் களிக்கின்ற சங்கரநெஞ்  
சங்கரி யந்தரி னன்னாந நன்றெனைத் தள்ளற்கநஞ்  
சங்கரி யந்தரி யாநின்ற தீயன சங்கரித்தே.

(௧௧)

பதம்.

பொருள்.

சங்கு  
அரியம்  
தரி  
கச்சியில்  
நங்கையர்  
தாங்கு  
அளிக்கண்  
சங்கரி அந்தரி  
என்ன  
களிக்கின்ற சங்கர  
நெஞ்சம்  
கரியம்  
நல்லானம்  
தரின்  
நன்று

சங்குகளாகிய  
வாசசியவொலி  
தரிக்கும்  
கச்சியின்கண்  
கலைமகளையும் திருமகளையும்  
காத்தருளும்  
அருளொழுகுங்கண்ணுடைய  
சங்கரியே அந்தரியே  
என்று துதிக்க  
மகிழ்கின்ற சங்கரனே!  
மனம்  
கருநிறமுடையோம்  
நல்லுணர்வை  
தந்தால்  
நன்றாகும்

நஞ்சம்  
கரி  
அந்து  
அரியாரின்ற  
தீயன  
சங்கரித்து

உண்டநஞ்சமே  
(தள்ளாம லாளுதற்கு)ச சான்றாகும்.  
அந்தென்னும் வண்டைப்போல்  
கெடுக்கின்ற  
தீயசெயல்களை  
அழித்து.

திறிப்பு:—காமாட்சி : க=கலைமகளையும், மா=திருமகளையும், அட்சி=  
கண்ணில்வைத்துக் காத்தருள்வாளென்பது.

கருத்து:—வளமை மிக்க கச்சிப்பதியில், கலைமகளையும் திருமக  
ளையும் நோக்கி, “அருளொழுகுங் கண்ணுடைய சங்கரியே! சுந்  
தரியே!” என்று துதிப்பதால் மகிழ்கொள்ளும் சங்கரனே! நான்  
கரிய மனமுடையேன். எனக்கு நல்லுணர்வு தரல் வேண்டும். எங்  
வனம் கருநிறமுடைய நஞ்சையும் தள்ளாமல் உட்கொண்டனையோ,  
அங்ஙனமே என்னையும் தள்ளிவிடாமல் ஏற்றருளல் வேண்டும்.

சங்கர சங்கரத் தானன் கிறைஞ்சித் தகரநிறை  
சங்கர சங்கர நீதா யெனக்கேட்டென் தாழ்நெஞ்சினஞ்  
சங்கர சங்கரந் தியாகஞ்செய் கின்றனை தண்ணறிஞர்  
சங்கர சங்கரத் தீதழி கச்சியிற் றந்தியங்கே. (கஉ)

ப்தம்.

சங்கு  
அரசு  
அம்  
கரத்தான்  
நன்கிறைஞ்சி  
தகரநிறை  
சங்கரசங்கர  
நீதாய்  
என  
கேட்டு என்  
தாழ் நெஞ்சு  
இளஞ்சங்கர

அசம்  
கரந்து  
யாகஞ்செய்கின்றனை  
தண் அறிஞர்  
சங்கரசம்  
கரம் தீது  
அழி  
கச்சியில்  
தந்து இயங்கு

பொருள்.

சங்குகளுக்கு  
அரசாகிய பாஞ்சசன்னையமுடைய  
அழகிய  
கையுடைய திருமால்  
நன்குவணங்கி  
ஞானவித்தை நிறைந்த  
சங்கரனே சங்கரனே  
நீ எனக்குத்தாய்  
என்று துதிக்க  
கேட்டுப் பயனென்ன?  
தாழ்ந்த மனமே!  
இளமையாகிய சங்கவளையலணிந்த  
மகளிரை நிகர்த்தாய்

ஆடுகளை  
வஞ்சித்து  
யாகஞ்செய்கின்றாய்  
தண்ணிய அறிஞரது  
சங்கத்தால் விளையும் ஞானரசத்தினால்  
நஞ்சுபோன்ற குற்றம்  
அழிகின்ற  
கச்சியின்கண்  
தந்துவிளங்குக.

கருத்து:—பாஞ்சசன்னையமுடைய திருமால் “சங்கரனே!  
நீயே எனக்குத்தாய்!” என்று துதிப்பதை நீ கேட்பதனால் யாது  
பயன்? உன்னிடமுள்ள வஞ்சனையை ஒழித்தா யில்லை. ஆகையால்,  
ஏ மனமே! நீ உடனே கச்சிப்பதிசென்று உன்குற்றத்தை ஒழித்து  
ஒளியுடன் விளங்குவாயாக.

தந்தியங் காரிகை யாற்றச் சாற்றினன் தானந்தினங்  
தந்தியங் காரிகைக் கன்றினி னாய்தனன் தண்ணளியன்  
தந்தியங் காரிகை காதலன் றந்தை தையபெழிற்சித்  
தந்தியங் காரிகை கச்சித் தலத்திற் சலங்கடிந்தே. (கந)

பத்ம்.

தந்து

இயம்

காரி

கையாறு

அற

சாற்றினன்

தானம்

தினந்தந்து

இயங்கு

ஆரி

கைக்கன்றினின்

ஆய்தனன்

தண்ணளியன்

தந்தி

அம்காரிகை

காதலன்

தந்தை

தைய எழில்

சித்தந்தியங்கார்

இகை

கச்சித்தலத்தில்

சலங்கடிந்து

பொருள்.

வேதத்தின்

சொற்பொருளை

கரிக்குருவி

துன்பம்

நீங்க

சொன்னவனும்,

தானங்களை

தினமுஞ்செய்து

விளங்குகின்ற

சோழனை

இளங்கன்றினால்

ஆராய்ச்சிசெய்தவனும்,

தண்ணிய அருட்பிழம்பானவனும்,

யானையால் வளர்க்கப்பட்ட

அழகிய பெண்ணுக்கு

நாயகனை முருகனுக்கு

தந்தையுமாகிய சிவபெருமானது

திருவருளுண்டாயின்

மனமயங்கார். (ஆகலின்)

கொடுப்பாயாக

காஞ்சித்தலத்தின்கண்

பொய்முதலியன தவிர்த்து

கருத்து:—மனமே! கரிக்குருவிக் குபதேசந் செய்தவனும், சோழனை இளங்கன்றினால் ஆராய்ச்சி செய்தவனும், அருட்பிழம்பானவனும், முருகன் தந்தையுமாகிய சிவபெருமானது திருவருளுண்டாயின் உன்னுடைய மயக்கம் ஒழியும். ஆகையால், கச்சிப் பதியடைந்து, பொய் முதலியன தவிர்த்து, தான தருமஞ் செய்வாயாக.

சலஞ்சலங் கைத்தலத் தேந்தினன் றன்கா தலன்சினரிச்  
சலஞ்சலங் கைத்தல ரெய்தனன் தண்ணர் தனந்திகழ  
சலஞ்சலங் கைத்தலன் கண்ணெயி லச்சித் தசன்சிறியீ  
சலஞ்சலங் கைத்தலங் கங்கிளர் கச்சியிற் றங்கிறையே. (கச)

பதம்.

சலஞ்சலம்  
கைத்தலத்து  
வந்தினன் தன்  
காதலன்  
சினம்  
நிச்சல்  
அஞ்சு  
அலங்கு  
ஐத்து  
அலர்  
எய்தனன்  
தண்ணந்தனம்  
திகழ் அசலம்  
சலம்  
கைத்தலன்  
கண்ணெயில்  
அச சித்தசன்  
சிறியீசல்  
அஞ்சலம்  
கைத்தல்  
அங்கம்  
கிளர்  
கச்சியில்  
தங்குஇறையே

பொருள்.

சலஞ்சலமென்னுஞ் சங்கிளை  
கையில்  
வந்தினவனாகிய திருமாலுக்கு  
மகனாகிய மன்மதன்  
கோபத்தினால்  
தினமும்  
ஐந்தாகிய  
விளங்குகின்ற  
அழகிதாகிய  
மலரம்புகளை  
விடுத்தனன்;  
தண்ணிய கொங்கை  
விளங்குகின்ற மலையாம்  
(இன்று) அசையுந்தன்மையதாகும்;  
இன்னும் வெறுப்பிலன்;  
திருவருள் செய்யின்,  
அம்மன்மதன்  
சிறிய ஈசல் போலாவன்.  
யாமும் அஞ்சிலோம்.  
அலங்கரித்த லுடைய  
வேதாங்கம்  
விளங்குகின்ற  
காஞ்சியின்கண்  
வாழ்கின்ற சிவபெருமானே!

கருத்து:—திருமாவின் மகனாகிய மன்மதன் பஞ்சமா பாணங்  
களை இடைவிடாது விடுக்கவும், அசையா மலைபோலுங் கொங்கை  
யானது இன்று அசையுந்தன்மைய தாயிற்று. ஆயினும் என்? இன்  
னும் வெறுப்பிலன்! ஆகையால், காஞ்சியின்கண் வாழும் சிவபெரு  
மானே! நீயே திருவருள் செய்யவேண்டும். உன்னருள் உண்டாயின்  
அம்மன்மதனும் அழிவான்; யாமும் அஞ்சிலோம்.

(இது பாங்கி தலைவியின் தன்மை கூறல்.)

தங்கலை யார னனந்தலை சேர்த்த தனிநதிநத்  
தங்கலை யாரந் நிலநீர்நன் கச்சியிற் றண்ணியசித்  
தங்கலை யார நிலங்கெடச் சாலத் தயையசெயதித்  
தங்கலை யார ஞரீட்டினென் றெஞ்சே தனல்கியே. (கரு)

பதம்.

தங்கு

அலை

ஆரல்

நனந்தலை

சேர்த்த

தனிநதி

நத்தம்

கலை

ஆர்

அநில

நேர்

நன்கச்சியில்

தண்ணியசித்தங்கலையார்

அலிலங்கெட

சாலத்தயையசெய

நித்தம்

கலையார்

அஞர்

ஈட்டின்

என்

நெஞ்சே

தனம் லங்கி

பொருள்.

பொருந்தும்

அலைகள்

மதியின்

உச்சியில்

சேர்த்துவைத்த

ஒப்பற்ற யாற்றிலுள்ள

சங்கு

பதினாறு கலைகளும்

நிறைந்த

அச்சநதிரனை

நிகர்க்கும்

நல்ல கச்சியின்கண்

குளிந்த மனம் அலையாதவ

ராகிய சிவபெருமான்

பிறவிரீங்க

மிகத்திருவருள்செய்ய

தினமும்

ஆடையால் மயக்கு மகளிரது

துன்பங்களை

தேடினால்

என்னபயன்?

மனமே

பொருள் கொடுத்து

குறிப்பு:—நிலா நில என்றாயிற்று. குறியதன்கீழாக்குறுதும்.

கருத்து:—சங்குகள் நிறைந்த கச்சிப்பதியிலுள்ள சிவபெருமா னுடைய திருவருளைப் பெற்று, உன் பிறவியை நீக்கிக்கொள்ள நீ விரும்புதியேல், ஆடையால் மனத்தை மயக்கும் மகளிர்பின்சென்று அவருக்குப் பொன்னைக் கொடுத்துத் துன்பத்தை தேடிக்கொள்வ தில் யாது பயன்?

தனத்தரங் கத்தனை யார்நடஞ் செய்கச்சித் தானனைக்கே  
தனத்தரங் கத்தனைக் கஞ்சனைச் சேணிற் கலசநிகர்  
தனத்தரங் கத்தனை யாக்கி யளிக்கின்ற தந்தையைச்சே  
தனத்தரங் கத்தனை நெஞ்சிலிட் டஞ்சலி தந்தனனே. (௧௫)

| பதம்           | பொருள்.                               |
|----------------|---------------------------------------|
| தனத்து         | பொன்னுலாகிய                           |
| அரங்கத்து      | நாடகசாலையில்                          |
| அனையார்        | அன்னையோலும் அன்புடைய கணிகைமாதர்       |
| நடம் செய்      | நடனஞ் செய்கின்ற                       |
| கச்சித்தானை    | கச்சித்தலத்தானும்,                    |
| கேதனம்         | (கருடக்) கொடியுடைய                    |
| தரங்கத்தனை     | பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் திருமாலையும் |
| கஞ்சனை         | பிரமனையும்                            |
| சேணில்         | துறக்கத்தில்                          |
| சலசநிகர்       | தாமரையரும்பொத்த                       |
| தனத்தர்        | கொங்கையுடைய அரம்பையருக்கு             |
| அம் கத்தனை     | அழகிய நாயகனாகிய இந்திரனையும்          |
| ஆக்கி          | படைத்து                               |
| அளிக்கின்ற     | காக்கின்ற                             |
| தந்தையை        | அப்பனும்,                             |
| சேதனம்         | ஞானமாகிய                              |
| தரங்கு         | நெறியிலுள்ள                           |
| அத்தனை         | கடவுளும் ஆகிய சிவபெருமானை             |
| நெஞ்சிலிட்ட    | மனத்திலவைத்து                         |
| அஞ்சலி தந்தனன் | அஞ்சலி செய்தேனாக.                     |

குறிப்பு:—சேண்-இருமடியாகு பெயர்.

கருத்து:—பொன்னுலாகிய நாடக சாலையில் கணிகைமாதர் நடனஞ் செய்கின்ற கச்சித் தலத்தானும், திருமால், பிரமன், இந்திரன், முதலியோரைப் படைத்துக் காக்கின்ற அப்பனும், ஞானமாகிய நெறியிலுள்ள கடவுளுமாகிய சிவபெருமானை மனதில் வைத்து அஞ்சலிசெய்தேனாக.

தந்தனந் தங்கம் றதனாலென் னாரியைத் தாளநத்தந்  
தந்தனந் தங்கச் சிலையெனச் சாற்றித் தனங்கணனி  
தந்தனந் தங்க நிழலிலை யென்செய்கேஞ் சங்கிறைறித்  
தந்தனந் தங்க டியரினை கச்சியிற் சங்கரனே. (௧௭)

பதம்.

தந்து  
அந்தம்  
கற்றதனால் என்  
நாரியை  
தனம்  
தானம்  
நத்தந்தம்  
தங்கச்சிலை  
என்சாற்றி  
தனங்கள்  
நனிதந்தனம்  
தங்க  
நிழல் இலை  
என்செய்கேம்  
சங்கு இறை  
நித்தம்  
தன்  
அந்தம்  
கடிய  
நினை  
கச்சியில்  
சங்கரனே

பொருள்.

நூல்கள்  
பலவாக  
படித்ததனாலென்ன?  
மகளிரை  
நூல்கொங்கை  
தானமாகும்  
யானையது சிறந்ததந்தமாகும்  
பொன்மலையாகும்  
என்றுபுகழ்ந்து  
செல்வங்கள்  
மிகத்தந்தோம்.  
இருக்க  
திருவடிநிழல் லிலையாகும்.  
என்செய்வோம்?  
திருமால்  
தினமும்  
தனது  
மரணம்  
நீங்க  
நினைக்கின்ற  
கச்சியின்கண்  
சிவபெருமானே

குறிப்பு:—செய்கேம். கு-எதிர்கால விடைகிலை.

கருத்து:—திருமாலால் துதிக்கப்படும் கச்சிப்பதியில் வாழும் சிவபெருமானே! நான் பல நூல்களைப் படித்தேன். ஆனால், என்ன பயன்? பெண்களைப் பார்த்து “உங்கள் கொங்கை தாளமோ, யானைத்தந்தமோ, பொன்மலையோ” என்று பலவாறு புகழ்ந்து உள்ள பொருளையெல்லாம் கொடுத்தொழித்தேன். உன்னுடைய திருவடி நிழலைப் பெறுதவனாயினேன். அந்தோ! என் செய்வேன்?

கரந்தரி யாதரத் திண்கயி றேந்தினன் கைக்கனிநி  
கரந்தரி யாதர நாதற்சேர் கென்னக் கதிர்க்கச்சிந  
கரந்தரி யாதர ணற்றினன் றன்றே கழலினிச்சி  
கரந்தரி யாதர ணிக்க ணரியன காரிகையே.

(௧௮)

பதம்.

கரந்து

அரி

ஆதர

திண்கயிறு

வந்தினன்

கைக்கனி

நிகர்

அந்தரி

ஆதரம்

நாதன்

சேர்க என்ன

கதிர்க்கச்சி நகரம்

தரியாது

அரண் அற்றி

நன்று அன்றே

கழல்

இனி

சிகரம்

தரி

யா

தரணிக்கண்

அரியன

காரிகையே

பொருள்.

ஒளித்து

யமன்

இரக்கமுண்டாக

திண்ணியபாசத்தை

எடுத்தான்

உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியை

ஒத்த

பார்வதிக்கு

விருப்பமுள்ள

சிவபெருமானை

அடைக என்றுரைக்க

ஒள்ளியகாஞ்சி நகரத்தில்

தங்காமல்

அழகற்றாய்.

இதுநன்று அன்றே!

அவன் திருவடிகளை

இனி

தலைக்கணியாக

தரிக்க

எவை

உலகத்தில்

அருமையானவை

பெண்ணே

திறிப்பு:—அன்றே - ஏகாரம் இரக்கப்பொருட்டி. பெண்ணே-மகடிஉ முன்னிலை.

கருத்து:—பெண்ணே! மரணம் நிச்சயமாகவின் சிவபெருமானை அடைக என்ன, அவனதுகாஞ்சிநகரத்திலேயே வசியாமலிருக்கின்றாய். இது நன்று அன்று. இனியேனும் அவன்திருவடிகளைச் சூட்டுக. யாவும் சித்திக்கும்.

காரிகை யாதனந் தன்கத்த னென்னக் கயிலையன்றிக்  
 காரிகை யாதனந் தந்தே யளிக்கின்ற கச்சியில  
 காரிகை யாதனஞ் சந்ததிக் கேநகை காலிலிந்தக்  
 காரிகை யாதனந் தானே யிழந்தனள் கன்னெஞ்சனே. (கக)

பதம்.

காரி

கையாது

அந்தன் கத்தன்

என்

அக்கயிலையன்

தீக்கார்

இகையாது

அனந்தந்தே

அளிக்கின்ற

கச்சியில் அகாரி

கை ஆதன்

காலில்

இந்தக்காரிகை

ஆதனம்

தானே இழந்தனள்

நம்சந்ததிகே

நகை

கல் நெஞ்சனே

பொருள்.

இந்திரன்

வெறுக்காமல்

அந்தனே கர்த்தனே

என்றுதொழும்

அவ்வெள்ளிமலையானும்

தீயகுற்றங்களை

தராமல்

அன்னந்தந்தே

காக்கின்ற

கச்சியின்கட் கடவுளும்

ஒழுக்கந்தருமாசிரியனுமாகிய சிவபெரு

மான்

காலின்கண்

இந்தப் பெண்

ஆடையை

தானே யிழந்துவிட்டாள்

இதுநமது மரபிற்கே

நகைப்பாகும்

அவன் கல்லொத்த மனமுடையானே.

திறப்பு:—கார் - பண்பாகு பெயர். அந்தன் கத்தன்-அண்மை சுட்டிய  
 விளிநிலைக் கிளவி. ஏகாரம் - வினாப்பொருட்டு.

கருத்து:—தலைவி ஆடையைக் காலினிடத்தே தானேயிழந்த  
 னள். இது நம் குடிமைக்கு நகைப்பாகும். கச்சியின்கட் சிவபெரு  
 மான் கல்லொத்த மனமுடையானே?

(இது பாங்கி தலைவியின் தன்மை கூறல். மிக்க மோகத்தால்  
 ஆடையிழந்தாளென்பது.)

கன்னலஞ் செய்தனச் சந்தனஞ் சிந்தக் கதழனங்கள்  
கன்னலஞ் செய்தனத் தள்ளா திரானுற் கனிதல்சில  
கன்னலஞ் செய்தன கந்திங் கிரதங் கலந்தனன்றாள்  
கன்னலஞ் செய்தனத் தானிகழ் கச்சியிற் கண்ணினின்றே. (௨௦)

பதம்.

கல் நலம் செய்  
தனம்  
சந்தனம்  
சிந்த  
கதழ் அநங்கன்  
கன்னல்  
அஞ்சு எய்து  
அனம் தள்ளா திரான்  
கனிதல்  
சில கன்னல்  
அஞ்சு திங்கு  
எய்து அநகம்  
இரதம்  
கலந்தனன் தான்

கல்  
நலம்  
செய்  
தனத்தால்  
ரிகழ்  
கச்சியில்  
கண்ணி நின்று

பொருள்.

மலைபோல் நலஞ்செய்கின்ற  
கொங்கையிற் பூசிய  
சந்தனம்  
சிந்தும்படி  
கோபிக்கின்ற மன்மதன்  
கருப்புவில்லால்  
பஞ்சபாணங்க ளெய்து  
அன்னத்தன் னா திரான் ;  
இங்கு மகிழ்த்திருத்தல்  
சிலநாழிகையேயாம். (ஆதலால்)  
தீவினைக்கு அஞ்சுக.  
நல்வினையை அடைக.  
மாவடியில்  
கலந்த சிவபெருமான்  
திருவடியை

கற்க  
நற்குணமுடையோம் ஆவோம்.  
கழனிகள்  
பொன்னினால்  
விளங்குகின்ற  
காஞ்சியின்கண்  
எண்ணிநின்று.

குறிப்பு:—நல்லம், நலம்-இடைக்குறை.

கருத்து:—மன்மதனுடைய பஞ்சபாணங்களால் துன்பமே  
உண்டாகும்; இங்கு நாம் மகிழ்வதெல்லாம் சில நாழிகையேயாம்.  
ஆதலால், காஞ்சியில் விளங்கும் சிவபெருமானை எண்ணித் தீவினை  
க்கு அஞ்சி நல்வினையையும் நற்குணத்தையும் அடைக.

கண்ணிய னங்கை யிடத்தினன் கச்சியிற் காரிதழிக்  
 கண்ணிய னங்கைக் கனலினன் றீய கனிந்தியற்றக்  
 கண்ணிய னங்கை யறியாச் சிறியங் கழலினிராங்  
 கண்ணிய னங்கைத் தறஞ்செய் திறைஞ்சிற் கரந்திலனே. (௨௧)

பதம்.

நாம்  
 தீய  
 கனிந்து இயற்ற  
 கண்ணி  
 அனம்  
 கை அறியா  
 சிறியம்  
 இனி  
 கண் இயல்  
 நங்கையிடத்தினன்  
 கச்சியில்  
 காரிதழிக் கண்ணியன்  
 அங்கைக் கனலினன்  
  
 கழல்  
 கண்ணி  
 அனம்  
 கைத்து  
 அறம் செய்து  
 இறைஞ்சின்  
 கரந்திலன்

பொருள்.

நாம்  
 பாவங்களை  
 மகிழ்ந்து செய்ய  
 வலையை  
 ஒத்திருக்கின்றோம்;  
 கை அறியாத  
 சிறுதன்மையுடையோம்;  
 இனி  
 பெருமைபொருந்திய  
 மங்கைபாகனும்  
 கச்சியின்கண்  
 கரிய கொன்றைமலை சூடியும்  
 அங்கையில் மழுவுடையோ,  
 னும் ஆகிய சிவபெருமானது  
 திருவடிகளை  
 எண்ணி  
 சோறும்  
 பொருளும்  
 தருமஞ்செய்து  
 வணங்கின்  
 ஒளித்திரான்.

திறிப்பு:—அனம்—இடைக்குறை.

கருத்து:—நாம் பாவங்களையே மகிழ்ந்து செய்பவர்களாயும்,  
 சிறுதன்மையர்க ளாயு மிருப்பதால், இனியாவது மங்கைபாகனா  
 யும், கொன்றைமலை சூடினவனாயும், மழுவேந்தியவனாயும் கச்சிப்  
 பதியில் விளங்கும் சிவபெருமான் திருவடிகளை எண்ணித் தானதரு  
 மஞ் செய்து அவனை வழிபடுவோமாக.

கரந்தை யலங்க னிகழ்செஞ் சடையான் கடலிலற்றைக்  
கரந்தை யலங்க ளிலாததண் கச்சிக் கனியளிச்சா  
கரந்தை யலங்க னிரந்தர னென்றே கரந்திறைஞ்சக்  
கரந்தை யலங்க ளிலனென்ன லென்கலைக் கையரனே. (௨௨)

பதம்.

கரந்தை அலங்கல்  
நிகழ்  
செஞ்சடையான்  
கடலில்  
அற்றை  
கரம்  
து  
ஐ  
அலங்கள்  
இலாத  
தண்கச்சி  
கனி  
அளிச்சாகரம்  
தையல் அங்குன்  
நிரந்தரன்  
என்றே  
கரந்து இறைஞ்ச  
கரந்தை  
அலங்கல் இலன்  
என்னல்  
என்  
கலைக் கையரனே

பொருள்.

கரந்தை மாலையால்  
விளங்குகின்ற  
செஞ்சடையுடையவன்  
கடலின்கண்  
அந்நான்  
நஞ்சை  
உண்ட  
கடவுள்  
சஞ்சலங்கள்  
இல்லாத  
தண்ணிய கச்சியில்  
கனிவுடைய  
அன்பாங்கடல்  
மங்கைபாகன்  
நிரந்தரன்  
என்று சொல்லியே  
வஞ்சித்துவணங்க  
(நீயும்) வஞ்சித்து நின்றாய்.  
இரக்கமில்லாதவன்  
என்று சொல்லல்  
என்காரணம்?  
மான்பிடித்த கையுடைய சிவ  
பெருமானே.

நறிப்பு:—துத்த துப்பு முதலியன துவ்வென்னுந் தனிவினையிற்  
பிறந்த தொழிற்பெயர்.

கருத்து:—செஞ்சடையுடையான் முதலிய உன் பெயர்களை  
உண்மையாகச் சொல்லி வணங்காமல் வஞ்சித்துச் சொல்லி வணங்  
கினமையால் நீயும் வஞ்சித்து நின்றாய். நீ இரக்க மில்லாதவன்  
என்னல் என்னை?

கையாற்றினனந்தை நாயகன் செந்நெற் கழனியிலைக்  
கையாற்றினனந்தைத் தண்கரை யேற்றெழிற் கச்சியிற்கங்  
கையாற்றினனந்தை யாளனென் றேத்திக் கரையநற்ற  
கையாற்றினனந்தை தாஞ்சடையா னங்ஙன் கண்டிலங்கே. (௨௩)

பதம்.

பொருள்.

கையாறு  
இன் அநந்தை  
நாயகன்  
செந்நெல்  
கழனி  
அலைக்கையால்  
தினன்  
நந்தை  
தண்கரை  
ஏற்று  
எழிற்கச்சி  
கங்கையாற்றினன்  
நம்தையான்  
என்றேத்தி  
கரைய  
நந்தை  
ஆற்றினன்  
நந்து  
ஐது ஆம்  
சடையான்

ஒழுக்கமுடைய  
இனிய பார்வதிக்கு  
தலைவன்  
செந்நெல்கொழிக்கும்  
வயல்கள்  
அலையாகிய கையால்  
தினமும்  
சங்குளை  
தண்ணிய வரம்பில்  
ஏறுகின்ற  
அழகியகச்சியின்கண்  
கங்கையாற்றையுடையவன்  
நமது திருவருட்செல்வன்  
என்று தொழுது  
மனமுருக  
நற்குணங்களை  
செய்தான்  
வளர்கின்ற  
அழகுடையதாகிய  
சடையுடைய சிவபெருமான்,  
(ஆதலால்)  
அவ்விடத்தை  
பார்த்து  
விளங்குக.

குறிப்பு:—நற்றகையாற்றினன்=மிக்க தளர்ச்சியைத் தணித்தான்  
எனலுமாம். தயாளன்-தையாளன், போலி.

கருத்து:—வளப்பம்மிருந்த கச்சிப்பதியிலுள்ள சிவபெரு  
மான், 'கங்கையாற்றையுடையவன்', 'நமது திருவருட்செல்வன்'  
என்று தொழுது மனமுருக, நற்குணங்களைச் செய்தான். ஆத  
லால் அவ்விடத்தைப்பார்த்து விளங்குக.

இலங்கை யனங்கஞ் சிதைத்தா னிறைஞ்சர னிண்டையலர்  
இலங்கை யனங்கஞ் சனந்திகழ் கச்சியி லேற்றினிடை  
இலங்கை யனங்க ணிதிய னிரத னெனச்செயிர் தான்  
இலங்கை யனங்க னலரெயா னெஞ்சே யிலங்கடிந்தே. (உச)

பதம்.

இலங்கையன்

அங்கஞ்சிதைத்தான்

இறைஞ்சு அரன்

இண்டை அலர்

இலங்கு

ஐ அனம்

கஞ்சனந்திகழ்

கச்சியில்

ஏற்றினிடை

இலங்கு

ஐயன்

நங்கனிதியன்

இரதன்

என

செயிர் தான்

இல்

அங்கை

அநகன்

அலரெயான்

நெஞ்சே

இலங்கடிந்து

போருள்.

இலங்காபுரியாண்ட இராவண

னது

உடலையழித்த இராமசந்திரன்

வணங்குகின்ற அரனே

தாமரைமலர்கின்ற

திருக்குளங்களில்

அழகிய அன்னப்பறவைகள்

கண்ணாடிபோல்விளங்கும்

கச்சியின்கண்

இடபத்தின்கண்ணே

விளங்குகின்ற

ஐயன்

நமது செல்வன்

மாவடிக்கீழ்ச்சிவபெருமான்

என்றிறைஞ்சு

குற்றம்

இல்லையாகும்

அழகியகையால்

மன்மதன்

மலரம்புகளை யெய்யான்

மனமே

வறுமைத்துன்பமொழித்து

குறிப்பு:—தான்=செய்யுளின் பம் பயக்கின்றது.

கருத்து:—கச்சிப் பதியில் இடபத்தின் மீது விளங்கும் எம் மிறைவனை, “இராவணனையழித்த பூரீ ராமபிரானால் வணங்கப் பெறும் அரனே! மாவடிக்கீழ்ச் சிவபெருமானே!” என்று இறைஞ் சுவோமேயானால் நம்முடைய குற்றங்களும் ஒழியும்; மன்மதனும் நம்மீது மலரம்புகளை எய்யான்.

இலங்கங் கனந்தரித் தேகளி காட்டி யியைந்தகச்சி  
இலங்கங் கனந்தரி யானந்த நேய நெழிற்சைதலை  
யிலங்கங் கனந்தரி சச்சிதா னந்த நெனிநிடர் கள்  
இலங்கங் கனந்தரி லின்றங் கனையா ரினந்தணந்தே. (௨௩)

பதம்

கங்கு

இலம்

அனம்

தரித்தே

களிகாட்டி

இயைந்த கச்சி

இலங்கு

அங்கன்

அந்தரி

ஆந்த நேயன்

எழில்

சை தலையில்

அங்கம்

கனந்தரி

சச்சிதானந்தன்

எனின்

இடர்கள் இல்

அங்கம்

கல்

நந்து அரில்

இன்று

அங்கனையார்

இனந்தணந்து

பொருள்.

வரம்பின்பக்கமே

வீடாக

அன்னப்பறவைகள்

தங்கியே

மகிழ்வுகாட்டி

உறைந்திருக்கின்ற கச்சியில்

விளங்குகின்ற

திருமேனியுடையானே

பார்வதிக்கு

ஆந்தநேயனே

எழுச்சியுடைய

சையிலும் தலையிலும்

என்பு மாலையினே

கனமாகத் தரிக்கின்ற

சச்சிதானந்தனே

என்று துதிக்கின்

துன்பங்களில்லையாகும்

வேதாங்கங்களை

கற்க

வளர்கின்றகுற்றம்

இன்றி

மகளிரது

கூட்டத்தினிங்கி

திறப்பு:—இன்றி யென்னும் வினையெஞ் சிகரம் உகரமாயிற்று.

கருத்து:—அன்னப்பறவைகள் மிகுந்த கச்சிப்பதியில் விளங்கும் பரமசிவனைப் பார்த்து, “பார்வதிக்கு ஆந்த நேயனே! என்பாபரணனே! சச்சிதானந்தனே!” என்று துதிப்பின், நமக்குத் துன்பங்கள் இல்லையாகும்; ஆகையால் நாம மகளிர் கூட்டத்தினிங்கி வேதாங்கங்களைக் கற்போமாக.

தனநர் தனந்தன தாகச்செய் யாநின்ற தண்கச்சியத்  
தனநர் தனந்தனன் றன்சிரங் கிள்ளிய சங்கரன்சே  
தனநர் தனந்தன னேத்தரன் சீரியன் றுங்களிச்சா  
தனநர் தனந்தன கந்தரத் தாயடி தங்கினனே.

(௨௬)

பதம்.

தனம்  
நந்தனம்  
தனதாக  
செய்யாநின்ற  
தண்கச்சி  
அத்தன்  
அந்தன்  
நந்து  
அனந்தன்  
சிரம்கிள்ளிய  
சங்கரன்  
சேதனன்  
நந்தனந்தனன்  
எத்து அரன்  
சீரியன்  
தாங்கு  
அளிச்சாதனன்  
  
அடி  
தங்கினன்  
அந்த நந்து அன  
கந்தரத்தாய்

பொருள்.

பொன்மயமாகிய  
நந்தவனங்களை  
தன்னுடையதாக  
செய்கின்ற  
தண்ணியகச்சியில்  
தந்தையும்  
அந்தனும்  
வளர்ச்சிசெய்யும்  
அன்னவூர்தியாகிய பிரமனது  
தலையைக் கிள்ளிய  
சங்கரனும்  
பேரறிவாளனும்  
திருமால்  
எத்துகின்ற அரனும்  
சிறப்புடையோனும்  
காக்கின்ற  
அருட்சாதன முடையானுமாகிய சிவ  
பெருமானது  
திருவடிகளில்  
தங்கினேனாக  
அந்தச்சங்கைப்போலும்  
கழுத்துடையமாதே

குறிப்பு:—கந்தரத்தாய்-மகடேவ முன்னிலை.

கருத்து:—சங்கைப்போலும் கழுத்துடையமாதே! நந்தவனம்  
நிறைந்த கச்சிப்பதியில் வாழும் சிவபெருமானே எனக்குத்தந்தை;  
அவனே அந்தன்; அவனே பிரமன் தலையைக்கிள்ளிய சங்கரன்;  
அவனே பேரறிவாளன்; அவனே திருமால் வணங்கும் அரன்;  
அவனே அளவற்ற சிறப்புடையோன்; அவனே அருட்சாதன  
முடையோன். அன்னவன் திருவடிகளில் நான் தங்கினேன்.

தரித்திரங் காத நடந்தே திரிகின்ற தண்கச்சியில்  
தரித்திரங் காத தனியேனைச் சாலத் தையயளித்தா  
தரித்திரங் காத லினியானே நீயிர்தான் தந்தையரத்  
தரித்திரங் காத லியாரில ரந்தரி தந்திரமே.

(௨௭)

| பதம்.               | பொருள்.                      |
|---------------------|------------------------------|
| தரித்திரம்          | வறுமையானது                   |
| காதம்               | காததூரம்                     |
| நடந்தே              | சென்றே                       |
| திரிகின்ற           | கெடுகின்ற                    |
| தண்கச்சியில்        | தண்ணியகச்சியின்கண்           |
| தரித்து             | தங்கி                        |
| இரங்காத             | மனமுருகாத                    |
| தனியேனை             | அடியேனை                      |
| சால                 | மிகுதியும்                   |
| தையஅளித்து          | திருவருள்வைத்து              |
| ஆதரித்திர்          | காப்பாற்றினீர்.              |
| இனி                 | இனி                          |
| அங்கு ஆதல்          | வீட்டுலகத்திற் பேரின்பமடைதல் |
| ஆனை                 | சத்தியமாகும்.                |
| நீயிர்தான் தந்தையர் | நீரே என்தந்தையர்;            |
| „ அத்தர்            | நீரே என்பரமாசாரியர்;         |
| இத்திரம்            | இந்நிலைமையை                  |
| காதலியாரிலர்        | விரும்பாதாரிலர்.             |
| அந்தரி              | உமாதேவிக்கு                  |
| தந்திரமே            | தந்திரராகியசிவபெருமானே!      |

குறிப்பு:—தான்-தேற்றத்தின்கண்வந்த இடைசெசொல்.

கருத்து:—செல்வத்திற் சிறந்த கச்சிப்பதியில் தங்கிக் கொஞ்ச  
மும் மனமுருகாத என்மீதும் தேவரீர் திருவருள் வைத்துக் காப்  
பாற்றினீர். ஆதலின், இனி நான் பேரின்பத்தைப்பெறுதல் நிச்ச  
யம். நீரே எனக்குதந்தையும் பரமாசாரியருமாயினீர். சிவபெரு  
மானே! இந்நிலைமையை விரும்பாதவரும் இருப்பரோ இவ்வுலகில்?

தந்திரங் காரண ஞானந் திரண்டார் தழைகின்றரித்  
தந்திரங் காரணத் தண்டலை சேர்கச்சித் தானநனி  
தந்திரங் காரணங் கெய்தின ரென்னடி சகத்தினிடைத்  
தந்திரங் காரண னீர்த்தயை யெங்ஙனஞ் சந்தித்தலே. (௨௮)

|                      |                                     |
|----------------------|-------------------------------------|
| பதம்.                | பொருள்.                             |
| தந்திரம்             | பலதூல்கள்                           |
| காரணம்               | காரணமாக                             |
| ஞானந்திரண்டார்       | ஞானந்திரண்டென்னபெரியார்             |
| தழைகின்ற             | செழிக்கின்ற                         |
| ரித்தம்              | தினமும்                             |
| திரம்                | நிலையாக                             |
| கார்                 | மேகங்கள்                            |
| அண                   | பொருந்த                             |
| தண்டலை               | சோலைகள்                             |
| சேர்                 | சேரும்                              |
| கச்சித்தானம்         | கச்சித்தலத்தில்                     |
| நனிதந்து             | மிகக்கொடுத்து                       |
| இரங்கார்             | மனமிரங்காதவர்                       |
| அணங்கு எய்தினர்      | துன்பமனடந்தனர்                      |
| என்ன                 | என்றுசொல்ல                          |
| சகத்தினிடைத் தந்திர் | உலகத்தில்வசப்பட்டீர்கள்             |
| அங்கு ஆரணன்          | அங்குமறைமுதலியாகிய சிவபெரு<br>மானது |
| ஈர்த்தயை             | தண்ணியதிருவருளை                     |
| சந்தித்தல்           | கிட்டெல்                            |
| எங்ஙனம்              | எவ்வாறு?                            |

தற்ப்பு:—ஈர்த்தயை-இடைக்குறை.

கருத்து:—கச்சித்தலத்தில் தானதருமஞ்செய்து மனமிரங்காத  
வர் பெருந்துன்பத்துக் காளாயினரென்று சொல்லவும், அதற்குச்  
செனிகொடாது உலக விச்சைக்கே உட்பட்டீர். அந்தோ! அச்சிவ  
பெருமானின் தண்ணிய திருவருளை இனிநீர் எங்ஙனம் பெறுவீர்?

சந்தா நகரணி யன்னான் சடையனார் தந்தனயர்  
சந்தா நகரணி யிற்சிறந் தேய்கச்சிச் சங்கரன்றண்  
சந்தா நகரணி தந்தாழ் தனத்தியர் சங்கங்கிலே  
சந்தா நகரணித் தாயிரே லென்றனன் றந்திரியே. (௨௯)

பதம்.

போருள்.

|                |                                      |
|----------------|--------------------------------------|
| சந்தானகரணி     | முறிந்தவறுப்புக்களை யிணக்குமருந்தை   |
| அன்னான்        | ஒத்தவனும்                            |
| சடையனார் தம்   | சடையனருக்கு                          |
| தனயர்          | புதல்வராகிய சுந்தரமூர்த்திக்கு       |
| சந்தான்        | துதுசென்றவனும்                       |
| நகரணியில்      | நகரத்துக்குரிய அணிகளினால்            |
| சிறந்தேய்      | மேம்பட்டினள்                         |
| கச்சிச்சங்கரன் | கச்சியின்கட் சங்கரனுமாகியசிவபெருமான் |
| தன்சந்து ஆன    | தண்ணியசந்தனம் பூசிய                  |
| கரணிதம்        | மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரமென்பவை   |
| தாழ்           | பணிந்துநிற்கும்                      |
| தனத்தியர்      | கொங்கையுடையமாதரது                    |
| சங்கம்         | கூட்டம்                              |
| கிலேசந்தான்    | துன்பமேதருவதாகும்                    |
| நகர்           | அவரைவிட்டு நீங்குக                   |
| அணித்தாயிரேல்  | அவரருகிலிருக்கற்க                    |
| என்றனன்        | என்று சொல்லினன்.                     |
| தந்திரியே      | அவன் தந்திரமுள்ளவனேயாவான்.           |

குறிப்பு:—தான்-தேற்றப்பொருட்டு.

கருத்து:—சந்தானகரணியை ஒத்தவனும், சுந்தரர்க்குத்துதுது சென்றவனுமாகிய கச்சிப்பதியில் விளங்கும் சிவபெருமான், “அன்பர்களா! மகளிரது சந்தனம் பூசிய கொங்கையைக்கண்டக்கால், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் பாவும் அடங்கியொடுங்கும். ஆகலின், அம்மகளிர் கூட்டம் துன்பமே தருவதாகும். அவரை விட்டு நீங்குக.” என்று கூறினன். என்னே அவன்றன் தந்திரம்!

திரிகை யகங்கை யடையெனச் சாற்றிச் சிலைநகிலத்  
திரிகை யகங்கை யறலாயிற் றேயெழிற் சேதனக்க  
திரிகை யகங்கைத் திரிந்தே யழிந்திடல் தேரினஃதெ  
திரிகை யகங்கைச் சடைத்தலைக் கச்சியிற் சீரியனே. (௩௦)

பதம்.

பொருள்.

திரிகைஅகம்

குயவன் சக்கரம்போன்றமனம்

கையடைஎன

அடைக்கலமென்று

சாற்றி

சொல்லி

சிலைநகிலம்

மலைபோலுங் கொங்கையுடைய

திரி

மாதரது

கைஅகம்

கைவசப்பட்டு

கையறலாயிற்றே

ஒழுக்கமில்லாமற் போயிற்றே

எழில்

எழுச்சியுடைய

சேதனக்கதிர்

ஞானஞரியின

இகை

அருள்க

அகம்

தீவினையானது

கைத்து

வெறுத்து

இரிந்து

முரிந்து

அழிந்திடல்

அழிந்திகெ

தேரின்

ஆராயின்

அஃது

அத்தீவினையே

எதிரி

பகையாகும்

கைய

அலங்காரமுள்ள

கங்கை

கங்கையைத்தரித்த

சடைத்தலை

சடைநிறைந்ததலையுடைய

கச்சியிற் சீரியனே

கச்சியின்கட். சீரிய சிவபெருமானே.

நுறிப்பு:—கைய-குறிப்புப் பெயரெச்சம்.

கருத்து:—சுற்றிச் சுற்றிவரும் குயவன் சக்கரத்தையொத்த மனத்தையுடைய அடைக்கலமென்று சொல்லி, மலைபோலுங் கொங்கையுடைய மங்கையர் வசப்பட்டு ஒழுக்கங் குறைந்தவனாயினேன். என் செய்வேன்? கங்காதாரியாய் கச்சியில் விளங்குஞ் சிவபெருமானே! என்னுடைய தீவினையை அழித்து எனக்கு ஞானச்சுடர் நல்குவாயாக.

கச்சி இதழகல் அந்தாதி

முற்றிற்று.

உ

இந்நூலாசிரியரால்

இனி அச்சிற் பதிப்பிக்கப்படும் புத்தகங்களாவன:-

- 
- \* திருமாகறற் புராணம்.
  - \* திருமாகறல் வைபவம்.  
திருமாகறல் வெண்பா.  
கறசைக் கலிப்பா.  
இலக்கணக் குறிப்பு.  
சூரியதீபிகை.  
ஐந்திணை விளக்கம்.  
ஆத்திசூடி முதற் சூத்திரவிருத்தி  
பாகை வெண்பா  
முதற்பா.  
சப்ததத்துவ சூடாமணி.

---

\* இவைதவிர மற்றவை இந்நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட

